

Tarihteki Anarşist Kadınlar

s 12

Kadınların Jinekoloji Kliniği Comandanta Ramona

s 39

Devletin İç Güvenliği Faşizm Paketi

s 18

Her Zaman Her Yerde Mücadeleye

s 14

meydan

1 TL

www.meydangazetesi.org

"İnsan ancak kendi kadar özgür insanların arasında özgürdür"

AYLIK
ANARŞİST
GAZETE
SAYI: 25
M A R T
2 0 1 5

KADINA KALKAN ELLERİ KADINLAR KIRACAK

s 6

8 Mart'ta Meydan

Kadının görünmez bir özne haline getirildiği erkek egemen sistemde, özellikle kadın katliamlarının yaşandığı son süreçte medyada ve siyasal alanda oldukça gündem edilmesiyle, hem kadınlara hem de toplumun geneline böylesi bir süreçte söz söylemek büyük önem taşıyor. Bu

yüzden gazetemizin 25. sayısını kadınlar olarak hazırlamaya karar verdik. Bu sayının mart sayısının olması da bir o kadar manidar.

Gazetemizin bu sayısında, güncel konuları kadın bakış açısıyla yorumlamaya çalıştık. Yazılarımızın içeriği kadın teması üze-

rinden değerlendirildi ve yazım aşaması kolektif bir şekilde tamamlandı.

Gazetemizin bu sayısının içeriğinde, devletin adaletiyle kadınlara ne gibi adaletsizlikler yaşattığından, iç güvenlik yasasıyla kadına yönelik türlü uygulamaların hayata geçirilmesine;

kadınların meşru müdafaa hakkından, patronlara karşı direnen kadınların emeğinin sömürülmesine dair yazılar yer almaktadır. Aynı zamanda tarihteki anarşist kadınlardan günümüze farklı örgütlerden direnen kadınlardan, katledilen kadınlar isyanımızdır diyerek sokaklara çıkan kadınlara; kadın hastalıklarının-

dan Kadınların

dan kadınların kendi yöntemleriyle geliştirecekleri alternatif tedavilere ilişkin yazılara da yer verilmiştir. Kobanê'de kazanılan zaferin ardından yaşamın yeniden yapılandırılmasının da konu edilmesiyle birlikte gazetemizde yükseltmeye çalıştığımız en önemli nokta kadın mücadelesi olmuştur.

Farklı şehirlerden anarşist kadınların bir araya gelerek dayanışma içerisinde, kolektif uyumla hazırladığı bu sayı, daha önce olduğu gibi, bir sonraki birlikteliklerin de zeminini hazırladı.

8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nün yaklaştığı şu günler-

de gazetemizi coğrafyanın dört bir yanında dağıtarak anarşist kadın mücadelesindeki sözü-müzü daha da yaygınlaştırmayı amaçlıyoruz. Özellikle kadın katliamlarının artık son bulması için, pratiğin söze sözün de pratiğe dönüşmesi kaçınılmazdır. Biz anarşist kadınlar sözü-müzle, eylemimizle meydan-

larda olmaya devam edeceğiz.

Gazetenin hazırlanmasında emeği geçen tüm kadınlara teşekkür ediyor, "8 Mart'ta Meydan Kadınların" şiarıyla 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü kutluyor, tüm kadınlarla meydanlarda buluşma dileğimizi yineliyoruz.

KADIN KATLIAMLARINA KARŞI İSYANIMIZ HER YERDE

“Dünyanın hemen her yerinde kadın katliamları sürerken yaşadığımız coğrafyada Özgecan'ın katledilmesiyle kadınlar sokaklara çıkarak isyan etti. Özgecan, katledilen ilk kadın olmadığı gibi son kadın da olmayacaktı. Erkek egemen sistem sürdükçe, erkek devlet erkek yasalarıyla kadını yok etmeyi sürdürdükçe, Özgecanlar bitmeyecek, kadınlar tacize, tecavüze uğrayacak ve sistematik erkek şiddetiyle katledileceklerdir. Bu yüzden ki; erkek egemen sistemi, erkek devleti ve tüm kadına yönelik baskı biçimlerini ortadan kaldırırsanız, öfkeyle sokaklarda olmaya isyanımızı haykırmaya devam edeceğiz!”

14 Şubat

Anarşist Kadınlar, katledilen Özgecan Aslan için Kadıköy sokaklarına "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır" ve "Cinayete İsyan" yazılımları yaptı.

Yalova'da Anarşist Kadınlar "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır", "Özgecan İsyanımızdır" yazılımları yaptı.

İstanbul Kadıköy'de toplanan yüzlerce kadın Özgecan Aslan için eylem düzenledi. Kadınlar, "Erkek Vuruyor Devlet Koruyor", "Kadın Cinayetleri Politikadır" sloganları ile İskele Meydanı'na doğru yürüyüş yaptı. Kadınlar, burada oturma eylemiyle birlikte basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasında sonra yürüyüş Bahariye Caddesi'nde sonlandırıldı.

Antalya'da kadınlar, katledilen Özgecan için Attalos Heykeli önünde eylem gerçekleştirdiler.

Bursa Kadın Platformu Özgecan için basın açıklaması gerçekleştirdi.

15 Şubat

Diyarbakır'da yaşayan Merem, eşi İbrahim Yılmaz'la aralarında çıkan tartışma sonrasında bıçaklanarak katledildi.

Anarşist Kadınlar, Taksim'deki bir restoranın terasından "Katledilen Kadınlar Özgecan İsyanımız" yazılı pankart sallandırdılar. "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır", "Özgecan Aslan İsyanımızdır" sloganlarıyla yaklaşık 40 dakika boyunca eylem sürdüren kadınlara, meydana gelen kadınlarda destek verdi. Eylemi gerçekleştiren 5 kadın gözaltına alındı. Karaköy Polis Merkezi'ne götürülen kadınlar, savcılık ifadesinden sonra serbest bırakıldı.

Antalya'da 16 yaşındaki çocuğa tecavüz eden polisler serbest bırakıldı.

Isparta'da liseli kadınlar, Cumhuriyet Meydanı'ndan Kaymakkapı Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdi.

16 Şubat

Anarşist Kadınlar, İstanbul Üniversitesi'nde "Özgecan Aslan İsyanımızdır" ve "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır" yazılı dövizler astı.

İstanbul, Sarıyer Mustafa Kemal Anadolu Lisesi'nde okuyan 25 kadın öğrenci Özgecan Aslan için siyah giyindiler. Öğrenciler siyah giyindikleri gerekçesiyle okula alınmadı. Kadın öğrenciler duruma tepki gösterince okul müdürü ise "Çok üzülüyorsanız gidin evinize, Fatiha okuyun" dedi.

İstanbul Kurtuluş Lisesi'nde kadın öğrenciler Özgecan'ın fotoğraflarını okul panosuna asıp dersleri boykot etti. Ardından okul bahçesinde oturma eylemi gerçekleştirildi.

Tekirdağ'da liseli kadınlar, Tuğlalı Park'ta oturma eylemi gerçekleştirdi.

İzmir'de kadınlar, Özgecan için bir eylem gerçekleştirdi. Yürüyüşe İzmir Anarşist Hareket, "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır" pankartıyla katıldı.

2010 yılında bir apartman boşluğunda cansız bedeni bulunan Nazlı Sinem Erkoseoğlu'nun katili Paksoy kardeşler beraat etti.

Bursa Uludağ Üniversitesi'nde Özgecan için stand açan kadınlara ÖGB saldırdı.

Ankara'da onlarca kadın, Özgecan için Güvenpark'ta toplandı.

Soma'da Madenci Heykeli önünde toplanan yüzlerce kişi, Özgecan için semt meydanına yürüdü.

17 Şubat

İstanbul Kadıköy Lisesi'nin kantininde kadınlar, "Şimdi Yas Zamanı Değil Şimdi Özgecan için İsyan Zamanı" diyerek eylem gerçekleştirdi.

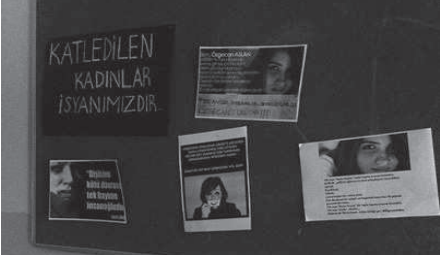

Hakkari'de yaklaşık beş bin kişi, Özgecan için yürüyüş gerçekleştirdi.

Amed Dağkapı Meydanı'nda kadınlar, Özgecan için yürüyüş gerçekleştirdi.

İstanbul Kartal, Hacı Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi'nde kadınlar oturma eylemi gerçekleştirdi.

İstanbul Bahçelievler Kemal Haşoğlu Anadolu Lisesi'nden kadınlar, Özgecan için pano hazırladı.

Anarşist Kadınlar, Mimar Sinan Üniversitesi Fındıklı Kampüsü'nde ve Boğaziçi Üniversitesi'nde "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır", "Özgecan Aslan İsyanımızdır" yazılı dövizler astı.

Nusaybin'de kadınlar, Barış Parkı önünden Mitanni Kültür Merkezi'ne yürüyüş gerçekleştirdi.

18 Şubat

Yalova'da kadınlar, Özgecan için meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Anarşist Kadınlar, yürüyüş boyunca "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır" yazılı bildiri dağıttı.

Londra'da kadınlar, TC elçiliği önüne siyah çelenk bıraktı.

Muş Malazgirt Caddesi'nde kadınlar basın açıklaması gerçekleştirdi.

Özgecan Aslan'ın okuduğu Çağ Üniversitesi'nde yüzlerce kişi Özgecan için yürüyüş gerçekleştirdi.

Bolu İzzet Baysal Heykeli'den kadınlar, Özgecan ve tüm katledilen kadınlar için Anıt Park'a yürüyüş gerçekleştirdi.

19 Şubat

Adana'nın Süleyman Vahit Caddesi'nde Özgecan'ı anmak isteyen Karşıyaka Endüstri Meslek Lisesi öğrencilerine polis TOMA ve biber gazıyla saldırdı. Okul bahçesinde liselileri kovalayarak çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Antalya'da garsonluk yapan 22 yaşındaki Hüsne Aslan, erkek arkadaşının evine gitmek istememesi sonucu otomobille metrelerce sürüklenerek Şahin K. tarafından katledildi.

Çengelköy'de eşi Tahir Kart tarafından katledilen Kübra'nın bir çöp konteynerinde 52 parçaya ayrılmış cesedi bulundu.

Antalya Kepez Atatürk Anadolu Lisesi Müdür Yardımcısı Filiz G., okuldaki sınıf başkanlarını toplayarak "kız öğrencilerin tacize uğramaması için erkek timi" kuracağını belirtti. "Mini etekli kızları taciz edin." söylemi öğrenciler tarafından büyük tepki topladı.

Fransa'da kadınlar, Özgecan için 15 farklı şehirde eş zamanlı eylem gerçekleştirdi.

Adana'da Özgecan için anma gerçekleştirmek isteyen liselilere polis, TOMA'yla saldırdı ve çok sayıda öğrenci gözaltına alındı.

Ağrı'da Kağızman Caddesi'nden meşaleli yürüyüşe başlayan kadınlar, Cumhuriyet Caddesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Avusturya'da Viyana ve ST. Pöllen şehirlerinde kadınlar eylem gerçekleştirdi.

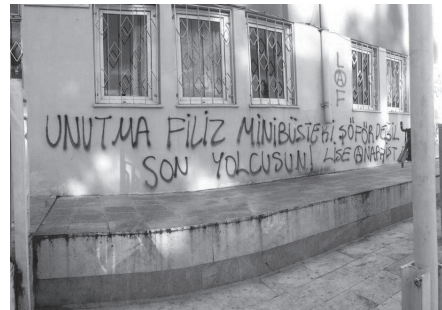
20 Şubat

Hollanda Den Haag Spui Plein'de toplanan kadınlar eylem gerçekleştirdi.

Anarşist Kadınlar, Özgecan için Marmara Üniversitesi Haydarpaşa Kampüsü'nden "Özgecan Aslan İsyanımız" yazılı pankart sallandırdı.

Antalya Kepez Atatürk Anadolu Lisesi'nde taciz timine karşı MAKİ ve LAF "Unutma Filiz Minibüsteki Şoför Değil Son Yolcusun" yazılması yaptı.

Suruç'taki Kobanêli çocuklar, Özgecan Aslan ve katledilen tüm kadınlar için bedenleriyle "Özgecan" yazdılar.

21 Şubat

Rize'de İsmail Karaman Kültür Merkezi önünde toplanan kadınlar, Mustafa Kemal Heykeli'ne yürüyüş gerçekleştirdi.

ABD'de lise öğrencisi trans Zander Mahaffey, ailesinin baskılarına dayanamadığını ve öldürülmek istendiğini söylediği bir not bırakarak intihar etti.

New York'un Union Meydanı'nda toplanan kadınlar, Özgecan için basın açıklaması gerçekleştirdi.

İstanbul Gaziosmanpaşa'da Heykelin önünde bir araya gelen kadınlar, basın açıklaması gerçekleştirdi.

22 Şubat

Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu, "İsyanımız Büyüyor" diyerek Tünel'den Galatasaray Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte "Güldünya, Ayşe, Özgecan... İsyanımız Büyüyor #KadınKatliamıVar" pankartı taşındı.

Manisa'da 18 yaşlarında bir kadın bedeni yakılarak katledildi.

Samsun'da Öğretmenevi önünden yürüyüşe başlayan kadınlar, Lise Caddesi'nde polisin engeliyle karşılaşınca burada oturma eylemi gerçekleşti.

Denizli Aktepe Mahallesi'ndeki TOKİ konutlarında Nuriye Saçı, uğradığı bıçaklı saldırı sonucu katledildi.

Katledilen Kadınlar İSYANIMIZDIR

14 Şubat günü Mersin'in Tarsus ilçesinde cansız bedeni bulundu Özgecan'ın. Son telefon görüşmesinde annesine onu merak etmemesini, okulundan evine dönmek üzere yola çıktığını söylemişti. Ancak Özgecan bir daha evine dönemedi. Bindiği minibüsün şoförü tarafından

önce tecavüze uğradı, ardından bıçaklanarak katledildi. Erkeklerle karşı kendini savunmak için yanında taşıdığı biber gazı yetmedi onu korumaya. Bıçaklandı, kafasına defalarca levyyle vuruldu. Özgecan'ın tecavüze direndiği sırada katilin yüzüne değan elleri, aynı katil tarafından

"tırnaklarının arasında delil kalabilir" şüphesiyle kesildi. Ancak bitmedi, erkeğe tüm bunlar yetmedi. Yetmezdi de. Arkalarında hiçbir delil bırakmak istemeyen katiller Özgecan'ın bedenini benzin dökerek ateşe verdi.

Özgecan'ın nereden gelip ne-

reye gittiğinin, ne giydiğinin, kaç yaşında olduğunun hiçbir önemi yok. Özgecan, sadece kadın olduğu için katledilmişti. Bundan yaklaşık olarak bir yıl önce, aynı erkek zihniyet İstanbul'da, 8 Mart'ın yaklaştığı günlerde İstanbul Üniversitesi'nde okuyan Özge'yi katletmişti. Katil bir mini-

büs şoförü değildi de eski sevgiliydi. Katilin adı değişiyordu belki ama sistem hep aynı şekilde işliyordu. Bazen eski sevgili, bazen eski eş, bazen erkek kardeş, bazen baba veyahut sokaktaki herhangi bir erkek.

Erkek hep aynı ERKEKti, katledilense biz kadınlar.

Şüphesiz ki Özgeler, bu coğrafyada katledilen ilk kadınlar değillerdi. Bu coğrafyada; mini etek giydiği için, erkekliğine laf ettiği(!) için, yıllardır yaşadığı şiddete dayanamayıp boşanmak istediği için, tuzluğu uzatmadığı için, izlediği porno filmdeki kadını karısına benzettiği için, namus için, töre için katletti erkek. Bunlar ve bunlara benzer olayları bahane bildiler her zaman ve 'tahrik' diye 'cinnet' diye kılıf uydurmaya çalıştılar.

"Erk"ek devletin adaleti ise hep korudu katilleri.

13 yaşındaki bir çocuk kendinden yaşça büyük 28 erkeğin tecavüzüne uğradıktan sonra erkek devlet 'rızası var' diyerek akladı tecavüzcüleri. Erkek eş tecavüz edip şiddet uyguladığı Ayşe Paşalı'yı sokak ortasında 11 yerinden bıçaklayarak katletti. Hanime Aslan'ı, sözde 'devletin koruması' varken, adliye önünde, kocasının azmettiriciliğinde, oğlu kurşunlayarak katletti. Guldünya Tören, akrabasının tecavüzüne uğramasının ardından, erkek kardeşleri tarafından adına "töre" denilerek sokak ortasında kurşunlandı; yetmedi hastanede başından vurularak katledildi. Yine aynı erkek baba, kendi evladının bakire olmamasını bahane edip boğazını keserek katletti. Başka bir kadını eve geç geldiği için 16 yerinden bıçaklayan erkek eşi oldu. Başka bir kadını... Başka bir... Başka...

Erkek egemen sistem kendi kılıfına uymayanları "öteki" olarak gördü bu toplumda.

Toplumun ahlaki, sapıklık, sapkınlık, hastalık diyerek yüzlerce LGBTİ bireyi katletti. Her ezilene yaptığı gibi tanımadı, yok saydı, yalnızlaştırdı. Trans kadınlardan Çingene Gül, erkek müşterisi tarafından evinde kesilerek katledildi; Çağla Joker erkek sevgilisi tarafından sokak ortasında kurşunlanarak katledildi. Erkek iktidar "ölümü hak ettiler" diyerek her baktığında, bir trans kadın daha katledildi. "Yapamıyorum çünkü yapmama izin vermediler. Hep bir şeyler yapmak istedim, hep engel oldular. Şu an 24 yaşındayım ve 24. yaşında hayatıma son veriyorum." Bunlar son sözleri oldu Eylül'ün. Erkek iktidar bu ve buna benzer katliamlardan paçasını kurtarmak için yaşanan her ölümü "intihar" diyerek yaftaladı.

Başka bir katliamın adıyla "iş kazası" oldu. İş kazası denilerek her geçen gün fabrikalarda, atölyelerde yüzlerce kadın katledildi. Bazen Rukiye Şimşek gibi evine ekmek götürmek için camını sildiği binanın dördüncü katından düşerek yitirdi yaşamını kadınlar, bazense patron daha fazla kar elde etsin diye işçilerin sıkışarak bindiği servis otobüsünün sel sularına kapılmasıyla boğularak. Jesca gibi yaşadıkları topraklardan açlık, yoksulluk ve yoksunluklar yüzünden 'daha iyi bir yaşam' umuduyla göç ettikleri topraklarda tecavüz edildikten sonra çıplak bir şekilde camdan atılarak katledildi. Meryem Kasp gibi, kapitalizmin algılarımıza kazıdığı temizlik takıntısı yüzünden tuz ruhu ve çamaşır suyu karışımının çıkardığı kokudan zehirlenerek yaşamını yitirdi. Kapitalizm yaşamın her alanında tüm gücüyle sarıldı kadınların boğazına. İşe giderken, işten dönerken, makinenin altında kalırken... Yitirilen yaşamlar bir gazetede on kelimelik bir haberle sınırlı kaldı çoğu zaman.

Her zaman olduğu gibi kadınların karşısında durdu erkek devlet.

Savaşlarında havan toplarıyla, mermileriyle katletti. Bir anneye, Ceylan'ının havan topundan paramparça olmuş bedenini eteklerinde toplattı. Yaşamı için, özgürlüğü için direnen kadınların karşısında sınır oldu, asker oldu, jandarma oldu. Mermi oldu Kobanê sınırında Kader'in üstüne yağdı devlet. Cezaevlerinde tecavüzle, işkenceyle; sokaklarda biber gazıyla, copuyla, TOMA'sıyla katletti. Sadece isyan edeni değil, o isyan potansiyelini barındıran her kadını katletti. Ki her kadın, kadın olduğu için taşır isyan potansiyelini. Erkek tarafından, devlet tarafından, kapitalizm tarafından sürekli ezildiği, yok sayıldığı için taşır içinde isyanın tomurcuklarını.

Bizler, katledilen her kadının ardından öfkemizi isyana dönüştürüp çıkıyoruz sokaklara. İsyân Ayşe oluyor, Ceylan oluyor, Kader oluyor, Özgecan oluyor. İsyânımız tüm katledilen kadınlar oluyor. Erkek iktidar tacizi-tecavüzü-şiddeti meşrulaştırmaya çalışsa da, erkek devlet erkek polisiyle bastırmaya çalışsa da sesimizi, ataerkil egemenlik kadınları görünmez kılrsa da; biz kadınlar sokaklardayız ve sokaklarda olmaya devam edeceğiz.

Öfkemizi dindirmeye çalışsalar da; gözaltılarla, baskılarla, yasaklarla yıldırmaya çalışsalar da, erkek devlet erkek adaletiyle katilleri korusa da bizler; isyanımızı haykırmaya hesap sormaya devam edeceğiz.

KADINA KALKAN ELLERİ KADINLAR KIRACAK

Aslı Newroz

asli@meydangazetesi.org

"Kadına kalkan eller kırılacak."

Geçtiğimiz günlerde, Antalya'da AKP Kadın Kolları Kongresi'nde konuşma yapan Davutoğlu'nun dilindeydi bu cümle. Sürekli tekrar ediyordu. "Kadına yönelik şiddete karşı seferberlik başlatıyoruz. Kadınlarımızı ve çocuklarımızı koruyacağız. Kadına uzanan eller kırılacak." Dilinden dökülen her kelime düşüp parçalanıyordu yerde. Parçalanan sadece kelimeler değildi; çöp konteynırına atılan, kuytu sokaklara, ıssız otoyol kenarlarına fırlatılmış kadın bedenleriydi.

T.C. devletin başbakanı bu cümleleri kurmadan önce ve hatta kurarken dahi katledilen kadınların haberleri yanıkıyordu her yerde. Davutoğlu bu cümleleri telaffuz ettiği anda bir yanda tecavüz edilip bedeni yakılarak katledilen Özgecan Aslan, diğer yanda iktidarın riyakarlığına seyirci kalmadan Özgecan için sokaklara çıkan kadınlar vardı. Bu cümleler telaffuz edilirken İstanbul Taksim Meydanı'nda bulunan bir restoranın terasına çıkarak, "Özgecan Aslan İsyânımızdır" pankartı açıp, isyanlarını haykıran kadınlar vardı. Bu cümleler telaffuz edilirken T.C. devletin tacizci polislerinin elleri uzandı kadınlara ve kadınlar aynı polisler tarafından darp edildiler, sürüklendiler, gözaltına alındılar. Yani yerlere düşen yine kelimeler değil, isyanını haykıran kadınlar oldu. Oysa ki "kadına uzanan eller kırılacaktı"...

Her yerden, katledilen kadınların haberleri geliyordu. Çengelköy'den, Antalya'dan, Bursa'dan olduğu gibi... Erkek ve devlet şiddetinin giderek meşrulaştığı bu topraklarda katledilen ne ilk kadınlardı onlar ne de son. Kadınlar bir yandan katledilirken bir yandan da devletin polisi tarafından tecavüze uğruyor, erk'ek devletin erk'ek yasaları tarafından yok sayılıyor, tecavüzcü polisler korunuyor ve serbest bırakılıyordu. Oysa ki "kadına uzanan eller kırılacaktı"...

Hayır!

Devlet kadına kalkan elleri kırmıyordu, hiçbir zaman da kırmayacaktı. Tacize, tecavüze, şiddete, bu erkek egemen zihniyete karşı kadınlar ne zaman isyanın sesini büyütse sokaklarda, sokaklar daralıyordu çünkü iktidara. Baş edemiyorlardı sokaklarda akan isyanın seliyle. Baş edemiyorlardı kadınların örgütlü gücüyle.

Sokaklarda kırıldı kadına kalkan eller. Güvenmedi kadınlar erkek devletin erkek adaletine, kalkan elleri kendileri kırdılar. Bu, bazen tacizci Hüseyin Üzmez'in mahkeme çıkışı kafasına inen şemsiye oldu; bazen Özgecan için Kadıköy sokaklarında isyanlarını haykıran kadınların üstüne araba süren erk'eğin sırtına inen sopa oldu; bazen de Taksim'de 8 Mart'ta "sokakları terk etmiyoruz" diyen kadınlara saldıran, barikat kuran katil polislerin kalkanına dökülen mor boya, zılgıtlarla çekilen halaylar oldu.

Etraflarına örülen duvarlardaki çatlaklardan sızarak kırdı kadınlar kendilerine kalkan elleri. Bizde varız diyerek kırdılar. Bir aradaysak varız diyerek kırdılar. Ve her gün bir yeni katliam haberi gelirken, her şeye rağmen mücadele ederek kıracaklar o elleri. Çünkü kadınlar biliyorlar, ancak bir araya gelince kırılır o eller.

Bir el uzattı kadın, sonra bir el daha bir el daha.. İsyânın çığılığında birleşti o eller. Bıraksaydı eğer o eli, belki de ölecekti.

Devlet Katili Akları Tecavüzcüyü Korur

“ Bu topraklarda kadınların yaşamları, babaları, abileri, sevgilileri, erkek kardeşleri ve hiç tanımadığı erkekler tarafından çalındı yıllar boyu. Tacizle, tecavüzle, cinayetle bastırıldı kadınların sesi; yok sayıldı kimlikleri; görünmez kılındı varoluşları. Erkek taciz etti, devlet akladı; erkek tecavüz etti, devlet izin verdi; erkek katletti, devlet meşrulaştırdı.

Merve Arkun

mervearkun@meydangazetesi.org

“Ailenin ve Nüfusun Korunması Paketi” adı altında devlet, kadını “korumaya” kalkışıyormuş gibi görünse de son zamanlarda, kadının ev içi köleliğine hapsedilmesinin, iradesinin yok edilmesinin yasal zemini sağlıyor meclis salonlarında. Daha fazla çocuk doğuran kadına yapılacak olan daha fazla para yardımı; doğuran kadına, ücret kesintisi olmasın diye, devlet tarafından ödenecek maaş; doğurulacak çocuk sayısı doğru orantılı uzayan izin süreleri... Kadının özgürleşmesinin önünde, devletin inşa ettiği duvarlar giderek yükseledursun; “erk”ek devletin çıkardığı her bir yeni yasa, bu topraklarda adı zaten ölümle kazanmış kadının yok oluşu oluyor, dikiliyor karşımıza.

Geçtiğimiz yıl boyunca, erkekler tarafından 294 kadın katledildi. %46’sı kocaları, %10’u sevgilileri tarafından katledilen

bu kadınların %9’u, daha önce şiddet gördüğü erkeklerden şikayetçi olsa da koruma alamadı. 2014 yılı içerisinde, kadın cinayetlerinde %59 oranında ateşli silah, %30 oranında kesici alet kullanıldı; kadınların %11’i ise dövülerek, boğularak ya da yüksekte atılarak katledildi. Kadınları katleden erkeklerin %4’ü daha önce “şiddet”ten yargılanmışsa da, denetimli serbestlikle, beraatle ya da ayla serbest bırakılmıştı. 1090 erkek şiddeti haberinin yayınlandığı 2014 yılında kadın katliamı, 2013’e göre %31 artmıştı.

Tüm bu rakamlarla, geçtiğimiz yıl boyunca katledilen kadınlar, tıpkı daha öncekiler gibi istatistiklere hapsedildi; yalnızca birer “rakam” olarak devletin veri tabanlarına girildi.

Bütün bir yıl boyunca, yaşanan

her bir kadın cinayetinin ardından işleyen dava süreçleri, adaletsizliği de yine beraberinde getirdi. 2014’ün Ekim ayında, aldatıldığından şüphelenip Huriye Kara’yı katleden Halil Kara’nın yargılandığı davada, mahkeme katili aklama yolunda, Halil Kara’nın akıl sağlığının yerinde olup olmadığına dair bir rapor istedi. Adana’da 16 yaşındaki kız çocuğu H.P.’ye tecavüzle suçlanan iki polis de aralarında olduğu dört kişi, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Bu ve benzeri birçok örneğin daha yaşandığı 2014 yılında da, kadın cinayeti davalarındaki adaletsizlik ortadan kalkmadı; kadın tacizcisi-tecavüzcüsü-katili erkek, devletin adaletiyle her defasında yine aklandı.

“Haklı” Katilin Kalkanı: Haksız Tahrik İndirimi

TCK’nın 29. maddesinde dü-

zenlenmiş olan ve “suç işleyen psikolojik durumuna etkili olarak kusurluluğun azalmış olacağı”nın zeminini kabul eden haksız tahrik hali, kadınları katleden erkeklerin en büyük yasal dayanaklarından.

“Boşanmak istedi”, “aldatıldım”, “erkeklik gururuma hakaret etti”, “sevişmek istemedi”... açıklamalarıyla kendisi savunan her erkeğin işlediği cinayeti meşrulaştırmasına yarayan haksız tahrik indirimi, kadına yönelik şiddet-cinayet davalarında “erk”ek adaletin en büyük timsali niteliğinde. Kadının beyanının aksine, erkeğin haksız tahrike yönelik beyanının esas alındığı bu uygulama dahilinde, mahkeme eğer tahrik unsuru olduğunu kabul ederse, sanığın cezasını ¼ oranından ¾ oranına kadar düşürebiliyor. Cezasını hafifletmek isteyen erkeğinse herhangi bir sebep öne sürmesi, haksız tah-

rik indiriminden yararlanması için yeterli kabul ediliyor.

Kadın hareketi içerisinde aktif bir şekilde mücadele ederken, eski eşi tarafından vurularak katledilen Sevim Zarif'in davası, kadın cinayeti davalarında uygulanan haksız tahrik indiriminin ilk gerçeği oldu bu toprakların yargı sisteminde. 2007 yılında katledilen Sevim Zarif'in davası, 2008 yılında sonuçlanmış, Zarif'in katili olan eski eşi Yaşar Özcan iki kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı. Ancak eski bir avukat olan katil, tüm yargılama süreci boyunca hukukun erkeği koruduğunun farkında bir şekilde haksız tahrik indiriminden yararlanmak için çırpınmış ve bu çaba yıllar boyu sürece kadın cinayeti davalarında da katil erkekler için, erkek yargıyla yapılabilecek eşsiz bir işbirliğine dönüşmüştü.

Sevim Zarif'in katilinin açtığı yolda ilerleyen birçok katil oldu yıllar içerisinde. Ayşe Paşalı'yı katletmeden önce, kaç yıl ceza alacağını araştırmasını internette yapan İstikbal Yetkin, yoğun kamuoyu baskısı oluşan dava sürecinde başaramamış olsa da, haksız tahrik indiriminden yararlanabilmek için çok uğraştı.

Zarif ya da Paşalı davaları kadar gündem olamayan birçok kadın cinayeti davasında ise haksız tahrik indrimi katillerin kurtuluşu oldu. 2010 yılında, Nazlı Umakoğlu'nu katleden İmadettin Umakoğlu'nun "bana kadınlık yapmıyordum ve yatak odasına almıyordum" beyanı, mahkeme tarafından ağır tahrik olarak kabul edildi. 2011'de Hülya Kalkan'ı katleden Hakan Kalkan "aldatıldım" diyerek erkek adalete sığındığında cezasını ağırlaştırılmış müebbetten, 20 yıllık hapis cezasına düşürmeyi başardı. 2014 yılında ise, boşanmak istediği Vedat Tanış tarafından katledilen Canan Tanış'ın davasında, katil eşinin kendisini aldattığını söyledi; mahkeme ise Canan Tanış'ın "evlilik birlikteliği içinde sadakat yükümlülüğüne aykırı hareket ettiği"ni söyleyerek katilin haksız tahrik indiriminden faydalanmasını sağladı.

İyi Giyinen Katilin Kalkanı: İyi Hal İndirimi

TCK'nın 62. maddesinde düzenlenen iyi hal indirimini de, katleden erkekler için, yargıda aklanma yolunda, haksız tahrikten sonra, kullanılacak ikinci yöntem. Bu yöntem, kadın cinayeti davaları dışında da kullanılıyor olsa da, özellikle kadına yönelik şiddet ve cinayet davalarındaki uygulanış biçimiyle, katledeni her defasında 1/6 oranında aklıyor ve kadına yönelik şiddetin türlü biçimlerini meşrulaştırıyor.

İyi hal indirimini, 2013 yılının ilk kadın cinayeti olarak kayıtlara geçen Gülşah Sarcan'ın davasında görülmüştü daha önce. Eski eşi Sinan Seven tarafından, çocuğunun gözleri önünde önce bıçaklanan, yaşamını yitirdikten sonra da cansız bedeni TEM otoyoluna bırakılan Gülşah Sarcan'ın katledilmesinin ardından Seven'in yargılandığı davada, katilin "pişmanlığı" göz önünde bulundurularak iyi hal indirimini uygulanmıştı. Yine 2013 yılında, Kezban Doğan'ı, başına poşet bağlayarak ve ağzına zorla soktuğu hortum tüpüyle boğarak katleden Adem Çıraç'ın yargılandığı dava süreci boyunca mahkeme heyetine "saygıda kusur etmemesi", her duruşmaya takım elbiseyle çıkması sonucu yararlandığı

"iyi hal indirimini", mahkemeye saygı indirimi olarak çokça yer aldı haberlerde. Aynı yılın Aralık ayında boşanmak istediği Durmuş Ali Özdoğan'ın boğarak katlettiği Halime Özdoğan'ın davasında da "erk"eğin adaleti değişmedi: Katil iyi hal indiriminden yararlandı.

Devletin Kalkanı: 6284 Sayılı Koruma Kanunu

1998 yılında çıkartılan ve kadının şiddetten korunmasına dair ilk özel yasa niteliğini taşıyan "Aile İçerisinde Şiddet Karşı Koruma Kanunu", yalnızca evli olan kadınların eşlerinden korunmasını öngörüyordu ve bu sebeple de baba, abi, kardeş, sevgili ya da herhangi bir erkekten kaynaklanan şiddetin önlenmesi konusunda yetersiz kalıyordu. Bahsi geçen kanunun yetersizliği 2012 yılınca gündeme getirilince, devlet koruması medeni ayırım yapılmaksızın tüm kadınlara yönelik öngörülüyor.

Ama olmadı.

2014 yılında 23 kadın koruma tedbiri uygulanırken katledildi. 21 kadın ise haklarında çağrılı koruma kararı varken, İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Müdürlüğü'nden Tarıhan Çetiner'in açıklamasına göre "ani gelişen olaylar sonrasında çağrıda bulunmadığı için" yaşamını yitirdi.

Geride bıraktığımız yıl, 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanunun ilgili maddesi kapsamında, 124 kadın kimliğini değiştirdi. Erkek şiddetinden korunmak için isim değiştirmek yetmeyince, mahkeme şiddet gören kadına, tedbir olarak, estetik ameliyatla yüzünü değiştirmesini önerdi.

Yani aslında, 2012 yılında çıkartılan 6284 sayılı kanun da cinayetleri engellemeyemedi, aksine kadına yönelik şiddet, kanun çıkarıldığından bu yana 2.5 kat daha artarak devam etti.

"Erk"in Adaleti, Kadın Katlinin Sebebi

Kadına yönelik taciz davalarında ertelenen cezalar; tecavüz davalarında açıklanması geriye bırakılan hükümler, para cezasına çevrilen hapis cezaları; katleden erkeklerin yargı süreçlerindeki haksız tahrik ve iyi hal indirimleri...

Katledilen her kadının ardından "derin elem"lere dalan devlet yetkilileri, her defasında "bu işin peşini bırakmayacağız" nidalarıyla boy gösteriyorlar gazetelerde, televizyonlarda. Katledilen her bir kadının acılarını yüreklerinde hissettikleri yalanlarının ardına gizliyorlar kan kokan adalet saraylarını, katili koruyan adaletlerini. İndirimle sonuçlanan her cezayla yeni katillerin güvencesi pekiştirilir, erkek şiddeti meşrulaştırılırken; katledilen her bir kadının hayalleri, yaşamları gömülüyor "erk"ek adaletin kanunlarıyla.

Kadının bedenini, kimliğini, varoluşunu yok sayan; kendisi erkek olan ve bunun üzerinden devamlılığını sağlayan hiçbir adalet sarayında sorulmayacaktır katledilen kadınların hesabı. Yok edilen hayallerin, yitirilen yaşamların hesabı, erkek devletin erkek adaletiyle ödenemeyecektir. Çünkü katledilen her bir kadının ardından büyüyen öfke ne adalet saraylarına sığabilir; ne de kaybettiklerimizin acısı, hapsedilmeye kapatılanlarla dindirilir.

Ne İdam Ne Hadım

Dilara Yaman

dilara@meydangazetesi.org

Devlet ve erkek egemen sistem arasındaki ilişkinin birbiriyle ne kadar iç içe geçmiş olduğunu anlamak için, Özgecan'ın katiline ne yapalım tartışmalarına bakmak kafi olacaktır. Meselenin aslını anlamamıza izin vermeden yapılan algı manipülasyonu devletin savunma mekanizmasıdır. Erkek şiddetinin üreticisi devletin bürokratlarının, Özgecan'ın katli üzerinden geliştirdikleri refleksleri, içerisinde bulunan erkek yapıyı anlamak adına önem taşıyor.

Tabi akıllara öncelikle, erkek devletin en başındakinin söyledikleri geliyor; kadınların erkeğe emanet oluşu... Meclis Başkanından Enerji Bakanına, Adalet Komisyonu Başkanından ana muhalefetine erkek egemen sistemin bürokratları "ıdam"ın bir çözüm olarak tartışılması gerektiğini vurguladı.

Erkek şiddetini engellemeye yönelik bu akıllara zarar formül ekonomiden sorumlu bakan tarafından önerildi.

Tabi bir de eski Aileden Sorumlu Devlet Bakanı'nın daha modern bir yöntem olarak sunduğu "hadım" önerisi vardı.

Tartışmaların algı manipülasyonu olduğu aşıkardı. Aynı senaryo bundan önceki kadın katliamlarında da oynandı. Çözüm olarak sunulanlar, erkek şiddetine yönelik olması bir kenara, problemi tekrar ve tekrar üretmeye neden olacak cinsten. Erkek şiddetine erkek aklıyla çözüm arayanlar, erkek olmanın sadece biyolojik bir durum olmadığını defalarca göstermiş oldu.

İdam ve hadım gibi öneriler, gerçekte erkek şiddetini normalleştirirken, hem devlet ve erkek şiddeti arasındaki ilişkiyi görünmez kılıyor, hem de şiddet üreten politikaların ve uygulamalarının üstünü kapıyor. Tartışmalar erkek şiddetinin varlığına odaklanmaktan ziyade, bilinçli bir şekilde idam/hadım gibi tali tartışmalara çekiliyor. Dahası erkek şiddetinin somutlaştığı mecra olarak beden, böylelikle devlet eliyle disipline edilmesi gereken bir şey olarak tekrar anlamlandırılıyor.

Evet, devletin bu süreçte yaptığı şey tam da bu bedenlerin disipline edilmesi.

Aslında bedene yönelik bu tartışmalardaki gizli gündem olan insan bedeni üzerinde hak iddia etme, gerçek gündemden uzak tutularak topluma yedirilmeye çalışılıyor. Aynı erkek iktidarın kadın bedeni üzerinde iddia ettiği hak, modern devletin tahakkümü altında bulunan bireylerin bedenleri üzerinde iddia ediliyor. Modern devletin beden politikalarının mantığı buna dayanıyor.

Cezalandırma, cinsellik, sağlık, yaşam ve ölüm gibi kavramlar erkek devletin bu politikasıyla, insan bedeni disipline edilmeye, uysallaştırılmaya ve kapitalist sistem için daha uyumlu ve verimli hale getirilmeye çalışılıyor.

Modern devlet egemenliği, meşruiyetten önce şiddet kullanma tekelinden alır. Erkekliğin sürekli bir biçimde devlet denen mekanizmanın döngüsünde üretildiği yer de tam burasıdır.

Yok edilmesi gereken erkeklik işte tam buradadır!

Hakan'ın Sırrı Devlet Sırrı

Mercan Doğan

mdogan@meydangazetesi.org

Haziran'da yapılacak genel seçimler öncesi, devletin bürokrasi kadrolarında yoğun istifalar yaşandı. Bu istifalardan en çok konuşulan ve kamuoyunu meşgul eden ise; MİT müsteşarlığından AKP aday adayı olmak üzere istifa eden Hakan Fidan'dı. Bir yanı sıra, "eski Türkiye'de" emekli olan ya da farklı bir nedenle istifa eden MİT müsteşarlarının genellikle gündelik politikaya girmeden "huzurlu" bir şekilde emeklilik günlerini geçirdiğini düşündüğümüzde; Fidan'ın siyasete dahil olmak üzere MİT gibi kilit bir görevden istifası, yeterince sıradışı bir durum. Öte yandan ise, istifa sonrası konunun iktidar yanlısı ve muhalif medyada ele alınışı, sonrasında Erdoğan'ın istifayı "tasvip etmediği" yönünde belirttiği görüşler, Davutoğlu-Fidan-Erdoğan denklemine, AKP karşıtı olarak konumlanan bazı muhalif kesimlerde "AKP surunda açılan bir gedik" olarak görüldü. Ancak bununla birlikte söz konusu tasvip etmeme durumunu, coğrafyanın tek adam atmosferli politik havasıyla tezat bularak bu durumun aslında bir "mizansen"den ibaret olduğunu görenler de vardı.

Verimliliği koca bir soru işreti olan tüm bu tartışmaların, politik analizlerin ötesinde, sarf edilmiş bir sözün içinde bulunduğumuz konjonktürde hakıyla tartışılmadığını söylemek gerek. Erdoğan, Fidan'ın istifası sonrası gazetecilere verdiği mülakatta, MİT eski müsteşarını o mevkiye kendisinin getirdiğini söylediikten sonra kısa ama önemli bir cümle kurmuştu: "O benim sır küpümdü."

Cümlede geçen "sır" sözcüğünü, cümleyi sarf edenin devletin bir numaralı muktediri olduğu gerçeği ile birlikte düşündüğümüzde, gerçek anlamı olan "gizli kalması gereken bilgi ya da bilgiler" bağlamından çıktığını görmek çok da zor değil. Coğrafyamızda özellikle son birkaç yıldır yaşanan gerçekler göz önünde bulundurulduğunda ve yukarıdaki cümleyi devlet kurumları bazındaki özneleriyle birlikte ele aldığımızda, bahse konu olan "sırlar" dökülürken söylenen bolca yalan ortaya çıkıyor.

Geçtiğimiz yıl Suriye'deki

Türkmenlere gönderilen insani yardım olarak gösterilmek istenen tüm gizleme ve hasıraltı etme çabalarına karşın, kamuoyunda "MİT TIR'ları" olarak bilinen gerçekliğin, bölgede Selefi terör örgütlerinin daha da palazlanarak etki alanını geliştirmelerinde ve son olarak Kobanê'yi muktedirin "düştü düşüyor" iştahıyla tehdit eder hale gelmesinde hangi rolü oynadığı artık sağır sultanın bile duyduğu bir "sır"dır örneğin.

Daha uzak bir coğrafyayı ilgilendiren başka bir "sır"da ise, yine MİT aracılığıyla THY uçaklarıyla Nijerya'ya gönderilen silahlar geçiyordu. Bugünlerde Boko Haram adlı selefi örgütün terör estirdiği bu ülkeye gönderilen silahlar ile ilgili olarak devlet görevlilerinin kaygısı ise, silahların Müslümanlar yerine yanlışlıkla Hristiyanlara gitme olasılığıydı.

Yine yakın bir süreçte, Ekim ayındaki Kobanê Serhildanı sırasında Bingöl'de bir polis şefine yönelik olarak gerçekleştirilen bir eylem sonrası, bir araç içinde eylemle ilgisi olmayan 4 kişinin katledilmesi de, söz konusu "sırlar" içinde ele alınabilir. Bu devlet infazı sonrası TC başbakanı ise Bingöl'de polis şefine yönelik yapılan eylemin "faillerinin cezalandırıldığı" yalanını söylemişti.

Devletin sır, yalan ve gerçek denklemlerinde en çarpıcı örnek ise, evine giderken yanan bir belediye otobüsünde yaşamını yitiren Serap Eser. Devletin iktidarın hala büyük bir pişkinlikle sürdürmeye çalıştığı bu yalanın bir dönem işleri bakanlığı yapan İdris Naim Şahin tarafından itiraf edilmesinin yanı sıra, olayla ilgili olarak açılan davada "gizli tanık" ifadeleri sonucu da ifşa oldu.

Devlet yalanlarla, gizlenemeyen "sırlarla" gerçekleştirdiği ya da gerçekleştirmek istediği katliamları örtmeye ya da başkalarına yıkmaya çalışırken; aslında belki bir gerçeği görmek istemiyor. Yazılı olamayan kural gibi bir sözdür: Gerçeklerin, bir gün er ya da geç ortaya çıkmak gibi bir huyu vardır ve o gerçekler, yalanlarla korumaya alındığı sanılsa da dökülen "sırların" altından ortaya çıkar.

Bedelliden Toplanan Milyonlar Silah Sanayisine Aktı

Hükümet tarafından bir süre önce gündeme getirilen bedelli askerlik yasası başvuruları 13 Şubat'ta bitti. 203 bin 824 kişi bedelli askerlik için başvurdu ve 3 milyar 668 milyon 832 bin lira bedel ödendi.

Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz'ın Bakanlar Kurulunda bedelli askerlik başvurularıyla ilgili bir rapor sunduğunu aktaran Davutoğlu, şu bilgileri verdi: "Başarılı bir netice alındığını söylemek istiyorum. Şu ana kadar 203 bin 824 kişi bu imkandan yararlandı. 3 milyar 668 milyon 832 bin lira bedel ödendi. Bu miktar doğrudan Savunma Sanayi Fonu'na gönderilecek. Bu noktada yapılan her ödeme, Türkiye'nin savunmasının güçlendirilmesi yönünde kullanılacak. Şu hususu karşılaştırma olarak vermek isterim: 1987, 1992, 1999 ve 2002 yılında uygulanan bedelli askerlikten toplam 193 bin 147 kişi yararlanmıştı, bu rakam son uygulamada 203 bin 824'e çıkarak

şimdiye kadarki toplamın daha fazlası bir sayıya ulaşmış oldu. Bu da bunun bir ihtiyaç olduğunu ortaya koyuyor. Bu çerçevede önümüzdeki dönemde bu bedelli uygulamasından gelecek kaynağın savunma sanayinde en etkin şekilde kullanılması için gerekli çalışmalar yürütülecek."

Bedelli askerlik yaşadığımız coğrafyada bir milyona yakın asker kaçağı olduğu düşünülürse kimilerince kurtuluş olarak beklenirken, bedelli askerlik hizmetini de reddeden savaş karşıtları ve vicdani retçiler açısından hizmetin hizmet olarak değil de para olarak orduya tahsis edilmesi demek. TSK'da bedelliden topladıklarını şehirlerimize yeni kurulacak silah ihtisas organize sanayi bölgelerine ve silah sanayisine yatırarak donanımını daha da güçlendirip kardeşi kardeşe düşürmeyi, halkın üstüne bombalar yağdırmayı, kışlalarda kaza diyerek cinayet işlemeyi sürdürecektir.

Devletin Adaleti Pozantı'da Tecavüzcülere Takipsizlik Taş Atan Çocuklara Müebbet!

2012'de Adana Pozantı'da polise taş attığı bahanesiyle tutsak alınan kardeşlerimize hapis hane yetkilileri tecavüz etmiş, dava yürütülmeye başlanmıştı. Dev-

letin adaleti tecavüzcülere yine ödül oldu. Tecavüze uğrayan kardeşlerimiz müebbet hapis istemiyle yargılanırken, tecavüzcüler için takipsizlik kararı verildi.

Polisin Vur Emrinin Sekiz Yıllık Faturası Ağır Oldu

Türkiye’de son 8 yılda 183 kişi polis kurşunuyla katledildi. AKP’nin muhalif sesleri susturmak için hazırladığı, TBMM’de görüşülen “İç Güvenlik Paketi” yasalarsa, bu sayı katlanarak artacak. Tıpkı Haziran 2007’de, 2559 sayılı Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu’nda (PVSK) yapılan değişiklikte olduğu gibi... Polis, bebekler, çocuklar dahil çok sayıda yargısız infaz davasının faili oldu.

PVSK’deki değişiklik polise “kendi öngörüsü ve takdiri ile zor

ve silah kullanma” serbestliği getirmişti. Yapılan değişiklik, toplumla mücadele yasası olarak hayatımıza yansdı. Bireylerin hak ve özgürlükleri sık sık askıya alındı. Keyfi uygulamaların önü açılırken, polisler de çok sayıda yargısız infaz davasında, bebekler, çocuklar dahil çok sayıda olayın faili olarak hâkim önüne çıktı. Davalar, sembolik veya “ertelenen cezalarla” sonuçlanırken, katleden polislerin çoğu görevlerine devam etti. Cinayet delili olan silahları bile mahkeme eliyle polislere iade edildi.

Mardin’de Şüpheli Asker Ölümü

Derik Merkez Jandarma Komutanlığı’nda askerlik görevini yapan 21 yaşındaki Eray Akgöz, arkadaşları tarafından saat 01.30 sıralarında yemekhane kapısı önünde baygın halde bulundu. Sağlık ekipleri tarafından hastaneye kaldırılan Akgöz, buradaki doktorların tüm müda-

halesine rağmen kurtarılamadı. Savcılık tarafından yapılan ön otopside ‘Kardiyak Arrest’ ön ölüm raporu verilen Akgöz’ün cenazesi, kesin ölüm sebebinin belirlenmesi için Diyarbakır Adli Tıp Kurumu’na sevk edildi. Ölümü ile ilgili başlatılan askeri soruşturma devam ediyor.

Tokat'ta Asker 'İntihar' Etti

Gelibolu’da askerlik yapan Gökhan Akbörü, memleketi Almus’a geldi. Av tüfeğini alarak avlanmak için evinden çıkan Gökhan Akbörü akşam saatlerinde eve dönmedi. Akbörü’ye ulaşamayan babası Ahmet Akbörü, durumu polise ve jandarmaya bildirdi, ilçede başlatılan aramada bulunamadı. Ancak To-

kat- Almus Karayolunda Gevrek Mahallesi girişinde hareketsiz bir şekilde yatan kişiyi fark edenler durumu polise bildirdi. Olay yerinde yapılan incelemede silahla kalbine ateş etmesi sonucu öldüğü belirtildi. Cumhuriyet Savcısının incelemesinin ardından ceset otopsi yapılmak üzere Ankara Adli Tıp Kurumu’na gönderildi.

Bir Şah Bir Piyon

Merve Arkun

mervearkun@meydangazetesi.org

572 asker, 50 tank, F-16 uçakları, kameralar, fotoğraf makineleri, patlayan flaşlar.. 22 Şubat günü, T.C devletinin “Türkiye toprakları dışında sahip olduğu toprak parçası” olan Süleyman Şah Saygı Karakolu ve Türbesi’nin taşındığı operasyon, bu toprakların tek gündemi oldu.

Sınır 37 km uzaklıkta olan Süleyman Şah Türbesi’nin bulunduğu bölge, uzun zamandır IŞİD tehdidindeydi. Giderek artan tehdit sebebiyle, türbede nöbet tutan askerlerin görev yerleri 6 aydan bu yana değişmiyordu. Hükümetse hem bu sebeplerden dolayı, hem de türbede bulunan tabutları güvenli bir bölgeye almak için bir güvenlik operasyonuna girişti. Söz konusu operasyonla türbede bulunan tabutlar, “tehdit” bölgesinden uzaklaştırıldı; IŞİD’in kontrolüne geçme ihtimali düşünülen bina bizzat askerler tarafından patlatıldı; kusursuz bir şekilde işlediği iddia edilen bu operasyonun ardından hükümet “kutsal vatan emanetimizi kurtardık” yayınları yaptı. Yükseltelen “başarı” söylemleri karşısında, muhalafetin söyleminde bu operasyon bir fiyasko oldu. Kemal Kılıçdaroğlu hükümeti vatan toprağını terk etmekle suçladı; Devlet Bahçeli ise yapılan operasyonu bir korkaklık örneği olarak adlandırdı. Tüm bu tartışmalar sürerken; operasyon içinde yaşanan bir “de-tay” satır aralarına sıkıştırıldı.

Devletin kutsal addettiği üç tabutun nereye, ne şekilde taşınacağı tartışılır, operasyon “bir kahramanlık örneği” gibi ekranlara yansıtılırken; bir başlık neredeyse hiç yaşanmamış gibiydi: Operasyon sırasında bir trafik kazası yaşanmış, araç içerisindeki bir asker yaşamını yitirmişti. Söz konusu kazada yaşamını yitiren Halil Avcı’nın ölümü, her zaman olduğu gibi yine “şehitlik” söylemleri ardına gizlendi.

Devlet, korumaya giriştiği üç tabutu taşırken, bu operasyondan bir tabut daha çıkardı. “Kutsallığın” gölgesinde kalan bir can, bir yaşam, bir insan değil; bir tabut oldu. Üç tabut için resmi-dini törenler peşi sıra geldi; trafik kazasında yaşamını yitiren askerin ölümüne hükümet-muhalefet tartışmalarına, “şan”ını kurtarmışçasına şahlanan devletin ölüm listesine eklendi. Halil Avcı’nın ailesi, “üç tabut almaya giden” oğullarını bir tabut içinde geri alırken, anlatılanlar ne operasyonun şanından ne de başarısından. Tabut almaya giderken tabutla dönen oğullarıydı ve bu ölümün hiçbir açıklaması yoktu.

Hükümet, daha yakın zamana kadar “düşman” ilan ettiği Kobane halkına kapılarını kapatırken, aynı kapıları IŞİD çeteleri için ardına kadar açmış; bölgedeki direnişte hakim rolü olan YPG-YPJ’yi terör örgütü ilan etmiş, Kobane’deki direnişi yeni bir yaşama olan inançla sahiplenilen herkese saldırmış, gözaltlarıyla tutuklamalarıyla direnişin sesini susturmaya çalışmıştı. Tüm bu süreçlerin ardından aynı hükümet, operasyonunu gerçekleştirmek için YPG’nin oluşturacağı güvenlik koridoruna muhtaç kaldı; tabutlarını aynı koridordan, YPG’nin sağladığı güvenlikle Kobane’ye taşıdı. Şimdilerde Şah Süleyman’ı güvence altına almış olmanın verdiği rahatlığına güvence de iktidar, ortaya çıkan manzara aslında hiç güvenilir değil. Zira aynı emanet için “Gerekirse Suriye’ye dört adam gönderip, Türkiye’ye sekiz füze atırıp, Süleyman Şah’a saldırtıp savaş çıkartmayı konuşanlar” için bu ihtimal hala mümkün.

Unutmayalım ki güvenlik için türbeyi taşıyanlar, bu kez de türbenin bulunduğu Kobane’ye “adamlarını gönderip” sınırın bu yana bomba attırmanın derdinde olabilir. Ki böyle bir dert, zaten vakti zamanında tezkeresini de çıkartmış bir devletin sınır ötesine yapacağı bir saldırı için, “en meşru” sebebidir.

Tarihteki Anarşist Kadınlar

Tarih boyunca, anarşizm fikrinin toplumsallaşmaya ve örgütlenmeye başladığı ilk andan itibaren kadınlar; ezilenlerin mücadelesinde ön saflarda yer almışlardır. Yaktıkları isyan ateşi fabrikalarda, sokaklarda, kadın ezilmişliğinin olduğu her alanda büyümüş, kadın özgürlük mücadelesinin temellerini atmıştır.

Paris Komünü'nde, İspanya Devrimi'nde kadınların tuttıkları direnişin meşale-

si yaşam olmuş, özgürlük olmuş, devrim olmuştur. Anarşist kadınlar, Emma Goldman'dan Lucy Parsons'a, Voltairine de Cleyre'dan Virgilia D'andre'ya, Lucía Sánchez Saornil'den Mujeres Libres'li kadınlara, anarşizm mücadelesinin tohumlarını coğrafyanın dört bir yanında yeşertmişlerdir.

Anarşizmin iki yüzlü aşkın örgütlü tarihinde yer alan anarşist kadınların, ya-

şadığımız coğrafyada pek bilinmeyen yaşamlarının ve mücadelelerine adanmış hikayelerinin tekrar tekrar incelenmesi gerekir.

Kadınlar tarafından çıkarılan gazetemizin bu sayısında, sizlerle, kadın mücadelesine büyük ihtiyaç duyulan şu günlerde, tarih boyunca tüm coğrafyada anarşist mücadeleyi yükselten kadınların hayat hikayelerini paylaşıyoruz.

Virgilia D'Andrea

Malatesta'nın İtalya'da yarattığı geleneğin sürdürücülerinden olan Virgilia D'Andrea Güney İtalya'da, Sulmona'da dünyaya geldi. Genç yaşta ailesini kaybetti ve Katolik bir kurumda öğretmen olmak için eğitim almaya başladı. Ancak kariyerine öğretmen olarak devam etmek istemiyordu. Ve kendine yepyeni bir kariyer yarattı. Toplumsal mücadelede kendini güçlü bir şair, kararlı bir öğretmen ve pes etmez bir savaşçı olarak buldu.

Kapitalizmin köleliğinden sıyrılmak isteyen insanların mücade-

lesini yazdı şiirlerinde. Devlete, dine, eğitime karşı söyledi sözlerini; alanlarda, meydanlarda.

1910'lu yıllarda, Dünya Savaşı'nın sürdüğü esnada toplumsal muhalefette meydana gelen yükselmeye birlikte pek çok arazi, tarla işçileri ve köylüler tarafından ele geçirildi. Fabrika ve atölyelerin tamamına halk el koymuştu bile. Herkes toplumsal devrime yürüdüklerini düşünürken İtalya'da faşizm yükselmeye başladı. Virgilia için sonuç ise tecrit, hapis ve sürgün oldu. İtalya ve Almanya devletinin yakınlaştığı dönemde Paris'e gitti ve orada Veglia adlı bir dergi çıkarmaya başladı. Sacco ve Vanzetti için büyük kampanyalar örgütledi. Ancak Mussolini, burada da Virgilia'dan rahatsızdı. Böylelikle Fransız Hükümetini kızdırttı ve sınır dışı edilmesine yol açtı. Tam da o esnada yoldaşları onu Birleşik Devletlere davet etti. Kalemını kılıç gibi kullanan Virgilia D'Andrea, şiirlerini "Toronto" adlı koleksiyonunda topladı. İktidarlara meydan okuyan ve tüm hayatını anarşist mücadeleye adanmış D'Andrea yaşamını yitirdiğinde, hem kendi yapıtları hem de ardından yayımlanan onlarca metinle anıldı.

Kate Sharpley

1. Dünya Savaşı'nın patlak verdiği esnada, savaş karşıtı mücadeleyle ön plana çıkmıştır Kate Sharpley. Deptford'da yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş, bir fırıncı ile evlenmiştir. Woolwich mühimmat fabrikasında çalıştığı esnada işyeri temsilcisi hareketinde aktif rol oynadı.

Anarko-sendikalist At Taşıyıcıları Birliği'nde aktif olan kardeşi ve babası, bir eylemde polis tarafından katledildi. Eşi de bu eylemlerde öldürüldü ancak Kate polisin onu kaçırdığını düşünüyordu. 1921'de Kronşand isyanı sırasında Troçkiist Parti Sharpley'in yayınlarını sansürledi, grevler düzenlemesini engelledi. Tüm bu yaşadığı baskı ve yasaklara rağmen kararlılığıyla mücadelesine

devam etti. Hatta bu yasaklar ona ilham verdi ve büyük bir arşiv oluşturmaya başladı. Bugün Kate Sharpley'in anısına orjinal anarşist belgelerden oluşan büyük bir kütüphane bulunmaktadır.

Anna Mendleson

1948'de Stockport'ta doğan Anna Mendelson anarşizmle oldukça genç yaşlarda tanıştı. İspanya Devriminde aktif rol almış ve hayatını kaybetmiş babasının izinden yürümüş, 19. yüzyılın ikinci yarısına eylemleriyle damga vurmuştu. 1967-69 yılları arasında Essex Üniversi-

tesinde okuduğu esnada radikal öğrenci hareketlerinde büyük rol oynamasıyla tanındı. 1971'de İşçileri Bakanına karşı yürüttükleri kampanyadan dolayı devlet tarafından terörist ilan edildi. 1972'de gerçekleşen büyük Stoke Newington Eight patlamasında ismi geçti. Sonrasında, silah ve patlayıcı bulundurmak devlet Mendelson'u ve beraberindeki üç yoldaşını suçlu ilan etti.

Şairliğiyle tanınan ve mücadelesini kalemiyle de yükselten Mendleson, 2009'da beyininde bulunan tümör nedeniyle yaşamını yitirdi. Ardında onlarca yazı, makale ve mücadelesine dair anılar bıraktı. Implacable Art (Bastırılmaz Sanat) adlı şiir kitabı, bugün halen raflarda yerini korumaktadır.

Luce Fabbri

2000 yılında, 92 yaşında yaşamını yitirdiğinde 20. yüzyıl anarşizmine büyük harflerle kazımıştı ismini. Hem militanlığı hem de ahlaki ve siyasi düşünce ve kavrayış tekniğiyle La Protesta'ya yazdığı yazılarla, Rivoluzione Libertaria dergisindeki makaleleriyle anarşist külliyata büyük bir miras bıraktı.

Yaşamı çoğunlukla 20li yaşlarında terk ettiği İtalya'nın dışında geçti. Ailesiyle birlikte faşizmden kaçtığı bir sürgündü bu. Uruguay kendi toprakları gibi olmuştu. Ve bunu yazdıklarında ve yürüttüğü siyasi faaliyetlerde hissettirdi çoğunlukla.

Ünlü anarşist militan ve teorisyen Luigi Fabbri ve Bianca Sbriccoli'nin ilk çocuğu olarak 1908'de dünyaya geldi. Ailesinden dolayı kültürel ve sosyal anlamda oldukça özgür-

lükçü bir ortamda yetişti. Öyleki evlerinde düzenlenen toplantılara Errico Malatesta da geliyordu ve onu büyükbabası gibi görüyordu-anılarında bu şekilde anlatıyor. Büyüdükçe fikirleri gelişmeye başladı. Dayanışma, insancılık, özgür aşk ve toplumsal ilişkilerde adalet üzerinden şekillendirdiği fikirleriyle doğal bir şekilde, kendiliğinden anarşist oldu. Böylelikle annesinin, babasının ve büyükbabasının -Errico Malatesta- izinden gitmiş oldu.

Soledad Estorach

15inde CNT'nin gece okullarında ders almaya başlamasıyla tanışır anarşizmle. Böylelikle 1931 yılında üniversiteyi kazandı ve üniversitede bir gençlik hareketine katıldı. 1934'te Pilar Grangel, Aurea Coudrado ve Conchiata Liano'nun da içerisinde bulunduğu İnşaat İşçileri sendikasında bir kadın grubuyla tanıştı ve CNT'nin GCF(Kadınların Kültürel Kulübü)'ye katıldı. 1936 yılında, İspanya Devrimi sırasında, anarşizmi toplumsallaştırma amacıyla kardeşiyle birlikte örgütlü mücadeleye başladı. 1936 temmuzunda, FIJL'nin ön saflarda mücadele eden delegelerinden biri oldu.

18 Temmuz'da Casa Cambo'da isyan ateşini yakan, barikatları kuran ve tüm gücüyle, inancıyla iktidarlara meydan okuyan anarşistlerden biriydi. Kadın özgürlük mücadelesinde Pilar Grangel'le, Conchista Liano'yla birlikte en ön saflarda savaştı Mujeres Libres için.

Hem Mujeres Libres'in yayınlarına hem de FAI'nın yayınlarına büyük katkılarda bulunan Soledad Estorach, Franco'nun işgaliyle İspanya'yı terk etmek zorunda kaldı. 26 Ocak 1939'da, Fransa'ya gitmeye hazırlandığı sırada Muje-

res Libres'li iki yoldaşının -biri Pepita Carpena- faşistler tarafından köşeye sıkıştırıldığını öğrendi. Kendi canı pahasına geri döndü ve yoldaşlarını kurtardı.

1945'te gizlice Fransa'dan İspanya'ya geldi. Fakat devletin baskısından dolayı uzun süre İspanya'da gizlenemedi, Fransa'ya geri dönmek zorunda kaldı.

Mujeres Libres'in ortak yazdığı Liberter Savaşçılar (Luchadoras Libertarias) kitabının yazarlarından biri oldu.

14 Mart 1993'te yaşamını yitirdi. Ancak ardında büyük bir mücadele ve tarih kitaplarına eklenen güçlü bir anarşist kadın bıraktı.

Rose Pesotta

Ukraynalı yoksul bir çiftçi ailesinin sekiz çocuğundan ikinci olarak dünyaya gelen Pesotta, henüz 17 yaşındayken Yahu-

di ve Latin Amerikalı kadınların yoğunlukta olduğu kadın giysi işçilerini temsil eden ILGWU (Uluslararası Kadın Konfeksiyon İşçileri Birliği) sendikasına dahil oldu. 1920'lerde yayımlanan Der Yunyon Arbeter'de önemli yazarlardan biri haline geldi. 1933 yılında, örgütlenme yapmak için Los Angeles'a gitti. 1934'te örgütlenmenin neredeyse mümkün olmadığı zamanlarda büyük grevler örgütledi. Freedom Road gazetesinde yayımlanan makaleleri anarşistler arasında tartışmalara yol açsa da mücadelesi her daim takdir edildi ve saygı uyandırdı.

KADINLAR MÜCADELEYE ÇAĞIRIYOR

Dünyanın bir ucundan bir ucuna ezilen kadın, dünyanın bir ucundan bir ucuna direnen kadın, dünyanın bir ucundan bir ucuna dayanışmayı yükseltecek olan kadın. Meydan Gazetesi olarak, dünyadaki ve coğrafyamızdaki anarşist örgütlerden kadınların, kadın mücadelesi ve 8 Mart Dünya Kadınlar Günü üzerine yazdıkları ve bizlerle paylaştıkları dayanışma mesajlarını, biz de sizlerle paylaşıyoruz.

Kadın Mücadelesine Her Zaman- kinden Fazla İhtiyacımız Var - Black Rose Anarşist Federasyon - ABD

Ataerki kadınları (ve erkekleri) yiyen bir canavardır. Ataerkinin çirkin yüzü, Özgecan Aslan'ın vahşice katledilmesiyle ortaya çıktı. Canavarın yüzüne attığı çizikler, ona karşı savaşın vasiyetiydi. Bu canavara başka yerlerde de bulabiliriz: "Çok şişman" olduğu söylenerek aşağılanan genç kızın yüzünde ya da işinden eve dönüş yolunda bir trans kız kardeşe çalınan ıslıklar. Bugün kadınların mücadelesine her zamankinden fazla ihtiyacımız var çünkü hayatta kalmak için tek seçeneğimiz bu. New York Black Rose'da, toplumumuzda ve günlük hayatımızda ataerkiyi yok etmeye odaklanan, MUJERES adıyla bir anarşist kadınlar kolektifi örgütüyoruz. Yakında bedenlerimizi ve sokaklardaki güvenliğimizi güçlendirecek birçok kampanyaya başlatacağız. İstanbul'daki "Anarşist Kadınlar" bize derinden ilham verdi.

New York, ABD'den dayanışmayla....

Özgecan Aslan, Yaşıyor!

Bizleri tahakkümü altına alarak yok etmek isteyen iktidarın tüm bi- çimlerini reddediyoruz - MAKİ'li Ka- dınlar - Antalya

Sadece kadın olarak doğduğumuz için çalınıyor yaşamlarımız.

Evde baba, abi baskısı; okulda taciz kaygısı; sokakta tecavüz ve katledilme korkusuyla gasp edilmek isteniyor bedenimiz, kimliğimiz. Yalnız başına otobüse bindiği için katledilen Özgecan; sevgilisinin arabasına binmeyi reddettiği için saçlarından sürüklenen ve katledilen Hüsne; kocası tarafından doğranıp çöp kutusuna atılan Kübra; sevgilisinin evine gittiği için "ölmeyi hak ettiği" iddia edilen Münevver ve katledilen nice kadın isyanımızdır.

Bizler, MAKİ'li Kadınlar olarak, kadını bir meta haline getirerek tüketen kapitalizmi; kadını katleden erkeği koruyan, kadın katliamını aklayan devleti; yaşamın her alanında bizleri tahakkümü altına alarak yok etmek isteyen iktidarın tüm biçimlerini reddediyoruz.

Zapatistaların özgür komünlerinden, Brezilya'nın topraksız kadınlarından, Kobane'nin itaatsiz kadınlarından ve direnen nice kadından alıyoruz yeni bir yaşama olan inancımızı. Bizleri görünmez kılarak toplumsal yaşamdan silmek isteyen, katlederek yok etmek isteyen tüm iktidarlara karşı kolektif paylaşımımızı büyütüyor ve inancımızı örüyor.

Hayatlarımız çalınmadan hayallerimizi buluşturuyor, dayanışmayla isyanımızı büyütüyor ve özgürleşiyoruz.

Kadınların Mücadelesi, Devleti Son Zerresine Kadar Yok Etmektir - İşçi Dayanışma Hareketi'nden (WSM) Kadınlar - İrlanda

Anarşist hareket, iktidarın yıkılması ve herkesin tamamen özgürleşmesi için çabalar; bu da ancak kadınların mücadelesiyle gerçekleşebilir.

Toplumdaki tüm kadınlar bir grup muktadirin bir başkasıyla değişmesini istemeyecek kadar uzun süredir baskı altındadırlar. Erkek egemen sistem, erkeklerin kadınlar üstünde biyolojik üstünlüğünü iddia ederek ve bu iddia aracılığıyla toplumdaki elit kesimin diğerleri üzerindeki üstünlüğünü haklı göstererek toplumdaki hiyerarşiyi desteklemektedir.

Kadınların mücadelesi sistemden tamamen silkelenip kurtulmak, erkek egemenliğini, iktidarı ve böylece devletin kendisini son zerresine kadar yok etmektir. Toplumda bütünsel ve radikal bir değişime ihtiyacımız var; bu sadece kesişen pratiklerle olabilir, bu pratiklerin örgütlenme ve direniş biçimleri hepimizin sömürü ve baskıya farklı şekillerde maruz kaldığımızı ancak hepimizin ortak amacının eşit bir toplum yaratmak olduğunu gösterecektir.

Tüm İktidarlara, Baskı Unsurlarını Ezip Geçene Kadar Birinin Mücadelesi Hepimizin Mücadelesidir - FAQ Kolektifi - Kıbrıs

Kıbrıs'taki FAQ Kolektifi (feminist, anarşist, kuir) olarak farklı etnik kökenden, milletlerden, renklerden, sınıflardan, cinsel eğilimlerden ve farklı kültürel arka planlardan gelen kadınların; birçok farklı şekilde tahakkümü altına alındığını biliyoruz. Bu bakış açısıyla biz pek çok gerçekliğin, ezilme katmanlarının ve içinde yaşadığımız ataerki toplum içinde verilen kadın mücadelesinin içine derinlemesine girebiliyoruz.

Biz, cinsiyetçiliğe dayalı şiddete bağlı olan cinsel kimliklerin yükselişine cevap vermek adına, kadın mücadelesinin gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Ataerki, kapitalizm ve devlet gibi sosyal, ekonomik ve politik kurumların insanları nasıl ezdiğini; ırkçılığı, sınıfçılığı, cinsiyetçiliği ve kadın düşmanlığını tekrar ürettiğini biliyoruz. Buna karşı, kolektif yaşam, öz yönetim ve dayanışma gibi ilkelere, anarşist ilişki biçimlerini bugünden deneyimliyoruz.

Bizler, farklı coğrafyalarda, farklı biçimlerde yaşanan baskının, şiddetin ve kadın cinayetlerinin, aynı toplumsal cinsiyet rollerinden kaynaklandığının farkındayız. Bu yüzden de tüm iktidarlara baskı unsurlarını ezip geçene kadar, her bir mücadeleyi kendi mücadelemiz biliyoruz.

Özgürlük, Kadının Özgürleşmesinden Bağımsız Gerçekleşemez - TAÇANKA'lı Kadınlar - Ankara

Kadın mücadelesine ihtiyacımız var çünkü;

- Bizler, ezilenlerle mücadele diye haykırırken biliyoruz ki ezilenin ezilene olan KADIN. Mesela patronun altında ezilen işçi, işçinin altında ezilen KADIN.

- Devrimci mücadelede yıllarca arka plana itilen KADIN.

- Ev içi emeği göz ardı edilen KADIN.

- Tek görevi "karılık" yapmak, ev temizlemek, çocuk bakmak olarak görülen yine KADIN.

- Üstüne başına, hareketlerine, bakışına dikkat etmesi gerektiği düşünülen KADIN.

- Dikkat etmediğinde tacizi, tecavüzü hak ettiği iddia edilen KADIN.

- Erkek devletin, patriyarkal kapitalizmin, dinin tahakkümüne, baskısına, otoritesine en çok maruz kalan KADIN.

KADIN! KADIN! KADIN! KADIN!

Bu yüzden özgürlük, kadının özgürleşmesinden bağımsız gerçekleşemez.

Kadın mücadelesinin asıl öznesi olarak biz kadınlar iddia ediyoruz ki,

"ÖZGÜRLÜK SAVAŞAN KADINLARLA GELECEK!"

Kadın hareketi yeniden güçleniyor - La Alzada - Şili

Kadınların ataerkiye karşı mücadelesi, sadece başımıza bela olan ahlaki muhafazakarlıkla yüzleşmek için değil; iktidar ilişkilerini ve iktidar sistemlerini anlayıp aşmak açısından da yaşamsaldır. Kadın hareketi yeniden güçleniyor, diktatörler ve neoliberal hükümetlerin dayattığı korku ve ataleti atarak sokaklara çıkmaya başlıyor. Bu yüzden, özgürlükçü bir örgüt olarak La Alzada, sendikal mücadele ve gençlik mücadelesinde, kadın mücadelesinin ve kadın örgütlerinin güçlenmesi için, öncelikle kadınların ayaklanmasının gerektiğini savunuyoruz.

*Gazetemizin 22. sayısında "Dünya Anarşistlerinden Kobanê Dayanışması" başlıklı yazıya bir illüstrasyon çizen Molly Crabapple, bu sayımızda da "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır" başlıklı bir illüstrasyon çizerek gazetemizle dayanışma gösterdi. Crabapple'in çizdiği illüstrasyonu gazetemizin ana kapağında bulabilirsiniz.

Enternasyyonel Anarşist Federasyonlar Toplantısı

Devrimci Anarşist Faaliyet (DAF), bu yılki ilk toplantısı Fransa'nın Paris şehrinin kuzeyinde Saint Denis bölgesinde gerçekleştirilen Enternasyyonel Anarşist Federasyonlar toplantısına davet edildi. Attieke Sosyal Merkezi'nde yapılan panelde DAF, "Rojava Devrimi ve Kobanê Direnişi Değerlendirmesi" başlıklı bir konuşma gerçekleştirdi.

Fransa'da faaliyet yürüten anarşist örgütlenmelerin oluşturduğu "Rojava ile Dayanışma Anarşist Kolektifi" özellikle Kobanê Direnişi'nin başladığı günlerden itibaren oldukça etkili eylem ve etkinlikler gerçekleştirmişti. Bölgede siyasi mülteci ve işçi olarak bulunan çok sayıda bu coğrafyadan göç etmiş bireyin de katıldığı eylemler, geçtiğimiz aylarda Kobane ve Türkiye'de de ses getirmişti.

14 Şubat Cumartesi akşamı saat 19:30'da Attieke Sosyal Merkezi'nde Devrimci Anarşist Faaliyet'in davet edildiği "Rojava Devrimi ve Kobanê Direnişi Değerlendirmesi" adlı panel gerçekleştirildi.

Devrimci Anarşist Faaliyet adına konuşma yapan Alp Temiz konuşmasında Rojava Devrimi ve Kobanê Direnişi sürecinde yer alan DAF'ın bu mücadelede yer almasının haklı gerekçelerini açıkladı.

"Bu buluşmanın Kobanê Zaferi'nden sonra gerçekleşiyor olması gerçekten mutluluk verici. Rojava Devrimi'nin başından Kobanê Zaferi'ne dek dayanışma içerisinde olduğumuz tüm yoldaşlarımızı zaferin heyecanı ve Rojava topraklarının kapitalizmden, devletlerden, tüm iktidarlı ilişki biçimlerinden uzak bir şekilde tekrar yapılandırılacak olmasının umuduyla selamlıyoruz." sözleriyle çeşitli coğrafyalardaki anarşist örgütlenmelerin düzenledikleri dayanışma eylemlerine vurgu ve selamlama yapılarak başlayan konuşma şu sözlerle sürdürüldü:

"130 gündür hepimiz, Rojava Devrimi'nin kalbi olan Kobanê'deki halkın, öz-örgütlülükle yaşamları için mücadelesine tanık olduk. Hepimiz özgürlük için mücadele eden kadınların, erkeklerin; yaşlıların, gençlerin, İŞİD'e karşı, Esad'ın devletine karşı, TC'ye karşı, bölgede kapitalist çıkarları olanlara karşı, medyanın çarpıtmasına karşı devrim umudunu nasıl yeşerttiğine şahit olduk.

Coğrafyanın dört bir yanında savaşların Ukrayna'dan Mısır'a, halkları suni ayrımlarla böldüğü bir zamanda; sınırları yok eden bir dayanışmanın parçası olduk. Devletlerin ve kapitalistlerin çıkarları

için yaratılan savaşlara karşı özgürlük mücadelesinin birer parçası olduk. Büyük orduları olan devletlerin, devletler üstü kurumların durduramadığı 'üretmiş şiddet' olan İŞİD'i Kobane'den geçirmeyen direniş hattının bir barikadı olduk. 'Kobane düştü-düşecek' diyenlere, Kobane'yi fantazi olarak görenlere Kobane Direnişi'ne yönelik ısrarlı sahiplenmemizle cevap olduk.

Bütün bunların hepsini, bu süreçte yarattığımız anarşist dayanışmamızla gerçekleştirdik. Dünyanın farklı coğrafyalarındaki yoldaşlarımız; sesimizi, gücümüzü, kararlılığımızı, umudumuzu ve inancımızı büyüttü. Anarşist tarihin bir yerinde; belki Durruti'lerin, Ascasoların FORA'lı yoldaşları tarafından okyanusun ta öbür yanında gerçekleştirdikleri, belki Japonya'da asılacak yoldaşları için Emmaların gerçekleştirdikleri dayanışma, bize bir kez daha hatırlattı: Dayanışma en büyük silahımızdır.

bu dayanışma ağını büyütmeye yönelik çabalarını takdir ediyoruz. Bütün bunları hep beraber deneyimlerken aslında bir şeye vesile olmuş olduk; mevcut politik gerçekliğe anarşist bir perspektiften dahil olma ve yorum getirme. Bu süreçte anarşist örgütler ve gruplar arasında meseleye ilişkin farklı değerlendirmeleri içeren birçok yazı yayımlandı. Farklı coğrafyalardan birçok yoldaş Kobanê'ye ve sınır köylere geldi ve değerlendirmelerde bulundu.

Anarşist hareketin bu süreçte böyle bir dayanışma aracılığıyla aldığı ivme umut verici. Anarşizmin farklı coğrafyalarda, ezilenlerin verdiği mücadelelerin dinamosu olması gerektiğini düşünüyoruz. Bu bizim geleneğimiz. Anarşist hareketin bunu başarabilmesi için, bu süreçte gösterilen dayanışma ve örgütlülükle içinde bulunulan politik gerçekliğe söz söyleyebilme cesaretini göstermesi gerektiğinin bilincindeyiz.

Alp Temiz konuşmasını "Bijî Serkatina Kobanê!, Bijî Şoreşa Rojava!, Bijî Anarşizm, Bijî Azadî!" sözleri ile bitirdi.

İngilizce ve Fransızca gerçekleştirilen etkinlikte dinleyicilerin DAF'ın plan ve öngörülerini hakkında sorulan sorular ile etkinlik sona erdi.

Etkinliği düzenleyen "Rojava ile Dayanışma Anarşist Kolektifi" içerisinde Fédération Anarchiste (Anarşist Federasyon) bileşenlerinden Regard Noir ve Salvador-Segui'nin yanı sıra Organisation Communiste Libertaire, Alternative Libertaire, Coordination des Groupes Anarchistes, La Conquête du Pain, Boulangerie Autogérée (Özyönetimle İşleyen Ekmeğin Fethi Fırını) örgütlenmeleri yer alıyor.

Enternasyyonel Anarşist Federasyonlar Toplantısı Gerçekleştirildi

Yılda iki kez gerçekleştirilen Enternasyyonel Anarşist Federasyonlar toplantısının bu yılki ilk toplantısı Fransa'nın Paris şehrinin kuzeyindeki Saint Denis bölgesinde gerçekleştirildi.

Fransa, Belçika ve İsviçre bölgelerinden Fédération Anarchiste, İspanya ve Portekiz bölgelerinden Federación Anarquista Ibérica, İtalya'dan Federazione Anarchica Italiana, Almanya ve İsviçre bölgelerinden Föderation deutschsprachiger Anarchist, Britanya bölgesinden Anarchist Federation, Slovenya'dan Federacija za anarhistično organiziranje örgütlenmelerinin katıldığı toplantıya Anadolu ve Mezopotamya'dan Devrimci Anarşist Faaliyet de gözlemci sıfatıyla katıldı.

İlk gün sabah ve öğleden sonra olmak üzere iki oturumda gerçekleştirilen toplantılarda, örgütlenmelerin geride bırakılan süreçteki faaliyet raporları birbirlerine aktararak deneyimler tartışıldı. İkinci günkü toplantıların sabahki oturumu ise Devrimci Anarşist Faaliyetin sunumu ve Kobanê ile Rojava gündemlerine ayrıldı. Öğleden sonraki oturumda ise gelecek dönemdeki plan ve stratejiler gündemler halinde sunularak bu planlar doğrultusunda hedefler belirlenerek kararlar alındı.

Rencontres avec la DAF (Action Révolutionnaire Anarchiste de Turquie)

Organisées par la collectif des anarchistes solidaires du Rojava

Le 13 février à 19h à la CNT, 33 rue des Vignoles métros Buzenval et Avron :
Présentation de l'action militante de la DAF
Concert à 20h30 avec le groupe Dernière Mesure (RAP du 20e) Entrée prix libre

Şimdi Rojava halkı yaşamını yeniden inşa edecek. Yaşam iktidarlardan uzak bir şekilde tekrardan örgütlenecek. Kobane Direnişi ile daha fazla görünür kılınan Rojava Devrimi, bu dayanışmadan yoksun kalmayacak. Yoldaş Durruti'nin söylediği gibi "Yıkıntılardan korkmayanlar, bütün dünyayı yeniden yaratacak."

Bu süreçte, dünyanın farklı yerlerinden anarşist örgüt, grup ve bireylerin beraber örgütlediğimiz

Devrimci Anarşist Faaliyet olarak bu perspektifle tüm iktidar yapılanmalarına karşı mücadelemizi büyütüyor, yaşadığımız coğrafyada anarşist hareketin bir gelenek haline gelmesi için çaba yapıyoruz. Yunanistan'daki yoldaşlarımızın 2008 İsyanı'nda yükselttiği sloganı hatırlamak önemli: Şimdi bizim yüzyılımız başlıyor. Ve Taksim-Gezi İsyanı'nın toplumsallaşmış sloganını: Bu daha başlangıç, mücadeleye devam."

Erkeğin Ahlakı Kadını Katlediyor

Nergis Şen - Pelin Derici

Ortaçağ Avrupası'nda kilise, toplumda korku ve baskı yoluyla otoritesini sürdürdü. Kilise başlıca "kötülük" odağı olarak kadınları gösterdi. Binlerce kadın, büyücülük yaftalamalarıyla suçlanarak "cadı avı" adı altında katledildiler. Aslında bu katliamların her biri, politik, ekonomik ve toplumsal yaşamı kadınsızlaştırmak içindi.

Kadınlara atfedilen cadılık söylemi, o dönemin ahlak anlayışına ya da düşüncesine aykırı hareket eden, erkek algıya karşı çıkan ve isyan tehdidi oluşturan kadınlara yönelik bir ithamdı. Bu ithamın ötesinde kadınları katletmeye yönelik her türlü bahane, erkek algnının egemen olduğu her yerde, her dönemde üretilmiş ve sürdürülmüştür. Burada incelediğimiz, dünyanın farklı bölgelerinde yakın zamanlarda gerçekleştirilen katliamlar, sistematik tecavüz ve şiddet olayları, kadına yönelik erkek şiddetinin niteliğini anlamak açısından önem taşımaktadır.

Erkek egemen sistemin şiddetini, bazen yaşadığımız coğrafyalarda IŞİD'in, Boko Haram'ın yaptığı gibi toplu katliamlarla; bazen Afganistan'da, Hindistan'da, Liberya'da devletin sistematik olarak uyguladığı katliamlarla; bazen savaşların içinde ayrıca bir kıyım yöntemi olarak kullanılan kadın tecavüzleriyle; bazen de kadınların savaşlar boyunca ordu için zorunlu seks işçiliğine mahkum edilmesiyle tanırız.

Toplu Kadın Kıyımları

Montreal Politeknik Katliamı

Aralık 1989'da, Marc Lepine isimli bir erkek, tüfekle girdiği Politeknik Fakültesi'nde 14'ü kadın 28 kişiyi katletti. Feminizmle mücadele ettiğini iddia eden katil, önce bir sınıfa girip erkek ve kadın öğrencileri ayırıp kadınlardan dokuzunu öldürdü. Sonrasında sınıf dışına çıkarak fakültede gördüğü kadınlara ateş etmeye başladı. Onlarca kadının yaralandığı saldırı sonrasında intihar eden Lepine, bıraktığı notta Quebec Feminist Hareketi'nin içinde "öldürülmesi gereken" 19 kadını listelemişti. Kadın örgütleri eylemin kadın karşıtı niteliğine vurgu yaparak 6 Aralık gününü Kanada Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü ilan etti.

Din Kökenli Katliamlar

Avrupa'da 1480-1750 arasında gerçekleşen cadı avlarında 30 bine yakın kadının katledildiği biliniyor. Modern devletin var oluşundaki erkek ahlakı ve zihniyeti anlamak için çok önemli veriler içeren bu süreç, bugünkü politikaları anlamlandırmak açısından da önem taşıyor.

Din kaynaklı katliamlar Ortaçağ sonrasında Avrupa'da örtük bir şekilde devam etmiştir. Örneğin İrlanda'da 1925-1961 yılları arasında Bon Secours rahibeleri tarafından işletilen "Ev" in yanında

796 çocuk ve bebek cesedi, gizlice fosseptik çukuruna atılmıştır. Ailelerinin "onurunu" zedeledikleri gerekçesiyle zorla kapatılan kadınlar, köle gibi çalıştırılmış, çocukları başka ülkelere satılmış, satılamayanlar bakımsızlıktan ve önlenebilir hastalıklardan öldüklerinde bu çukura atılmışlardır.

1765'ten 1996'ya kadar, İrlanda devleti ve Katolik kilisesinin işlettiği Magdalene Çamaşırhaneleri, evlilik dışı hamile olan (çoğu tecavüz kurbanı) "düşkün" kadınların özgürlüklerinden alıkonulup, ücretsiz olarak, haftada 7 gün, zor şartlarda uzun saatler çalıştırıldığı yerlerdi. 1993 yılında Dublin'de, bu evlerden birinin bahçesinde bulunan toplu mezarlıkta 155 kadının bedeni vardı.

Tabii ki din kaynaklı katliamlar denildiğinde radikal islamcı örgütlerin Afrika ve Ortadoğu'da gerçekleştirdiği katliamların akla gelmesi normaldir. Ekim ayından bu yana, IŞİD'in kontrolü altındaki bölgede gerçekleştirilen sayısız katliam ve şiddet görüntüleri, hepimizin hafızasına kazınmış durumda. Bölgede yaşayan Ezidilere yönelik ilk katliam girişiminde birçok kadın öldürülmüş ve yaklaşık 5 bin kadın IŞİD tarafından kaçırılmıştı. IŞİD'in tutsak aldığı Ezidi ve Hristiyan kadınları sattığına yönelik fotoğraflar kısım ayında sosyal medyaya düşmüş, bu gelirin IŞİD'in en büyük gelir kaynaklarından biri olduğu ortaya çıkmıştı.

Aralık 2014'ün ortalarında El-Anbar'da idam edilen 150 kadın bir başka gerçeği gözler önüne seriyordu. IŞİD'li askerlerle cihad evliliği yapması için getirilen 150 kadın, evliliğe direndikleri için önce bir dizi işkenceye maruz kaldı, sonra katledildi. Özellikle IŞİD'e destek veren devletlerden getirilen Müslüman kadınlar cihad evliliğine zorlanıyorlar.

Bibi Ayşe

Bibi Ayşe ailesi tarafından babasının borcuna karşılık zorla bir Taliban üyesiyle evlendirildi. Evlendiği günden bu yana sürekli şiddetle maruz kalan Bibi Ayşe, şiddetin dozunun iyice arttığı bir gün evden kaçarak komşularına sığındı. Zorla evlendirildiği kişi, babası ve erkek akrabaları tarafından yakalanan Bibi, ıssız bir dağa götürülüp burnu, kulakları ve saçları kesilmiş bir halde ölüme terk edilir. Akrabaları tarafından kadının yüzündeki uzuvlarının kesilmesi, bölgede yaygın bir uygulama. Bibi Ayşe, Afganistan'daki erkek şiddetinin ulaştığı boyutları görmek için en önemli isimlerden biri.

Nijerya Baga'da yoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan binlerce kişi Boko Haram tarafından katledildi. IŞİD'in Afrika türevi olan örgütün ideolojisinde, ka-

dının toplumsal hayat içindeki konumunun Şer'i hükümlerle belirlenmesi önemli yer tutuyor. Nisan 2014'te onlarca kadının katledildiği, iki yüzden fazlasının kaçırılmasıyla sonuçlanan okul saldırısı, Boko Haram'ın en sık kullandığı yöntemlerden. Örgüt, tıpkı El-Kaide uzantılı örgütler gibi kaçırılan kadınları köle pazarlarında satıyor.

Sistemik Katliamlar

Kadın katliamları denilince sadece belli bir bölgede kısa bir süre içerisinde birçok kadını öldürmeye yönelik girişimlerden bahsederek, kadın katliamlarının hangi boyutlara ulaştığını göremeyiz. Özellikle Afganistan, Hindistan ve Liberya, kadına yönelik erkek şiddetinin devletle özdeşleştiği yerler olarak karşımıza çıkar. Bu coğrafyalarda cins ayrımcılığının bir devlet politikası olarak işletildiği göz önünde bulundurulursa, çok kısa süre içerisinde olmayan ancak bir veya birkaç senelik istatistiklere bakıldığında kadına yönelik sistemik işkence, tecavüz, ve katliam gözler önüne serilecektir:

- 1995'te Zarmina isimli bir kadın, otuz bin erkek izleyicinin gözü önünde Kabil Stadyumu'nda kocasını öldürdüğü için önce işkenceye maruz bırakıldı, sonra da başından vurularak katledildi.

- 1996'da iki yüz yirmi beş kadın, giyinme yasağını ihlal ettiğinden dolayı işkenceye maruz kaldı. -2009'da Bibi Ayşe evden kaçtığı gerekçesiyle erkek akrabaları tarafından kulakları ve burnu kesilmiş bir halde ölmesi için dağa bırakılır.

- 2012 yılında "kendini yakma girişimleri" sayısı gittikçe arttı. Bu girişimlerin kadınların erkek akrabaları tarafından yapıldığı bilinse de tehditler yüzünden kadınlar kendini yakmış gibi gösteriliyor.

-2011-2013 yılları arasında, 400'ü aşkın kadın namus cinayeti nedeniyle öldürüldü.

-2013 yılının sadece Mart-Haziran arasındaki sürede, erkek şiddetine maruz kalan kadın sayısı 2500.

Katliamlarda Katliam

Aslında katliam denildiğinde akıllara, 1500 ve 1900 yılları arasında Amerika kıtalarını keşfettikten sonra Avrupalıların gerçekleştirdikleri katliamlar gelir. Bu uzun süreli ve sistemik katliam sürecinde çok sayıda kadın da katledilmiş, toplu tecavüz ve işkencelere maruz kalmıştır. Kıtanın köleleştirilme sürecine de denk düşen bu zaman diliminde, katledilmeyen yerli kadınlar köleleştirilip erkek şiddetine maruz kalmışlardır.

1541-1542 Tiguex Katliamı: İspanyol kaşifler 50'ye yakın Tiguex kadınına tecavüz edip, evlerini yaktı, sonra da katletti.

1712 Detroit Kızılderili Katliamı, en az 1000 kadın Fransız yerleşimcileri tarafından katletildi.

1724 Norridgewock Katliamı, aralarında kadın ve çocukların bulunduğu 80 Abenakis yerlisi koloni milisleri tarafından katledildi.

1782 Gnadenhütten Katliamı, Pensilvanya ordusu yoğunluğunu kadınların oluşturduğu 100 yerliyi katletti.

1805 Canyon del Muerto Katliamı, İspanyol askerler yoğunluğunu kadınların oluşturduğu 115 yerliyi Arizona'da katletti.

1840 Councill House Katliamı, Comanche delegesi 40 kadın San Antonio'da katledildi.

1856 Grande Ronde Nehri Vadisi Katliamı, çoğu kadın 60 yerli Oregon'da katledildi.

1859 Pit River Katliamı, 60 kadın beyaz yerleşimciler tarafından katledildi.

1868 Washita Katliamı, 75 kadın katledildi, yerlilerin evleri ABD ordusu tarafından yakıldı.

1877 Big Hole Katliamı, çoğunluğu kadın 89 yerli ABD ordusu tarafından katledildi.

Özellikle 1. Dünya Savaşı'ndan bu yana görülen, katliam içerisinde katliam, militarist erkek zihniyetin en önemli stratejilerinden biridir. Katliamın gerçekleştiği coğrafyada bulunan kadınlara yönelik tecavüz, bir savaş silahı olarak kullanılmaktadır. Özellikle Yugoslavya'nın dağılması sürecinde, Bosna ve Kosova savaşlarında 50 binin üzerinde kadın tecavüze uğramış ve tecavüz bir "soy bozma" yöntemi olarak Sırp askerler tarafından Boşnak ve Hırvat kadınlara karşı kullanılmıştır. Aslında 20. yüzyıl öncesindeki savaşlarda da kullanılan bu yöntem 1. Dünya Savaşı'ndan sonra askeri bir strateji olarak dünyanın farklı bölgelerinde uygulanmaya başlanmıştır. Diğer bir yöntem ise özellikle 2. Dünya Savaşı'ndan itibaren uygulanan, işgal bölgesindeki kadınları seks işçiliğine zorlamaktır. 2. Dünya Savaşı'nda 50 bin kadın Nazi ordusu tarafından, 200 bin kadın Japonya ordusu tarafından seks işçiliğine zorlanmıştır. Vietnam Savaşı'nda da benzer şekilde ABD ordusunun Vietnamlı kadınlara yönelik uygulamaları olduğu bilinmektedir.

Nanking Katliamı

1937 Aralık ayında başlayıp 1938 Ocak'ında biten katliam, Japonya ordusu Çin'in Nanking şehrini ele geçirdiğinde gerçekleşti. 300 bin kişinin katledildiği, gencinden yaşlısına en az 20 bin kadının öldürülmeden önce tecavüze maruz kaldığı, katliamdan on yıl sonra açıklanabilen raporlar arasında yer alıyor.

My Lai Katliamı

16 Mart 1968'de ABD ordusu tarafından Vietnam Savaşı sırasında, My Lai, My Khe ve Son My köylerinde eş zamanlı olarak yoğunluğu kadın ve çocuklardan 347 kişi katledilmiştir. Olayı bir gazeteci ortaya çıkartmış, ABD ordusu bu katliamı doğrulamış ve saldırıyı gerçekleştiren askerlere herhangi ceza vermemiştir.

Ruanda Katliamı'nda "Soy Bozma"

Nisan 1994'te başlayıp Temmuz'a kadar devam eden Ruanda Katliamı'nda, büyük bölümü kadın ve çocuklardan oluşan bir milyona yakın kişi katledildi. 500 bin Tutsi kadınının maruz kaldığı şiddetin ardından katliam dönemi tecavüzlerinden kaynaklı 5 bin ile 10 bin arasında hamilelik vakası yaşanmıştır.

Sri Lanka İç Savaşı'nda Kaybolan Kadınlar 1990'larda Sri Lanka'daki iç savaş sırasında on binlerce kadın tecavüz ve erkek şiddetine maruz kalırken binlerce kadın savaş sırasında kaybolmuştur.

Doğu Kongo İsyanı'nda Önce Tecavüz Sonra Katliam

1998'de Doğu Kongo'da çıkan isyanı bastırmak için ordu, burada yüz binlerce kişinin öldüğü bir katliam gerçekleştirmiştir. İki yüz binin üzerinde kadın bu iç savaşta tecavüze maruz kalırken büyük bir kısmı katledilmiştir. 2010 Ağustos'unda yine aynı bölgede gerçekleşen isyan bastırılmaya

çalışılırken 500 tecavüz vakası daha rapor edilmiştir. Mevzu bahis katliamlar içerisinde gerçekleşen katliamlara ilişkin veriler, sadece bilinen ve rapor edilen veriler olup gerçek sayıların raporlardakinin kat be kat daha fazlası olduğu düşünülmektedir.

Ruanda'dan Sudan'a bütün bu olaylara müdahil olmak için giden BM "barış" güçlerinin de binlerce tecavüz vakasına dahil olduğu bilinen bir gerçekliktir. Sadece rapor edilen durumlardan kaynaklı binlerce BM askerinin "tecavüz davası" vardır.

Kadınlara yönelik katliamlar, bilinçli bir politika olarak sadece içinde bulunduğumuz coğrafyada değil, dünyanın farklı bölgelerinde; sadece içinde bulunduğumuz zamanda değil, Ortaçağ'dan bu yana devam etmektedir. Kadına yönelik şiddet ve katliam politikaları modern yüzüyle kadınları yok etmeye devam ediyor. Bu imha politikaları bazen eli kanlı devletin ürettiği şiddet çetelerinin elinde toplu kadın katliamlarına dönüşüyor, bazen devletlerin fark ettirmeden münferit cezalar gibi gösterdikleri katliamlara ve sistemik şiddete dönüşüyor. Soy bozma adı altında gerçekleşen savaş zamanı tecavüzler ve seks işçiliğine zorlama politikalarıyla, katliam içinde kadına başka katliamlar yaşatılıp kadının kimliği ve iradesi öğütülmeye çalışılıyor.

Hesaplanamayacak olansa bütün bu koşullar altında kadın olduğunu özgür bir şekilde söylemekte ısrar edenler olacaktır. Afganistan'ın kadın düşmanı politikalarına rağmen mücadele veren Mina Keşvar Kemal'in söylediği gibi:

Kadınım ben bin yıllık uykusundan uyanmış

Buldum tutacağım yolu ve hayır asla dönmeyeceğim geri.

Yalınayak çocuklar gördüm, evsiz, dolaşan sokakta.

Gelinler gördüm elleri kınalı ama karalar bağlamış

Dev duvarlarını gördüm hapishanelerin, aç bir kurt gibi yutan özgürlüğü

Yeniden doğdum direniş destanlarında

Öğrendim son nefesinde özgürlük türküsü tutturmayı, kan dalgalarında ve zafer kutlamalarında

*Meena Keshwar Kamal

Afganistan Devrimci Kadınlar Derneği (RAWA) kurucusu. 4 şubat 1987 tarihinde devletle bağlantılı paramiliter güçlerin düzenlediği suikast sonucu katledilmiştir. Yaşamı boyunca kadın mücadelesinin ve devrimci mücadelenin önde gelen isimlerinden biri olmuştur.

FAŞİZM PAKETİ

Aylin Sal - Mercan Doğan

50'den fazla kişinin devlet-faşist işbirliği ile katledildiği Kobanê Serhildanı sonrası İç İşleri Bakanı Efkan Ala'nın "Şiddet misliyle karşılık bulacaktır!", yine aynı süreçte Erdoğan'ın "Polise kalkan yetmez, ne gerekiyorsa yapılacaktır!" sözleriyle haberini verdiği "İç Güvenlik Paketi" adı verilen faşizm paketi bir süredir gündemin üst sıralarında yer alıyor. Aylardır televizyonlardaki tartışma programlarından kahvehanelere kadar değerlendirilen bu paket, iktidar yanlıları tarafından savunulmaya çalışılırken hemen tüm diğer kesimler tarafından tepkiyle karşılanıyor.

Paket tartışılmaya başlandı-ğından bu yana, Cizre'de 6 çocuk polis tarafından katledildi. Bingöl'de öldürülen polislerin ardından olayla hiçbir ilgisi olmayan 4 kişi infaz edildi, sonrasında olayı MIT'in tezgâhladığı ortaya çıktı. Polis, sokak eylemlerinin neredeyse tamamına saldırdı. Bu saldırılarda onlarca kişi yaralandı, gözaltına alındı, tutuklandı. Toplumsal muhalefete yönelik devlet saldırılarının dozunu artırarak devam etmesinin yanı sıra, hükümetin yasayı meclisten bir an önce geçirmekteki ısrarı ve meclisteki görüşmeler öncesinde muhalefetin itirazlarının AKP'li vekillerce şiddetle bastırılmaya çalışılması, hükümetin niyeti konusundaki şüpheleri artırıyor. Paketin neden çıkarılmaya çalışıldığını anlamak için, öncelikle paketin içerisinde neler olduğuna

bakmak ve iyi tahlil etmek gerekir.

Pakette ne var?

Yasa tasarısında genel olarak, hakim kararına veya savcının yazılı kararına tabi olan işlemlerin polisin keyfiyetine bırakıldığı, bunun yanı sıra vali ve kaymakamlara da bu soruşturmalara müdahale yetkisi verildiği görülüyor. Örneğin, şimdiye kadar mahkeme emri gerektiren üst-eyaaraç araması, polis amirinin sözlü emriyle mümkün hale geliyor. Ancak savcılık kararıyla mümkün olan gözaltı yetkisi polise devrediliyor. Polise, savcının haberi bile olmadan bireysel vakalarda 24 saat, toplumsal olaylarda ise 48 saat gözaltı yapma yetkisi veriliyor. Bu yöndeki düzenlemelerin bir sebebi, hükümetin yolsuzluk operasyonları sonrası yargıya yaptığı onca operasyona rağmen, hala buradan başka saldırıların gelebileceği korkusunu yaşaması.

Bu düzenlemelerle, hükümet, doğrudan emir verebildiği kolluk ve mülki amirleri yetkiyle donatarak tüm soruşturmaları kendi denetimine almış oluyor.

Öte yandan toplumsal olaylara polisin saldırıları yasal koruma altına alınıyor. Şimdiye kadar hukuksuz olarak uygulanan boyalı su sıkma uygulamasına yasal kılıf uyduruluyor, en önemlisi de toplumsal olaylarda polise doğ-

rudan silah kullanma yetkisi getiriliyor. Böylece polisler eylemlerde insan katletmeleri yönünde cesaretlendiriliyor ve cezasızlık garantisi getiriliyor.

Devletin "hoşuna gitmeyen" her türlü eylemin yasadışı ilan edildiği ve katılanların cezalarla karşı karşıya kaldığı zaten ortadayken, bu kez verilecek cezalar kat kat arttırılıyor. Eylem ve gösteriye katılmak katalog suçlar arasına alınarak tutuklama kural haline getiriliyor. Bu şekilde toplumsal muhalefeti korkutup sindirme, sokağa çıkanları tutuklama ve cezalarla cezaevine tıkarak susturma amaçlanıyor.

Hükümetin emrindeki vali ve kaymakamların vereceği herhangi bir emre aykırı hareket etmek, hapis cezası ile cezalandırılan bir suç haline getiriliyor. Bu şekilde istenen herkesin suçlu ilan edilerek hakkında işlem yapılmasının önü açılıyor.

Polise, hakim kararı olmadan telefon dinleme ve iletişim tespiti yetkisi veriliyor. Bu işlemleri onaylama yetkisi ise Ankara Ağır Ceza Mahkemesi Hakimi'ne veriliyor. Bu şekilde kanunsuz dinlemelere yasal kılıf uyduruluyor, diğer taraftan da bu işlemler Ankara'daki hükümetin özel hâkimi aracılığıyla hükümete bağlanıyor.

Yasadaki maddelerin geri kalanının çoğu ise, Emniyet ve benzeri kurumlardaki tasfiye ve

yeniden kadrolaşmaların hızlandırılmasına yönelik düzenlemeler. Yukarıdaki paragraflarda sıralanan değişiklikler özetlendiğinde paket; hükümetin ajanı olan polis, vali ve kaymakamlara sınırsız yetki, toplumsal muhalefete ise yasaklar, infazlar, tutuklama ve ceza getiriyor.

Hükümet Pakette Neden Bu Kadar Isıracı?

İlk bakışta bu paketin Taksim Gezi İsyanı, yolsuzluk operasyonları ve Kobane Direnişi ile güç kaybeden hükümetin daha fazla otoriterleşme yolundaki rutin reflekslerinden biri olduğu düşünülebilir de, özellikle hükümetin yasayı geçirmekteki ısrarı, diğer taraftan bu ısrarın seçimlerin hemen öncesine denk gelmesi, akla başla ihtimaller de getiriyor.

Serhildan mı bekleniyor?

Paketin olası amaçlarından biri, PKK ile devlet arasında iki yıldır devam eden çatışmasızlık halinin son bulması ve buna bağlı olarak serhildanların yükselmesine karşı faşizmin yükseltilmesidir. Hükümetin süreçte söz verdiği hiçbir adımı atmaması ve Rojava'ya yönelik politikalar sonucunda, diyalog süreci kopma noktasına geldi. Son olarak Cemil Bayık'ın gerillaların çekildikleri noktalara geri döndüğü ve örgütün en güçlü dönemini yaşadığı yönündeki açıklamaları da bu ihtimali güçlendiriyor.

Ekonomik kriz mi bekleniyor?

Açıklanan büyüme rakamları, savaş ekonomisi uygulamalarının ekonomiye etkisi, Türk lirasının "kırılgan beşli" olarak adlandırılan, en sorunlu beş gelişmekte olan ülkenin para birimlerinin "en kırılganı" olması, döviz kurlarındaki dengesizlik, Erdoğan ve Merkez Bankası arasında yaşanan faiz ve enflasyon ilişkisi üzerine tartışmalar, Erdoğan'ın bir açıklamasıyla doların 2.50 liraya yükselmesi dikkat çekiyor. Neoliberal politikalarıyla ünlenen iktidarın ekonomiye müdahale dozunun artması da, ekonomik krizin ve buna bağlı sokak hareketlenmesinin habercisi niteliğinde.

Seçim provokasyonu hazırlığı mı?

Kendisini milli iradenin temsilcisi, kendi seçmenini milli irade ve diğerlerini ise "ötekiler" olarak gören iktidarın, daha önceki tüm kriz süreçlerinde yaptığı gibi provokasyonlarla toplumu kutuplaştırması; "mağdur edebiyatı" üzerinden kendi kitlesi üzerindeki iktidarını sağlamlaştırmaya ve kendi etrafında yeni bir kenetlenme oluşturmaya çalışması da başka bir ihtimal olarak gözüküyor. Paketin özellikle seçimlerin arifesinde geçirilmeye çalışılması; HDP'nin seçim barajını geçmesine bağlı olarak -ittifak ihtimalleri bir kenara bırakıldığına dahi yapılan anketler HDP'nin barajı geçeceği yönünde- AKP'nin güç kaybetmesi ihtimaline karşı hükümetin yeni bir provokasyon peşinde olduğu yönündeki tezi güçlendiriyor.

Bu Paket, Faşizmin Ayak Sesidir!

Hükümet en az 4 yıl daha iktidarını garantilediği için, önümüzdeki dönem için sadece iktidarını güçlendirmeye çalışıyor da olabilir. Ancak iktidarın yukarıda sadece birkaçı sayılan ihtimallerden birine yönelik hazırlık yaptığı ihtimalini de göz ardı etmemek gerekiyor. Ancak sebep ne olursa olsun, amacın toplumsal muhalefeti susturmak, ezmek ve yok etmek olduğu ortada. İster barış talebi; isterse de ekmek, adalet ve özgürlük mücadelesi olsun; kimse sokağa çıkmasını isteniyor. Sokağa çıkanların ise ya katledilmesi ya da cezaevine tıkmaları, bu şekilde sokağın sütlüman görünmesi amaçlanıyor.

Paket gündemine paralel olarak; İçişleri, Dışişleri ve Milli Savunma Bakanlıklarının tek elde birleştirilerek "Güvenlik Bakanlığı" kurulması, başına da eski MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın getirilmesi yönündeki son gündem de, faşizm günlerinin yaklaştığı yolunda ciddi sinyaller veriyor.

Saliha Gündüz

sgunduz@meydangazetesi.org

Faşizm ideolojisinin temelinde tek tipleştirme, tüm ötekileri yok ederek yeknesak bir kitle yaratmak vardır. Bu yok etme, her zaman toplu katliamlarla yapılmaz. Toplu kıyımlara benzer başka bir yok etme yöntemi de iktidarın eğitim-ordu gibi kurumlarıyla, basın ve kitlesel propaganda yöntemleriyle toplumu militarize etmesidir. Faşizm, sadece toplumsal alanda hakim olmayı değil; kendi normlarını toplumsal alanın her tarafına ve her bireyin beynine kadar işlemeyi amaç edinir. Militarizmin ana kodları olan disiplin, itaat ve yok etme de, her bir bireye ve toplumun tamamına egemen kılınmaya çalışılır.

İtaat, sadece bireyin kendisinin bir otoriteye boyun eğmesini ifade etmez. Herhangi bir otorite altında baskılanan birey, itaatin, toplumsal yaşamın devam etmesinde en temel kod olduğuna inanılır ve toplumdaki tüm diğer bireylerin de itaat etmesi gerektiğini düşünür. Kişinin, ne düşüneceğinden kendisini ne kadar ifade edeceğine; sokakta nasıl hareket edeceğinden nasıl giyineceğine kadar, yaşamın her alanında hakim kültüre biat etmesi istenir.

İktidarlarsa faşizmi bir yöntem olarak belirler ve kendisine biat etmesini istediği her bireyi de faşist saldırılarıyla tehdit eder. Varlığını sağlamlaştırmak ve kalıcılaştırmak için her defasında başvurduğu yöntemlerle iktidar, toplumun her alanında baskısını ve şiddetini artırır. Karşısında yükselecek her muhalefeti ya da yükselmeye meyledecek her sesi de, daha en başından, görünmez kılmak ve yok etmek için çalışır.

Bu çabanın yansıması farklı biçimlerde topluma nüfus ederken, faşizm de kendisini farklı birçok biçimde belirginleştirir. Kimi zaman asker-yargı işbirliği, kimi zaman polise tanınan sınırsız yetki, toplumsal alanının tamamında baskının artmasına sebep olurken, iktidar da yaratmayı amaçladığı korku politikasıyla varlığını kalıcılaştırmak ister.

Devlet, bazen övgü yağdırdığı polislerle; bazen

asker-polis-hakim ilan ettiği esnafıyla sürdürür faşist saldırılarını. Bu saldırılar kimi zaman "İrkçı Türkiye" pankartlarıyla sokaklarda yürüyenlerle ve onları koruyan devletin polisleriyle; kimi zaman da "gerektiğinde asayiş tesis etme yetkisi verilen" ve "raporum var, bana bir şey olmaz" diyen esnafın Nuh Köklü'yü katletmesiyle yaşanır. İktidar polisini övdükçe, polis hedef olarak ateş açabilme yetkisine güvenir; iktidar tecavüzcüyü akladıkça nice erkek tecavüze yeltenir.

Gündelik yaşamın her alanında karşımıza çıkabilecek saldırılar, iktidarın baskısıyla giderek sistematikleşir; en küçük yaşamsal reflekslere indirgenir. Kadın katili erkekler, kendi iktidarlarını devlet garantörlüğünde pekiştirdikçe ortaya çıkan tablo sayısız erkek için yeni bir güvenceye dönüşür. Taciz cezalarının ertelendiğini, tecavüzcülerin iyi halden aklandığını, katillerin haksız tahrik indiriminden yararlandığını her bir yargı sürecinin ardından; daha nice kadın tacize ve tecavüze uğrar, erkekliğinin ve devletin iktidarına güvenen erkekler sayısız kadını katleder. İktidarla olan aynılığına ("Türk'lüğüne, "Sünni"liğine ve ideolojik birliğine) güvenen her bir kimse, gündelik yaşam içinde, devletin devamını sağlayacak kimse misyonuna bürünür; üstlendiği bu görevle saldırıları sürdürür. Siyasal iktidara yakın duranlar ya da hali hazırda bu iktidarın sürdürücüsü olanlar kendilerine verilen yetkinin güveniyle daha da cürretkarlaşır ve cesaretle faşist saldırılarını artırır.

İktidarlarsa, kendisine biat etmeyenleri ötekileştirdikçe; kendi bekası için toplumsal alanda yaşanacak her bir çatışmanın "garantör"ü rolünü üstlendikçe, toplum içerisinde yaşanan faşist saldırılar ve ayrılıklar artıyor. Devlet yeni kimyasalları, mermileri ve son model TOMA'larıyla toplumsal alandaki baskısını ve militarizasyonunu yükseltiyor. Ama, bir yöntem olarak faşizmi kullananların bu hazırlıklarının altında da, artan baskıya karşın patlak vermesi mümkün olan bir isyanın korkusu yatıyor.

Gücümüzün Farkına Varıp Mücadele Etmeliyiz!

Şehriban Kaya

Maltepe Üniversitesi Hastanesi Direnişçisi

8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla düşüncelerimi Meydan okurlarıyla paylaşmaktan sevinç duyuyorum. Ben Maltepe Üniversitesi Hastanesi'nde sendikali olduğu için işten atılan 98 sağlık işçisinden biriyim.

Bizler sendikali olmadan önce işverenle defalarca yaptığımız görüşmelerde, çalışma şartlarımızın düzeltilmesi konusunda taleplerde bulunduk. Türkiye'de şartların böyle olduğunu, yapabilecekleri bir şeyin olmadığını, sonuçta buranın ticaret yapan bir kurum olduğunu söylediler. Hatta "Şükredin bir işiniz olduğuna, beğenmiyorsanız neden başka işlere gitmiyorsunuz?" deyip resmen dalga geçtiler bizimle.

Oysa bizler ağırlaşan hayat şartları karşısında eziliyoruz. Temel ihtiyaçlarımızı dahi karşılamamız mümkün olmuyor. Çoğu arkadaşımız ek işlere gidiyor. Bizler insanız, insanca yaşam, güvenceli iş, onurlu bir gelecek istiyoruz. Bunun yolu da örgütlü mücadele etmekten, birlik olmaktan yani sendikali olmaktan geçiyor.

Sendikayla görüşmelere başlandı. Çok kısa bir zamanda üye sayımız arttı. Bunun üzerine patron, bizi korkutmak, yıldırım için bir arkadaşımızı, daha sonra da üç arkadaşımızı sudan sebeplerle işten attı. Bu olaydan sonra üye sayımız daha da arttı. Bunun üzerine patron sendikanın gelmesinden epey korkmuş olacak ki; 94 kişiyi işten attı. Nedenleri ise taşeron getirip sağlığa odaklanacaklarmış. Nerede görülmüş ki sağlıklı taşeron. Hastalıklı bir sistemde sağlığa odaklanmak akıllara zarar.

İşin içinde o kadar aldatmaca var ki, bir gün sonra telefonlarımızı mesajlar yollayarak isteyen taşeronda çalışabileceğini bildirdiler. Hani performansımız düşüktü? Bunun bizi bölüp parçalamak için yapılan bir oyun olduğunu biliyorduk. Hiçbir arkadaşımız taşeronda çalışma teklifini kabul etmedi. Çünkü hepsinin taşeron deneyimi var. Arkadaşlarımızla karar aldık, basın açıklamamızı yaptık, çadırımızı kurduk ve mücadeleye başladık.

Geçici işlerde çalışan arkadaşlarımız var, işten sonra geliyorlar. Küçük çocuğu olanlar var, onlar da çocuklarıyla geliyorlar. Evde hastası olan insanlar bile var ama genelde kimse burayı aksatmıyor.

Direnış çadırımız 7/24 açık. Haftanın altı günü erkekler çadırda dönüşümlü olarak gece nöbetine kalıyor. Pazar geceleri kadınlar olarak kalıyoruz. Kadınlar bu direnişte önemli bir yere sahip. Çünkü bu mücadeleye inanıyorlar ve emeklerinin karşılığını istiyorlar. Daha önce böyle bir direniş görmeyenler açısından önemli kırılmalar ve dönüşümler oldu. Mesela, "Daha önce bir direniş, bir eylem görsem eleştirir ya da görmezdim." diyenler, şimdi tam tersini söylüyor.

Bizler hakkımızı arayanlarız. Erkek egemen sisteme karşı direnenleriz. Bu coğrafyada kadın olmanın zorluğunu faşizan politikalar sayesinde her geçen gün biraz daha fazla hisseder olduk. Erkek egemen bir toplum, erkek egemen yasalar, erkek egemen hükümetler hayatımızı yaşamaz hale getirdiler. Kadın-erkek eşitliğine çok değişik pencereden bakılması kadını sadece cinsel obje, et parçası, erkeğin malı, ikinci sınıf insan, eve kapatılması ve çocuk doğurması gereken bir birey olarak gösterdi bize. Mevcut düzende çalışma hayatında kadın olmak çok zor. Misal erkeklerle aynı işi yapar daha çok emek harcarsınız fakat daha az ücret alırsınız. Çünkü kadınlar hep pasif, ezik, kendi başına karar veremeyen bireyler olarak görülür. Önce kadınlar bu algıyı değiştirmeli, toplumdaki yerini bir kadın olarak herkese fark ettirmeli. Bunun yolu ise mücadeleden geçiyor. Çünkü hiçbir iktidar ve sermaye kadınların emeğinin değerini bize vermek istemiyor. Kadının kendi ayakları üzerinde durmasını kendilerine yediremiyorlar.

Kadın yaşamın her alanında haksızlığa ve tacize uğruyor. Benim de sabah erken işe giderken bir erkeğin tacizine uğramışlığım var. Yolda giderken kıyafet yüzünden, makyaj yüzünden tacize uğrayabiliyoruz. Sırf bu yüzden yıllardır etek giymeyi unuttum. Hele son zamanlarda hükümetin kadın politikalarına ve artan kadın cinayetlerine karşı bir anne olarak üzgün ve öfkeliyim.

Biz kadınlar bütün bunların farkında olup kendimize ona göre yol çizmeliyiz. Hayatlarımızın her alanında örgütlü mücadelemizi büyütmek için çaba sarf etmeliyiz. Gücümüzün farkına varıp mücadele etmeliyiz.

Denizciler Grevde

Ayanoğlu şirketine ait Seren Ayanoğlu gemisinde 3 aylık maaşları ödenmeyen gemi işçileri iş bıraktı. Geminin yakıt borcu sebebiyle Fas'ın Casablanca Limanı'nda mahsur kalmasının ardından greve başlayan işçiler, ailelerinin 3 aydır mağdur edildiğini belirtiyor.

Divan Pastanesi'nde Direniş

Koç Holding'e bağlı Divan Pastaneleri'nin Çekmeköy Taşdelen Mahallesi'nde bulunan imalathanesinde çalışan 12 işçi DİSK Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarıldı. Sendikali oldukları için iş-ten çıkarılan işçiler imalathane önünde direnişe başlarken, çalışan 125 işçi ise direniş ile dayanışma göstererek iş bırakma eylemi yaptı.

Mersin'de İki İşçi Yaşamını Yitirdi

Mersin Erdemli'de Naren-ciye fabrikasında çalışan ve iş sezonun bitmesi üzerine Muş'a dönen işçileri taşıyan minibüsün karşı yönden gelen kamyonete çarpması sonucu otomobil sürücüsü Tuğrul Fakir ile hamile işçi Fatma Kahir yaşamını yitirdi. 2 işçi yaralı olarak kurtuldu.

Hizmet Sektörü İşçileri Sorunlarını Tartıştı

"Turizm İşçileri Sorunlarını ve Çözümleri Tartışıyor" forumu gerçekleştirildi. Tüm Emek Sen, Dev Turizm İş, İstanbul Yeditepe Garsonlar ve Aşçılar Derneği ve Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenlerinin örgütlediği ve Dora Otel direnişçi işçileri, Nefes Bar işçileri, Kafe

Kafka işçileri, Mağaza Çalışanları Platformu'nun da katıldığı forum; TMMOB İstanbul şubesinde yapıldı. Hizmet sektöründe çalışan işçilerin yaşadıkları sorunların ve direniş gerçekleştiren işçilerin deneyimlerinin konuşulduğu forum, işçilerin dayanışma çağrısıyla sona erdi.

Sendikalar İç Güvenlik Yasası'na Karşı Eylemde

İç güvenlik yasasına karşı DİSK, KESK, TMMOB ve TTB Galatasaray Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada şu ifadelere yer verildi: "Polise 24-48 saatlik bağımsız gözaltı yetkisi verilmesi yoluyla kayıt dışı gözaltılar, kaçırma, yok etme, infaz, işkence uy-

gulamalarının önü açılacaktır. Öte yandan sosyal medyaya getirilen sınırlamalar arttırıldığından haber alma ve iletişim ağı özgürlüğü daraltılacaktır. Gözaltı süreleri uzayacaktır. Bizler, tasarımı geri çekilinceye kadar alanlara çıkarak mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğimizi bir kez daha ifade ediyoruz."

Quasar İstanbul'da İş Cinayeti

Daha önce işçi ücretlerini gasp ettiği için önünde eylemler gerçekleştirilen Quasar İstanbul şirketinin Mecidiyeköy'deki inşaa-

tında Satılmış Yıldız adlı taşeron inşaat işçisi 16. kattan asansör boşluğuna düşerek yaşamını yitirdi.

Bu kadınlar filan var ya... YILMAYACAK

Şeyma Çopur

seyma@meydangazetesi.org

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanlığı'ndan Başbakanlığa, Başbakanlık'tan Cumhurbaşkanlığı'na kadar olan serüveninde Tayyip Erdoğan kadınlarla uğraşıp durdu. Erdoğan yasayla, yargıyla, medyayla kadını hedef alırken; hemen hemen katıldığı her konferansta yaptığı konuşmalarda kadınlara da özel olarak yer verdi.

"Örgütlü kadın mücadelesini, kadınların küresel hak mücadelesini çok önemsiyorum. Mısır'da, Tunus'ta, Cezayir'de, Fas'ta, Filistin'de, Suriye'de insanlık dışı vahşete karşı bütün toplumu arkalarında sürükleyen kadınları, tüm küresel meselelerde en ön safta görmeyi arzu ediyoruz. Haklarınızı alacaksınız, bundan hiç endişe etmeyin. Bize düşen, sizinle dayanışma içinde olmaktır. Yol üzerindeki engelleri kaldırmak, mücadelemize yol açmaktır."

Bu sözleri Tayyip Erdoğan'dan duyduğumuzda haliyle şaşırıyoruz. Hakaret yok, tacize ve tecavüze teşvik yok, cinayete azmettirme yok, katliama davetiye yok; genel hatlarıyla olumlu bir konuşma... Yine de bu sözler Erdoğan'ın ağzından çıktığında; kadın katillerine verilen tahrik indirimleri, koruma talep ettiği hatta koruma aldığı halde öldürülen, kahkaha attığında iffetsiz ilan edilen, fitratında erkekle eşitlik olmadığı iddia edilen kadınlar geliyor aklı.

Erdoğan'ın Kadınlarla Derdi Ne?

Şimdi, Erdoğan'ın kadınlarla ilgili yaptığı şaşırıcı olmayan konuşmaları hatırlayalım biraz. Uluslararası Nüfus ve Kalkınma Konferansı'nda "Kürtaj cinayettir" diyor Erdoğan. Yetmiyor "Her kürtaj bir Uludere'dir" diye ekliyor. Binlerce kadın "Benim

bedenim, benim kararım", "Her devlet bir Uludere'dir!" diyerek sokaklara çıkıyor. "Bu feministler filan var ya..."

Kadem 1. Uluslararası Kadın ve Adalet Zirvesi'nde Erdoğan, kadın erkek eşitliğinin fitrata ters olduğuna dair sözleriyle, devletin adaletinin erkek olduğunu bir kez daha vurguluyor. Erdoğan'a göre meşru olan bu eşitsizliğe karşı kadınlar "Kadının fitratında eşitlik var, direniş var" diyerek sokaklara çıkıyor. "Bu feministler filan var ya..."

Erdoğan, tecavüze direnen Özgecan'ın katledilmesinin ve bedeninin yakılmasının ardından kalkıyor; "Kadın Allah'ın emanetidir" diyor. "Bu feministler filan var ya..." "Ne demek" diyor, "Kadın emanetmiş, bu hakarettir" diyor. "Ya senin bizim dinimizle medeniyetimizle ilgin yok ki." sözleriyle devam ediyor. Kadınlarsa umursamıyor onu, Özgecan'ın ardından sel olup sokaklara taşıyor; "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır" diyor. "Bu feministler filan var ya..."

Bu Kadınlar Filan Var Ya...

Mücadele eden tüm kadınları tek potada eritip feministlikle yaftalamasına şaşırıyoruz Erdoğan'ın. Daha önce "Allahsız gomünisler" sürecinden aldığı bir devlet geleneğini "çapulcu", "marjinal" gibi yaftalarla sürdüren Erdoğan, bu kez "Bu feministler filan var ya..." diyor her fırsatta.

Erdoğan'a ve bütün kadın düşmanlarına diyoruz ki; "Bu kadınlar filan var ya... Yılmıyor, yılmayacak. Susmuyor, susmayacak."

"Bu kadınlar filan var ya... Kabusunuz olmayı sürdürecektir!"

www.meydangazetesi.org

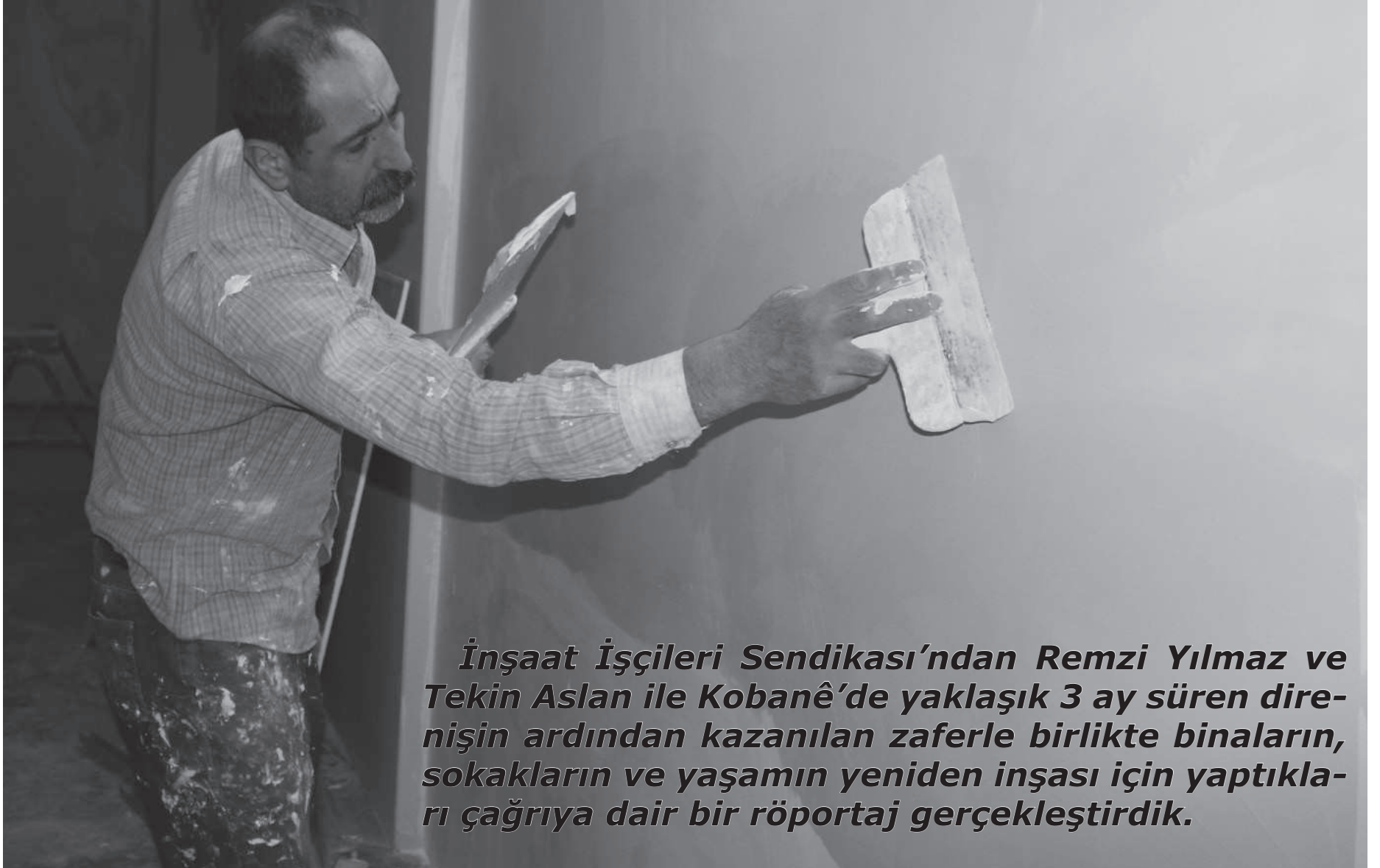
iletisim@meydangazetesi.org

İstanbul: İstiklal Caddesi Mis Sokak No: 4/5 Taksim/ (Saray Ozalit Üstü) Tel: 0212 244 22 41

Amed: Kooperatifler mah. Bahar sokak. Pamukçuoğlu No:11/18 Ofis

GAZETE MEYDAN Yerel Süreli Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Faaliyet Yayınevi adına Hüseyin Civan Adres: İstiklal Caddesi Mis Sokak No: 4/5 Taksim/ İSTANBUL iletisim@meydangazetesi.org www.meydangazetesi.org Baskı: Özdemir Matbaacılık Davutpaşa C. Güven San. Sit. C Blok No:242 Topkapı/İST Tel:(212) 577 54 92

İNŞAAT İŞÇİLERİ Kobanê Yolunda

İnşaat İşçileri Sendikası'ndan Remzi Yılmaz ve Tekin Aslan ile Kobanê'de yaklaşık 3 ay süren direnişin ardından kazanılan zaferle birlikte binaların, sokakların ve yaşamın yeniden inşası için yaptıkları çağrıya dair bir röportaj gerçekleştirdik.

Röportaj: Aylin Sal - Mercan Doğan

Meydan: Böyle bir fikir, İnşaat İşçileri Sendikası'nın aklına nerden geldi? Sizi bu çağrıyı yapmaya iten şey neydi?

Tekin: Bir yandan IŞİD çetesine karşı, bir halkın kolektif bir yaşam biçimiyle yürüttüğü direniş ve savaşın yıkıntıları vardı. Bizler de İnşaat İşçileri Sendikası olarak, bu yıkıntıların üzerinden, dinine, diline, inancına ve rengine bakılmaksızın, yeni bir yaşam için inşa sürecinin başlayacağını bilgisini aldık. Bu durumda tarafsız olamayız, taraf olmak zorundayız. Yoksul halklar; IŞİD çetelerinin yağmaladığı, yıktığı, viran ettiği topraklarda komün bir yaşam sürdürmek için çabalarlarken, bizler de bu yaşama bir tuğla koymalıyız diyerek çıktık yola. Yaşama dair, paylaşmaya dair, dayanışmaya dair bir çabamız olsun istedik. Bu düşünceyle çağrımızı yaptık.

Remzi: Kobanê'ye yönelik saldırının faşist bir boyutu var. IŞİD gibi cani, kafa kesen, insanları canlı canlı yakan bir güç karşısında; insanların o kadar yoksunluğa, silahların azlığına rağmen kendi imkanlarıyla direniyor olmaları, bize böyle bir azim verdi. Harekete geçmemizi sağladı.

Kobanê'de, enternasyonal çatı altında bir direniş gerçekleşti. İnşaat-İş olarak biz de, bu dayanışmanın inşa sürecinde de aynı şekilde devam etmesi gerektiğini düşündük. Yaşadığımız coğrafyada ve Kürdistan'da yaşayan halklara, Avrupa'daki inşaat işçileri sendikasına çağrı yaptık.

Bunun enternasyonal bir inşa süreci olmasını istedik açıkçası. Daha önce güneyde kurulan bir Kürt bölgesi var. Taşeronlaşma sistemi ve kapitalistlerin olağanüstü desteği ile inşaatlar yapıldı ve o süreçte işçilerin hakları gasp edildi. Biz sendika olarak, Kobanê'de de böyle şeylerin yaşanmasını istemiyoruz.

Nasıl işleyecek bu "bir tuğla da sen koy" süreci? Ne zaman, ne kadar süreliğine gidilecek?

Remzi: İlk ekip olarak, önce Urfa'ya gitmeyi planlıyoruz. Valiliğe yazdığımız dilekçeye gelecek cevabın ardından 3 kişi gideceğiz. Kobanê'deki heyetlerle görüşüp yeniden inşa sürecinin nasıl ve ne zaman başlayacağını bilgisini alacağız. Bu bilgilerle geri dönerek, çağrımızı daha da yaygınlaştıracacağız. İlk etapta 20

kişilik bir grup olarak, 10 günlüğüne gitmeyi planlıyoruz.

Kobanê'de bir İnşaat Koordinasyon Birimi kurup, insanların bu şekilde gelip çalışmasını sağlayacak çalışmalar, projeler üretmeye çalışacağız. Bu yöntemle herhangi bir taşeronlaşmanın, büyük şirketlerin bölgeye yönelik saldırısının önüne geçmiş olacağız.

Tekin: Belki biz İnşaat İş olarak orayı baştan sona inşa etme olanağına ve gücüne sahip değiliz. Hem ekonomik olarak, hem de örgütsel olarak güçlü konfederasyonlarda olan bir sendika değiliz, yeni bir sendikayız. Ancak kolektif yaşam alanlarını kurmak için, alınması gereken önlemler var. Taşeronlaşmanın ve rantın önünü kesmek gibi. Çünkü, TOKİ ve TOKİ bozuntuları, alanları işgal etmek için geleceklerdir. Eğer güçlü, devrimci bir karakterde çalışma yürütülürse, onların önünde bir barikat kurulabilir.

Geride bıraktığımız birkaç aya göre, savaşın sıcaklığını yitirmesinden sonra, kapitalistlerin yüzlerini Kobanê'ye döndükleri ortada. O yüzden, aslında sendika da yapılması gerekeni yapıyor.

Tekin: Yapılması gerekeni yapmaya çalışacağız. Dediğimiz gibi biz baştan sona Kobanê'yi inşa edecek maddi güce sahip değiliz. Ama kafamızda yarattığımız bu projeyi, orada işgale karşı savaşan halkların geleceği için, en ince detayına kadar sunacağız.

Anladığımız kadarıyla, İnşaat İş, işçilerden oluşan bir sendika olsa da mücadelesi yalnızca işçilerin yaşadığı adaletsizliklere karşı değil, değil mi?

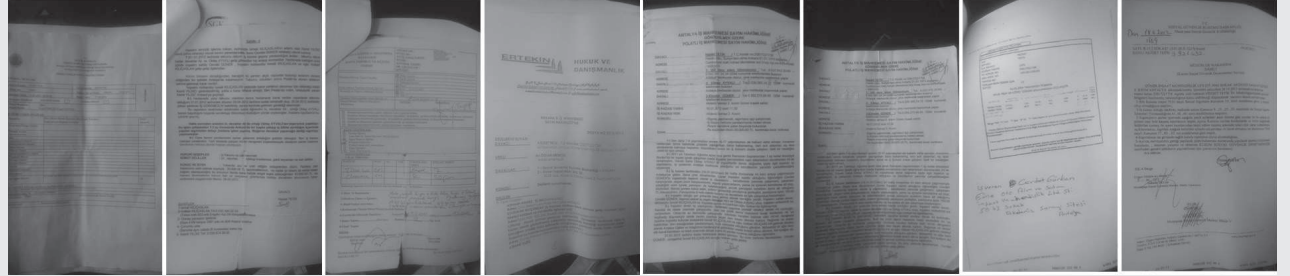
Tekin: Tabi ki, bizim şiarımız bellidir. Çağrımızı da işçilerin birliği, halkların kardeşliği adına "Emeğin köprüsünü kurmak için bir tuğlada sen koy" şeklinde yaptık. Burada halkların kardeşliğini inşa etmek gibi bir özlem içindeyiz. Umarım bunun için bir tuğla koyarız.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Remzi: Sizin de dediğiniz gibi büyük güçler ve sermayedarlar gözlerini Kobanê'ye dikmiş durumda. Buna ancak ortak bir direnişle karşı çıkabiliriz. Umarız bu çağrı, orada da karşılık bulur ve hep birlikte bunu hayata geçiririz.

Tekin: Yarı aç, yarı tok yaşayan, örgütsüzlüğün çaresizliği dayattığı inşaat işçileri Kobanê'ye gidiyor. Bu işçileri oraya götürmenin zorluğunu bildiğimiz halde, kendimiz de imkanları kısıtlı bir sendika olarak üzerimize düşen görevi, devrimci bir sorumlulukla gerçekleştirme kararı aldık.

Taşeron İşçisine Önce Şirket Sonra Devlet Vuruyor

Yağmur D.

2011 yılında Güner İnşaat Mühendislik Şirketi'nde taşeron inşaat işçisi olarak çalışan Nejdet Tetik, yaşadığı "iş kazası" sonucu şans eseri yaşamını yitirmemiş, ancak "ömür boyu iş göremez" hale gelmişti. Ankara'nın Polatlı ilçesinde kirasını ödeyemediği bir bodrum katında yaşayan Nejdet Tetik, 2011'den bu yana hem şirket hem devlet tarafından mağdur edilmiş ve mağduriyeti hala sürüyor. Tetik, Antalya'da Cevdet Güner adlı patronun inşaat şirketinde taşeron işçi olarak çalışırken 28 Ekim 2011 tarihinde aynı şirketin taşeron patronu olan Oktay Ayvalı ve soyadını hatırlayamadığı Ali adlı taşeron patronlarının "hataları" yüzünden bir "iş kazası" geçirdiğini belirtiyor. Üzerine inşaat iskelesi düşen Tetik, olay anında müteahhit İsmail Kılıçarslan ve oğlu Volkan Kılıçarslan tarafından öldü sanılarak bir hastanenin acil servisinin önüne atıldığını vurguluyor.

Şirket patronu Cevdet Güner, kaza sonucu kalıcı ha-

sar gören ve "ömür boyu iş göremez" hale gelen Nejdet Tetik'e, hastaneye gelip dava açmaması halinde aylık 1000 tl ödeyip mağduriyetini gideceğini ve bütün masrafları karşılayacağını söyleyerek kendini ve şirketini bu durumdan kurtarmaya çalışmış. Hastane masraflarını ödeyemeyecek durumda olan Nejdet Tetik ise bu teklifi kabul etmek zorunda kaldığını ve o dönemde şirkete dair herhangi bir şikayette bulunmadığını belirtiyor.

Bu süre içinde hastaneden %25 iş göremez olduğunu belirten sağlık raporu alarak SGK'ya aylık maaş için başvuru yapan Tetik, bu tip durumlarda %10 ve üzeri iş göremez raporu olanlara aylık maaş bağlayan SGK'dan henüz bir geri dönüş almış değil. Daha sonra şirket patronu verdiği sözü yerine getirmeyince, Tetik dava açmaya karar vermiş ve gönüllü avukat aracılığıyla taşeron şirket patronlarına ve Güner İnşaat patronuna maddi manevi tazminat dava-

sı açarak mücadelesine hukuk alanında bir başlangıç yapmış. Öte yandan Güner İnşaat patronu Cevdet Güner, Tetik'e 5000 lira teklif ederek davadan vazgeçmesini istemiş. Patronun sahtekarlığını daha önceden bilen Nejdet Tetik bu teklifi reddettiğini ancak mahkeme sürerken gönüllü avukat Özkan Ertekin'in davadan feragat etmesiyle maddi tazminat alma olasılığının kalmadığını düşünüyor.

Nejdet Tetik kaymakamlıktan 3 ayda bir aldığı 250 tl "sadakayla" geçinmeye çalıştığını, yaşadığı kiralık evinden tehdit yoluyla çıkarılmak istendiğini, faturalarını ödeyemediği için de suyunun kesildiğini belirtiyor. Güner İnşaat Mühendislik Şirketi ve Muratpaşa Sosyal Güvenlik Kurumu'nun sorumluluğuyla mağdur edilen, Av. Özkan Ertekin'in ikiye bölünmüş ve TC mahkemelerinin adaletsizliğiyle tek başına bırakılan ve hala mücadelesini sürdüren Nejdet Tetik, tüm duyarlı kesimlere dayanışma çağrısı yapıyor.

2011 Mezopotamya Sosyal Forumu/Amed - Yıktıkça Devleti Yaratacağız Anarşizmi

Yaşamın Yeniden Yapılandırılması Kobanê'nin İnşası

"Her şeyin, özgür komünlerde örgütlenmiş köylüler ve işçiler arasında paylaşılması, yeni bir yaşamın yaratılması hem de bu yaratımın savunulması noktasında belirleyicidir."

Nestor Makhno

Merve Demir

merve@meydangazetesi.org

Suriye Savaşı'nda, devlet otoritesinin ortadan kalkmasıyla 2012 yılı ortalarında Rojava bölgesinde başlayan öz örgütlenme süreci sonucunda üç kentte oluşan kantonlar, 2014 yılı başlarında özerkliğini ilan etti. Aslında bu, savaşın ortasında sessiz sedasız yeşeren bir devrimin, yaşamın yeniden yapılandırılmasının ilanıydı. İlan edilen şey, kapitalizmden bağımsız üretim-paylaşım ilişkilerinin ve devletsiz olmayan özyönetim mekanizmalarının halk tarafından oluşturulduğu; her türlü tahakküm ilişkisinin sorgulandığı ve ortadan kaldırılması için mücadelenin devam ettiği devrim süreciydi. Bu devrime yönelik Şam yönetimi ve Türkiye dâhil bölge devletlerinin itirazları ve tehditleri devam ederken; bu kez 2014 yılı Eylül ayının ortalarında, IŞİD çetesi Rojava Devrimi'ne saldırı başlattı.

Erdoğan -Ankara'dan bir akbaba sesi de denilebilir- 7 Ekim 2014 tarihinde, savaştan kaçıp Antep'e sığınmış insanlara yaptığı konuşmada, "Kobanê düştü düşüyor" diyordu. Ancak halkın öz savunma güçlerinin dört aya yakın süren direnişi ve devrimci dayanışma sonucunda, çete yenilgiye uğrayarak Kobanê'den

çekilmeye başlamış; takvimler Ocak'ın 26'sını gösterdiğinde ise zafer halayları, Kobanê'nin özgülleşen topraklarından coğrafyanın dört bir yanına yayılmıştı.

Bölgedeki hesapları tutmayan akbaba, bu kez 29 Ocak'ta B planını açıkladı. Zafer halaylarına yönelik tahammülsüzlüğünü ortaya koyduktan sonra, TOKİ'ye ve müteahhitlerine göz kırparak devam etti: "Şimdi bu DEAŞ terör örgütü tamam oradan çekildi. Ama bakın o kadar insan ne olacak? Orayı kim inşa edecek?" Sonra da gönlünden geçen sömürgeci planlarını açıklamaya başladı: "TOKİ gitsin orayı inşa etsin" diyorlar. Bu kadar sahipleniyorsunuz, hadi gidin inşa edin. Tamamen orayı inşa etmek gibi bir çalışmanın içine giremeyiz."

İktidar, "Düştü düşecek" dediği Kobanê düşmeyince, hiç olmazsa yıkılan binaları inşa ederek oradan rant elde etmeyi geçiriyordu gönlünden. Kimsenin ne TOKİ'den, ne de her savaşta olduğu gibi akbaba misali bekleyen müteahhit ve şirketlerden beklentisi yoktu ya; şecaat arz ederken sirkatin söylüyordu sadece.

Hemen ertesi gün Diyojen'in sözleriyle cevap geldi: "Gölge

etme başka ihsan istemez. Dost halkların seferber olacağı bir inşa süreci olacaktır. Dayanışmaya giden halkları engellemeyin, biz orayı inşa ederiz." şeklinde konuşan YPJ'li Beritan Kobanê, erkek iktidara cevabını şöyle verdi: "Kobanê kadının eliyle, kadının rengiyle inşa edilecek."

Aslında Kobanê derken duvarlardan ve damlardan; yani kentin inşasından söz ediliyorsa, 1936'dan beri yıkılanan Durruti'nin sözleri bu soruyu fazlasıyla cevaplıyordu: "Biz hep varoşlarda ve izbe duvarların içinde yaşadık. Bir süre için nasıl barınacağımızı bileceğiz. Şunu aklınızdan çıkarmayın, biz aynı zamanda inşa da edebiliriz. İspanya'da, Amerika'da, her yerde, sarayları ve şehirleri kuran biz işçileriz. Biz işçiler, onların yerini alacak başkalarını da yapabiliriz. Ve hatta daha iyilerini! Yıkıntılardan hiç korkmuyoruz. Biz dünyayı miras alacağız, bu konuda hiçbir şüphemiz yok. Yüreğimizde yeni bir dünya taşıyoruz, şimdi şu anda bu dünya büyümekte..."

Kentin yeniden inşası da elbette yaşamın yeniden yaratılmasının bir parçasıdır. Bu anlamda kentin inşası süreci, yaşamın

yeniden yaratılması sürecinden bağımsız olarak ele alınamaz. Nasıl ki Rojava Devrimi halkın örgütlülüğüyle yaratıldı ve dayanışmayla savunuldu ise; Kobanê kenti de özörgütlü bir şekilde ve dayanışmayla inşa edilecektir.

Ancak herkes biliyor ki, Rojava'da yıllardan beri binalardan çok daha önemli bir şey inşa ediliyor; devlet, kapitalizm, ataerki ve benzeri her türlü tahakküm ilişkisinden arındırılmış özgür yaşam. Şimdi koca bir yıkıntı olan bu binaların arasında yıllardan beri inşa edilen bu yaşam, tam da saldırının ortadan kaldırılmaya çalışıldığı şeydi. Kobanê'de yıkılmak istenen de binalar değil, halkın inşa etmeye çalıştığı bu özgür yaşamdı.

Özgür yaşam mücadelesi, saldırı sonrasında cephelelerdeki direnişte, sınırdaki dayanışmada devam etti. Sonunda sadece binalar yıkıldı, ancak Kobanê hala dimdik ayakta. Çünkü bizler çok iyi biliyoruz; "Örgütlü bir halk hiçbir kuvvet yenemez." Ve yaşamı inşa eden bir halk için, binalar inşa etmenin lafı bile olmaz. "Bir sabah güneş doğar; sevgiden tuğlalarla yeniden kurarız bu kenti..."

Li Dijî Dehaqan Serhildana Jinan

Didem Deniz Erbak
derbak@meydangazetesi.org

Zalim Dehaklara karşı direnen Kawaların hikayesini çoğumuz biliriz. Bilenlerimiz bilmeyenlerimize anlatır. Direnen Kawaların hikayesi destan olur dilden dile. Yine de biz bir kez daha hatırlayalım Kawaların yaktığı Newroz ateşini. Bundan bin yıllar önce, Mezopotamya'da Dehak isimli zalim bir kral varmış. Dehak'ın bildiği tek şey kötülük etmekmiş. Halkına sürekli zulmeden zalim Dehak ölümcül bir hastalığın pençesine düşmüş. Dehak acılar içinde kıvranarak yataklara düştüğünde, ne yapıp edildiyse de bu hastalığa bir çare bulunamamış. Dönemin doktorları ise acılarının dinmesi, yarasının kapanması ve hastalığının iyileşmesi için yaraya genç ve çocukların beyinlerinin sürülmesini önermişler. Böylece Mezopotamya coğrafyasında aylarca hatta yıllarca süren bir katliam başlamış; her gün zorla anne babalarından alınan iki gencin kafası kesilip beyinleri merhem olarak Dehak'ın yarasına sürülmüş. Gençler sürekli katledilirken, halk büyük bir acı içindeymiş. Bu defa daha önce aynı şekilde 12 oğlunu kaybetmiş olan Kawa adındaki demircinin en küçük oğluna gelmiş sıra.

Her gün gençler Dehak'ın askerleri tarafından başları kesilmek üzere götürülürken, Kawa'nın aklına başkaldırı gelmiş ve bu konuyu etrafında güvendiği birkaç kişiyle paylaşmış. Kawa, demirci dükkânında savaş malzemesi olarak adlandırılan Gürz-ü Kember, Kér gibi araçlar yapmış ve bir taraftan da başkaldırıcı halkla beraber örgütlemeye başlamış. Bu isyan yavaş yavaş yayılmaya başlamış. 21 Mart sabahı, gün doğarken, Kawa oğlunu kendi eliyle Dehak'a teslim edecekmiş gibi yapıp zulmün ve kötülüğün kalesi olan Dehak'ın sarayına girmiş. Oğlunu Dehak'ın huzuruna çıkardığında, yanında getirdiği çekicini Dehak'ın kafasına vurmuş. Dehak'ın ölü bedeni Demirci Kawa'nın önüne düştüğü anda, kötülüğün alevi sönmüş.

Kısa sürede bütün bölge halkı isyan etmiş ve ateşler yakarak saraya yürümüş. Zulme karşı isyanı başlatan Kawa, demir ocağında çalışırken giydiği yeşil sarı kırmızı önlüğünü isyanın bayrağı, ocağındaki ateşi ise özgürlük meşalesi yapmış. Ateşler cayır cayır yarınan meşaleler elden ele dolaşmış, dağ başlarında yükselen ateşle, halkın zaferi kutlanmış.

Newroz Halkların Direniş Günüdür

Dehak'tan kurtulan halklar, 21 Mart'ı özgürlüğün, kurtuluşun ve halkların direnişinin günü olarak kutlamaya başlamışlar. Newroz; direnişin ve başkaldırının günü, Demirci Kawa ise başkaldırının simgelerinden biri olmuştur. M.Ö 612 yılından itibaren kutlanmaya başlayan Newroz, M.S 1940'lara kadar bir direniş geleneği olarak sürer. Fakat yaşadığımız topraklarda bu dönemin Dehakları "türkleştirme" politikasıyla kendi dilini konuşan, kültürünü yaşatan Kürt halkının bu direniş geleneğini kırmak ister ve Newroz yasaklanır. Fakat tüm yasaklara rağmen Newroz geleneği yaşatılmaya devam eder. Dehakların ise tüm yasaklara karşı direnenlere geri dönüşü ağır olur.

Newroz "Serhildan" Olur Sokaklarda

Yasaklı Newrozlardan günümüze, birçok kişi katıldığı Newrozlarda gözaltına alınmış, polis şiddetiyle karşılaşmış ve katledilmiştir. 1991 yılında gerçekleşen Newroz'da 31 kişi, 1992 yılındaki Newroz'da ise 100'ü aşkın kişi devlet saldırısı sonucu yaşamını yitirmiştir. 1996 yılına gelindiğinde devlet "Newroz"daki "w" ve "o" harflerini değiştirerek Mesut Yılmaz'ların da katıldığı "Nevruz" kutlamalarına başlamıştır. Nevruz'a karşı Newroz'u kutlayanlara ise, devlet ve onun kolluk kuvvetleri yine saldırmıştır. 1999 Newroz'unda ise devlet tarafında bir rekor kırılmış ve 8 bin 174 kişi gözaltına alınmıştır. Her geçen

gün "Newroz" geleneği örgütlenmiş ve sadece Kürt halkı değil, özgür yaşama inanan herkes sokakları doldurmuştur. Örgütlenen bu direniş geleneğine karşı korkusu büyüyen Dehaklar, 2000'li yılların başında da can almayı sürdürmüştür. 2012'de ise yasak kalkmış fakat devlet yine durmamış, bir kişiyi daha katletmiştir.

"Newroz"la Atılan Tohum, Rojava'da Yeşeriyor

Yüzyıllardır Dehaklara karşı direnen, direnişi Newroz'la büyüten halklar; zulme, sömürüye, katliamlara karşı özgür bir yaşamı şimdiden, bugünden yaratmak için önemli bir adım attı. Devlet ve kapitalizmin ürettiği, insanların kafasını kesen, kadınlara defalarca tecavüz eden, katliamcı şiddet aygıtı IŞİD'e karşı örgütlendi. Sınırların, devletlerin ve kapitalizmin yok sayıldığı bir deneyimi başlattı. M.Ö 612'de zalim Dehak'a karşı yakılan ateş, bugün Rojava'da Dehak'ların hüküm süremeyeceği bir yaşamı yarattı.

Mezopotamya halklarının dilinde yaşam anlamını taşıyan kelime "Jin"dir. Kelimenin dildeki bir diğer karşılığı ise kadındır. Yaşamı doğuran, üreten, yaratan kadındır. Mezopotamya halklarının tarihinde bu hep bu şekilde süre gelmiştir. İktidarlar veya zalim Dehaklar yaşamı her yok etmek istediğinde kadını da yok etmiştir. Yaşam her direndiğinde ise kadın da direnmıştır. Kadın direnişle gelen her yıkımın ardından yaşamı tekrardan yaratmıştır. Bugün Rojava'nın yaratılmasının en önemli etkilerinden biri de budur. Zalim Dehak'a karşı verilen mücadelede bugün bizlere sadece Demirci Kawa'nın direnişi anlatılsa da, Rojava'da görüyoruz ki kadın olmadan devrim olmaz. Dehaklara karşı yakılan ateş, bu nedenle sadece Kawa'nın değil; "Jin"lerin de yaktığı ateştir. Bu ateş, zalimler zulmetmeyi sürdürdükçe büyüyecektir..

KADINLAR ÇİLE

Kadın doğmak yeter, daha küçücükken pembeler içinde bizi korumayı vazife edinirler; abilerimiz, babalarımız, biraz büyünce de eve hapsederler... Okulda eteğimizin boyuna karışırlar, üniversitede evimize girip çıkan arkadaşlarımız... Evlensek de çare olmaz baskıdan kurtulmaya. Temizleriz, toplarız, doyururuz, büyütürüz ama hiç yetmez. Ne yaptığımız işi beğenirler, ne doğru düzgün para verirler... İçimiz öfke dolar dolar taşar, dişlerimizi sıkırız bazen, bazen ise dolu dolu bir YETTİ BE! çekeriz bizi çileden çıkaranlara..

Dilan Yaman - Özlem Arkun

BULAŞIK MAKİNESİ / Halime (40)

Bir restoranda sabah 8'den akşam 8'e kadar bulaşık yıkıyorum. Yemek molam dışında, bulaşık tezgahından uzaklaşamıyorum. Çalıştığım yer işlek bir caddede olduğu için çok yoğun oluyor. Evde eşim ve 2 oğlum var, onlar da ev işlerinde bana yardım etmiyorlar. Ben zaten diğer işleri yapıyorum, en azından bulaşıkları siz yıkayın dedim defalarca. En sonunda artık yeter dedim ve madem onlar evde bulaşık yıkamıyor; ben de bulaşık çıkarmalarına fırsat vermiyorum; çünkü evde hiç yemek yapmıyorum. Böylece yemek yiyip bulaşık çıkaramıyorlar. Onlar anlayana kadar evde yemek yok!

SANA AFİYET OLSUN! / Aynur (52)

Ben çok titizimdir, dolaplarım derli toplu, ortalık pırl pırl olmadan içim rahat etmez, sabahtan akşama derlerim toplarım. Ama bazı gün gelir - öyle dediysem 40 yılda bir - bir yorgunluk çöker üstüme, kafam kalkmaz hiç, canım hiçbir şey yapmak istemez. İşte öyle bir günde, salonda çekyata uzandım, perdeleri bile açmadım. Akşam adam gelince, baktı yatıyorum ben; "Hayırdır" dedi, "Noldu sana?" Valla dedim; hiç kafam kalkmıyor sabahtan beri doğrulamadım yerimden, yemek bile yemedim... Hı dedi geçti mutfağa, (Bizimki öyledir öküzdür biraz. Ne geçmiş olsun demek ne de bir ilaç vermek gelmez aklına.) Bağılıyor mutfaktan:

-Yemek yok mu ya ne yicez?

-Yok dünkü bittiydi, yapamadım bugün.

-Hee, o zaman iki yumurta kırır de yiyelim valla çok açım, dedi; onu demesiyle bana bir kuvvet geldi, doğruluverdim hemen. Kalktım gittim mutfağa, yanına; buzdolabının kapağını açtım. Ben bir yumurtayı aldım kapaktan, başladım söylenmeye, söylenirken de çaldım yumurtaları yere.

- Yıllardır, her sabah sizden önce kalktım, kahvaltınızı koydum, sofranızı kaldırdım, bulaşığınızı yıkadım! (paat)

- Siz gittiniz arkanızı yine ben topladım, yıkadım pakladım... (paat)

- Yokken oldurdum, sizi bir akşam aç koymadım! (pat)

- Bir gün hasta yattım, geçmiş olsun demeden ne yemek var diyosun! (pat)

- Yapamadım dedim, iki yumurta kır di-

yosun! (pat)

- Al kırdım sana yumurta! (pat)

- Al kırdım buyur! (pat)

- Sana afiyet olsun! Pat, pat, pat diye dolapta kaç tane yumurta varsa hepsini attım yere. Sonra öylece bıraktım gittim odaya, vurdum kafayı yattım. Ben hayatımda öyle huzurlu uyku uyumamışım, ta sabah uyan-dım. Yerdeki yumurtalar aklıma geldi - aman olsun dedim ben hincımı aldım ya yerler batsa da olur, nasıl olsa hep ben temizliyordum bu sefer en azından kendi batırdığımı silerim- Mutfağa gittim bir de baktım bizimki toplamış yumurtaları, temizlemiş, bir de tarhana pişirmiş. İki günün açlığıyla oturdum afiyetle içtim. Ee ne değişti dersiniz; herif aynı herif ama artık ben boşuna yormuyorum kendimi.

İŞ BAŞVURUSU / Seher (67)

Bir keresinde bir iş başvurusuna gittim; 9-10 aylık bir bebeğe bakıcı olarak. Görüşmeye gittiğimde çocuğun annesi, babası ve ananesi birlikte karşıladılar beni. Oturdum, neyse adam başladı anlatmaya... Sabah 7 buçuktan akşam 7 buçuğa, çocuk uyurken geliyorsun, süpürge takıyorsun, uyanmadan kahvaltısını hazırlıyorsun, yediriyorsun... Oyna, uyut, ortalığı toparla... Banyoları temizle...Uyanınca da parka götür... Adam hızını aldı konuştuğu konuşuyor, sonunda bitirince ben adama dönüp bu işleri kaç kişi yapacağız diye sordum, kasıla kasıla sen yapıcaksın, aylık da 550 lira deyince benim tepem attı, (O zamanlar bu işin karşılığı 750-800 lira civarındaydı) Ben de; temizliği sen yap çocuğa da annesi baksın, 550 lirayı da paylaşsınız, dedim kalktım gittim.

BAHARATLI YEMEKLER / Kader (38)

Ben yıllardır benim adamdan çok çektim, her gün, bugün ne uydursam da bu geceyi atlatsam diye düşünmekten harap olurdum. O yatmadan yatıp uyuyor numarası yapardım, ancak adet olduğum zamanlar rahata kavuşurdum. Her gece beni zorlardı, artık vajinam yara oluyordu. Ben de artık dayanamadım, yemeklerine şap katmaya başladım, bizimki zaten tuzlu yer hiçbir şey anlamıyordu, bir vakit denedim ama çok faydasını görmedim. Sonra biraz daha araştırdım hayıt otu diye bir şey buldum, şimdi kaynatıp onu karıştırıyorum, yemekleri biraz daha baharatlı yapıyorum ki tadını almasın.

Bayağı bir rahatladım, bizimki de bu durumu yaşına verdi, son zamanlarda pekmez içip, macun yiyip duruyor...

MİNİBÜSTE / Melike (26)

Ben lisedeyken, okula her sabah minibüsle giderdim. Bir sabah yine şoförün arkasında ki koltuğa oturdum, sabahları erken saatte boş olduğundan hep oraya otururdum. Biraz gittikten sonra minibüse orta yaşlı bir adam bindi, her yer boşken geldi benim yanıma oturdu. Oturmadı aslında yayıldı, beni de iyice sıkıştırdı. Ben cama doğru kaçtıkça iyice yapıştı bana. Bacağının değmesinden çok rahatsız oldum, sonra çantamdaki su şişesi aklıma geldi, çıkarıp içiyormuş gibi yaparken, sanki minibüs kaside girmiş gibi zıplayıp suyu adamın üstüne boca ettim. Adam da ıslanınca neye uğradığını şaşırıldı. Söylene söylene kalktı yanımdan sonra da indi minibüsten.

AL SANA ÇAY! / Sevgi (42)

Bulmaca çözmeyi çok severim. Bir gün evin işlerini bitirdim, balkona oturdum, bir yandan kahvemini içip bir yandan bulmacamı çözerken, eşim de bahçeden sürekli balkona doğru bağılıyordu.

- Sevgiii su getir!

- Sevgiii yemek ısıt!

- Sevgiii üstüme hırka ver!

- Sevgiii çay getir!

Bir, iki, üç derken artık sabrım taşı. Kalktım üzerine oturduğum sandalyeyi kaptığım gibi, balkondan aşağıya fırlattım. "Al sana çay!" dedim; çektim öteki sandalyeyi, oturu bulmacama devam ettim.

SULAR KESİLDİ! / Aysel (30)

Benim eşim tam bir baş belası. Her gün duş alıyor, tıraş oluyor, kremleniyor. Kendine iyi bakıyor ama banyonun halini bir de bana

BENDEN ÇIKKINCA

sorun. Lavabonun içinde kıllar, yerlerde köpükler, şampuan bir tarafta, tıraş bıçağı bir tarafta. Elli kere uyardım rağmen hala inatla aynı şeyi yapıyordu. Ta ki sular kesilene kadar! Bir gün o yine banyodayken aşağıya inip suyu vanadan kapattım ve ona sular kesildi dedim. Kendine titiz olduğu için de banyosunu tamamlamadan çıkmadı. Bayağı bir beklettim ve sonunda suyu benim kapattığımı söyledim. "Banyoyu temizlemeden çıkarsan artık hep böyle yapacağım ." dedim. Ohh canıma deşsin!

ABİYİ ÇÖPE ATMAK! /Elif (16)

Bizim evimiz iki oda bir salon. Bir odasında annem ve babam. Diğer odasında ise (ne yazık ki) abim ve ben kalıyorum. Annem çok titiz bir kadın değil. Abim de çok dağınık ve pasaklı. Yani sizin anlayacağınız evi temizlemek evin kızına yani bana düşüyor. Odada hiç benim dağınıklığım olmamasına rağmen iğne atsan yere düşmez. Abimin bütün eşyaları ortalıkta. Pis çorapları yatakların altından çıkıyor. Yatağın altında zaten bir oda daha var. Her gün temizliyordum o yine pisletiyordu. Abimin kendine has bir kokusu var. O kadar kötü bir koku ki ve o kadar sinmiş ki odaya her tarafı temizlememe rağmen koku çıkmıyor. Küçüklüğümden beri hep onun pisliğini topladım. Arkadaşlarıyla geldi batırdı ben arkalarını topladım. Ama artık yeter ! Daha fazla dayanamazdım. Ben de abime dedim ki ortalıkta duran bütün eşyalarını çöpe atacağım. Ya yerlerine düzgünce koyarsın ya da çöpten toplarsın! Küçük kardeşinin bunu yapacağına ihtimal vermediğinden umrunda bile olmadı. Ben dediğimi yaptım ve ortalıkta ona ait ne var ne yoksa topladım çöpe attım. 1 hafta boyunca böyle devam etti. Sonunda hiç eşyası kalmadı. O bir pantolon bir gömlekle kaldı. Ben de rahatladım. Çünkü artık ortalığa savuracak eşyası yok.

ADET OLMAK! /Gamze (17)

Lise öğrencisiyim. Geçen sene yaşadığım bir şeyi sizlerle paylaşmak istiyorum. Liseliler bilir, okulda adet olmak zor iştir. Eteğine kan geçmesini bırak, çantandan ped almak bile büyük bir dert. Bizim sınıftaki erkekler hep adet olmamızla dalga geçiyorlardı. Ama Samet (okulun en züppelerinden) diğerlerinden daha sinir bozucuydu. Adam resmen dedektör gibi kim çantadan ped çıkardı, kim arkadaşından eteğini kontrol etmesini istedi, bunu kolluyor, sonra da pis pis konuşuyordu. Bir keresinde yine bir arkadaşın eteğine kan geçmesini alay konusu yapıp, bütün sınıfa ilan etmişti. Arkadaşımız utancından yerin dibine girmişti, bu da pişkin pişkin gülüyordu. Bende bir intikam planı yaptım. Bir sonraki adet günümü bekledim. Beklenen gün gelip çattığında uzun süre pedimi değiştirmedim. Sonra tuvalete gittim ama pedimi çöpe atmadım. Onun yerine Samet'in çantasından aldığı harita metod defterinin açıp arasına koydum. Sonra da sınıf boşken defteri çantasına geri koydum. O gün bugündür Samet'in sesi çıkmıyor. Ben de arkadaşlarım da çok eğlendik.

ACI DİL TAVŞANI YOLDAN ÇIKARIR! / Berna (15)

Benim direnişim bir haftadır sürmekte. Babam çok küfürlü konuşur. Ağı çok bozuktur. Ben de bir kadını ve babamın kadınları aşağılayan küfürler etmesi beni çok rahatsız ediyor. Bir hafta önce bir şey düşündüm ve halen uyguluyorum. Babam hep benden bir şeyler ister. Hayatta kalıp kendisi almaz. Tavşan su ver, Tavşan çay ver, Tavşan bir kahve yap da içelim... (gıcık olduğum halde bana taktığı lakap). Ben de bir haftadır babamın bütün istediklerine tuzu basıp veriyorum. Sorduğunda ise "Senin dilin tatlanana kadar benden sana tatlı içecek yok!" diyorum. Şimdilik gülüp geçiyor ama kararlıyım. Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarmaz belki ama acı dil tavşanı yoldan çıkardı.

ARABADA SAPIK VAR! / Canan (25)

Lisedeyken sınıf arkadaşım Nuray'la birlikte giderdik okula her sabah; her akşam eve birlikte dönerdik. Sabah okula giderken, her gün peşimize bir araba takılırdı; beyaz lüks bir araba. İçindeki adam bize laf atardı. Bir süre sonra o araba, okul çıkışlarında beklemeye başladı. Bir gün yine Nuray'la birlikte eve dönerken aynı arabayı gördük; bu kez içinde kimse yoktu ve etraf boştu. Bize de arabadaki sapıktan intikamımızı almak için nalburdan gidip kırmızı sprey boya aldık ve arabanın dört bir yanına "arabada sapık var" yazdık.

DİZİ BAHANE, DAYANIŞMA ŞAHANE! / Medine (53)

Ben Medine, ya da biz Başibüyük Mahallesi kadınları.

Neden böyle diye sorarsanız bir diziyi başlayan hikayemiz bir mahalle geleneğine dönüştü çünkü. Ben bütün bir hafta evin salonunda sessiz sakin oturan, sadece haftada bir gün dizi izlemek isteyen bir kadındım. Ama eşim televizyonu her gün izgal ediyor, kumandayı bana katiyen vermiyor, televizyonun başında uyuya kalsa bile sıkı sıkı tutuyordu kumandayı. Bir dizim var, onu da izletmiyordu. Düşündüm taşındım aklıma bir fikir geldi. Ertesi hafta, dizi günü mahalledeki bütün kadınları bizim eve davet ettim. Hep beraber oturduk diziyi izlemeye başladık. Eşim eve geldiğinde evde tam 13 kadını görünce çok şaşırıldı. Masada kekler, börekler, kısırlar O gün değil kumandayı almak, televizyonun karşısına oturamadı bile.

O gün güzelce dizimizi izledik. Bu böyle üç hafta devam etti. Sonra arkadaşlarımla birlikte düşündük taşındık ve dedik ki biz bunu her hafta başka bir evde yapalım, görsünler bakalım el mi yaman, bey mi yaman? Bir süre sonra bırakın kumandayı evi bile bize bırakıp gider hale getirdik erkekleri. Biz ise her hafta dizi günü hep beraber çok güzel vakit geçiriyoruz. Şu an dizinin 3.sezonu ve her hafta Salı günlerini ipe çekiyoruz. Hatta artık diziyi izlemiyoruz bile. Sohbet ediyor eğlenceli vakit geçiriyoruz. Bütün kadınları bizim salıya bekleriz. Dizi bahane, kadın kadına olmak şahane!

"Erk"ek Şiddeti Tedavi Edilemez

Duygu Üyetürk

duyeturk@meydangazetesi.org

Kadın cinayetlerinin, kadına yönelik şiddetin, tecavüzlerin ve tacizlerin sebebini arayıp, neden sorusunun cevabını da, suçun faili kendisi olmasına rağmen, tıp biliminde arayan devlet; erkek güdülü uygulamalarıyla kadına şiddeti ve cinsel şiddeti önemsizleştirilerek, tecavüzü ve şiddeti gerçekleştiren erkekleri patolojik ya da psikiyatrik vaka olarak incelemenin üzerinde durmaktadır. Devlet; kendi eliyle şiddet eğilimli erkek yetiştiriciliğini göz ardı ederek, tecavüz eden ve şiddet uygulayan erkeklerin tümünü, çoğunlukla psikiyatrik vakalara uyarlayarak "hastalık" algısı içine sıkıştırılmaktadır.

Araştırmalarını tutuklu tecavüzcü ve şiddet uygulayan erkekler arasında yapan devlet uygulamaları, yalnızca %2'lik bir kısmı oluşturan tutukluları dikkate alarak bir algı oluşturmaya çalışmaktadır. Hiçbir dayanağı olmayan bu uygulama ve çıkarımların; tecavüzcünün kendisinden intikam alacağı, kendisine inanılmayacağı, duruşmada rezil olacağı korkusu, kendini suçlama ya da arkadaşlarını ve ailesini koruma isteği, ya da onların da öğrendiklerinde uygulayacakları şiddetten korunmak istemesi gibi çeşitli sebeplerden dolayı tecavüz ve şiddeti bildirmeyen kadını gittikçe önemsizleştirmektedir. Şikayette bulunan kadınlar ise yine tanıdıkları ya da tanımadıkları kişiler tarafından uygulanan şiddetin aynıyla veyahut ailesinin ve toplumun eliyle yeniden şiddete uğramış, yargılama esnası ve sonrasında ise yaptırımların gereği gibi olmaması sebebiyle aynı cinsel saldırı ve şiddeti yeniden yaşamıştır.

Devletlerin genel olarak benimsedikleri yaklaşımda; psikopatoloji ya da hastalık üzerinde yoğunlaşmanın cinsel şiddeti kültürel faktörlere bağlayan zengin kanıtları ve tecavüzün de tüm

davranışlar gibi öğrenilmiş, aktörü belli bir amaca hizmet eden bir davranış olduğu gerçeği göz ardı edilmektedir. Hastalık model yaklaşım, şiddete ve cinsel saldırıya genel bir açıklama getirme çabalarını geciktirmiş ve sonunda şu anda genel algıda yaratıldığı gibi şiddeti ve cinsel saldırıları "erkek sorunu" olarak görülmesi gerekirken, kaçınılması gereken bir "kadın sorunu" olarak görülmesine yol açmıştır.

Fail Devlet, Tecavüzcüyü Nasıl Korur?

Tecavüz gibi davranışlara hastalığın yol açtığı, yani kökenlerinin biogenetik faktörlerde aranması gerektiği kabul edilince; tıp, giderek meşru toplumsal denetim ajanı olarak görülmeye başlanmıştır. Böylece tıp mesleği uygun olmayan tedavi ve müdahale yöntemleri uygulama yetisi de doğrudan hekimlere bırakılmıştır. Hekimlerin kontrolünde sözde tedavi gördükleri ileri sürülen %2'lik tecavüzcü ve kadına şiddet uygulayan erkeklerin tutuklu olanları ile yapılan terapilerle bu sonuca varıldığı iddia edilmekte ve toplumun algısı buna göre şekillendirilmeye çalışılmaktadır. Oysa ki; tutuklulardan psikiyatride terapi yolunu seçenlerin bunu iyi hal indirimlerinden faydalanmak, yargıyı yanıltmak maksadıyla kabul ettikleri aşikardır. Üstelik tutuklu; karşısındakinin bir devlet memuru olduğu fikrinden kendini asla soyutlamadan, menfaati doğrultusunda hareket edecektir. Tüm bunlara rağmen bu faydasız psikopatolojik yaklaşımlara devam edilmektedir.

Devletin, suçun faili olduğu kadına şiddet ve tecavüz olaylarında üzerinden atılı suçu yok etmeye çalışması sebebiyle uydurduğu bu yaklaşım faydasızdır. Toplumun köklerinde, kültür, yaşayış, inançlar ve yönetimde aranması gereken kusur, teca-

vüzcünün ve şiddet gösterenin hastalığına sıkıştırılmıştır.

"Tedavi Edilebilir Hastalıklar" Olarak Taciz, Tecavüz ve Kadına Yönelik Şiddet

Kurban bilim olarak anılan viktoloji de suçluyu över nitelikte yaklaşımların içinde bırakılmış, yönetenler bundan yine fayda sağlamıştır. Geleneksel olarak tecavüzü kadınların davet ettikleri yollu iddia; desteğini, kriminolojinin bu alt dalından almaktadır. Kurban bilimciler; yalnızca kurbanın harekete geçirdiği ısmarlama olaylarla, ihmal sonucu meydana gelen tecavüz olaylarını birbirinden ayırmaktadır. "İsmarlama" tecavüz davranışı "cinsel ilişkiden son anda cayma" ya da "bir yabancıyla kendi isteği ile bir içki içme ya da arabasına binmeyi kabul etme" gibi örnekleri içermektedir. "İhmal" davranışı ise önleyici önlemleri alamama, örneğin cinsel davete gerekli cevabı vermekte başarısız kalma, ya da "tecavüze ve şiddete uğrayan kadının dış görünümünün saldırgan adeta davetiye çıkardığı" durumlar için söz konusudur. Dolayısıyla kurban bilimcilerin birçoğuna göre; üzerinde asıl durulması gereken konular kurban-saldırgan ilişkisidir.

Kurban bilimcilerin bu saldırgan yanlısı yaklaşımı ile psikoanalitik teorinin kadını kötülemekte kullanabileceği teorik dayanağı da sağlamaktadır. Bu apaçık yanlı erkek yaklaşımı, erkeğin cinsel yönden saldırgan davranışını haklı kılmak için uğraşmaktadır. Yaşadığımız coğrafyada da sıklıkla görülen inanılması imkânsız, kot pantolonu, mini etek indirmesi, eş indirimi, gönül ilişkisi olduğundan beraat, kadının ağır hakaretler ile tahrik ettiğine dair cezai indirimlerin tek sebebi yukarıda anlatmış olduğumuz gibi bilimin üzerinde dahi etkili olan

devlettir. Devletin yönetim anlayışının baskı ve güç oluşturarak orantısız hükmetmesi, erkeklerin de kadınlar üzerinde yine kendi uydurmaları olan, cinslerin güç dengesizliğinden faydalanıp kadını şiddete maruz bırakması sonucunu doğurmaktadır.

Tecavüz ve kadına şiddet bir hastalık olarak görüldüğünde, saldırganın hasta olduğu kabul edilir. Saldırgan davranış, bireyin kontrolü dışında gerçekleştiğinden, hasta olduğu sonucuna varılan saldırgan tıbbi yardımda bulunulması gerektiği ortaya çıkar. Kadınların bilinçli ya da bilinçsiz olarak kendi kendilerini kurban konumuna sokmalarıyla ilgili açıklamalar da benzer sonuçlar doğurur. Çünkü bu durumda da dikkatler saldırgandan çok kadın üzerine yoğunlaşır. Böylece sorumluluk da; saldırgandan kadına aktarılır. Tecavüzün ya da cinsel şiddetin kadının kendisi tarafından kısırlatıldığı yollu açıklamalarda öne sürülen gerekçeler, ideolojinin toplum üzerinde ne denli etkili olduğuna en iyi örnektir. Bu sözde bilimsel- tarafsız "hastalık" önermelerinin kimin çıkarına hizmet ettiği konusunda en ufak bir şüphe yoktur.

Sonuç olarak; mahkemelerde yargılanan tecavüzcü, şiddet gösteren erkek değil, kadındır. Tecavüzün, kadına şiddetin, bilim kisvesi altında normal dünyanın dışına itilerek özel bir davranış türüymüş gibi nitelendirilmesi; tecavüzcü, öldüren, şiddet uygulayan erkeği "istisna" sayarak; "normal" erkeklerle herhangi bir ortak yanları ya da benzerlikleri olması ihtimali saf dışı bırakılmaktadır. Cinsel şiddet ve kadına şiddet bir hastalık değildir. Kadın suçun faili, azmettirici değildir, ancak bu politikaların kurbanı da asla olmayacaktır. Direnen kadınlarla, hasta Devletlerin erkeklikleri ellerinden alınacaktır.

21. YY. Teslimiyet Teorileri ve Pratikleri:

BM'ye BARIŞ KADINA TECAVÜZ

Birleşmiş Milletler, kuruluş aşamasında eşitlik ve ayrımcılık karşıtlığı üzerine inşa edilen uluslararası bir kurum ve kadına yönelik ayrımcılık ve şiddet meselesinde en duyarlı örgütlerden biri olarak anılır. Bununla beraber, kadın haklarına ilişkin dünya üzerinde onaylanan en büyük sözleşmelerden biri, 1945'te Birleşmiş Milletler tarafından hazırlanmıştır. 1946'da BM Genel toplantısında Eleanor Roosevelt: "Bütün devletleri, ulusal ve uluslararası düzeyde kadınları daha aktif olmaları noktasında teşvik edici olmaya davet ediyorum." diyerek BM'nin bu konuya da el attığını dinleyenlerin endişeli bakışları altında ilan etmiştir.

1976 Aralık ayında, BM Kadın Geliştirme Fonu ya da bilinen diğer adıyla UNIFEM kuruldu. Özellikle "Doğu Asya, Güney Afrika, Güneydoğu Asya, Doğu Afrika'da kadınların içinde buldukları ekonomik ve sosyal sıkıntıları ortadan kaldırmak, kadının bu bölgelerdeki konumunu güçlendirmek, cins ayrımcılığını ortadan kaldırmak amacıyla" oluşturulan fon, 2011'in Ocak ayında UN Women olarak ismini değiştirdi. 76'dan beri söz konusu coğrafyalardaki gelişmeler göz önüne alındığında, kurumun ne derece başarılı olduğu aşıkardır(!)

UN Women'in iş ortaklarına bakınca, kurumun ne ya da kim için çalıştığı berraklaşıyor. Cherie Blair Vakfı, Coca-Cola Şirketi, The L'Occitane Vakfı, Mara Vakfı, Microsoft, Rockefeller Vakfı, William ve Flora Hewlett Vakfı gibi isimlerle beraber kadınları kurtarmaya girişen BM, söz konusu vakıf ve şirketlerin sömürmek ve katletmek konusunda "kadın-erkek" ayrımı yapmamasını, ayrımcılık karşıtlığı olarak yorumlamış olmalı!

BM'nin, kadın meselesinde ne kadar samimi ya da güvenilir olduğu, kendi içinde yaşanan

ve kurulduğu günden bu yana devam eden taciz vakalarının 1988'de deşifre olmasıyla görüldü. Olaydan sonra, sorumlular emekli edildi. Fakat BM'deki taciz vakaları son bulmadı. (1)

Ayrımcılık, Taciz ve Tecavüze Karşı Mücadele

1945'teki gelişmelerden sonra 1975-1985 arası "kadın onyılı" olarak belirlendi. 1990'larda Avrupa ve Afrika'da birçok insan hakkı ihlali yaşandı. Yugoslavya'nın dağılma sürecinde BM görevlileri, birçok tecavüz-sistemik cinsel şiddet ve tabi ki katliam tespit etti. Bir yıl sonra Ruanda'da meydana gelen katliamda da benzer vakalar yaşandı: zorla kürtaj, tecavüz, cinsel istismar... Bunlardan sonra, BM insan hakları komisyonu, tecavüzü ilk kez soykırım aracı olarak tanıdı. 1994'te ilk kez ev içi şiddet de, toplum içi şiddet de (seks işçiliği, pornografi, tecavüz), devlet şiddeti de (cezaevlerindeki istismar) BM tarafından kadına yönelik şiddet kapsamına alındı. 1995'te Bejing'te düzenlenen konferansta kürtaja zorlama, kadın sünneti, cinsel istismar gibi konuların önüne geçilmesi hedeflendi. Yine 2000 yılında kadına yönelik ayrımcılığın engellenmesi için yeni kararlar alındı. Bu kararların uygulanması kısmında etkisiz kaldığı noktasında eleştiriler, aynı dönemde farklı STK'larca dile getirildi. 2008'de Genel Sekreter Ban Ki Moon, UNITE isimli kadına şiddete karşı mücadele kampanyasını duyurdu. 2015'te bu çağrı yinelenildi. BM kadın meselesi hakkında aldığı kararlarla, problemlerin çözümü için büyük adımlar attı(!)

Peki BM ile Kim Mücadele Edecek?

Taciz, tecavüz ve cinsel istismar konusunda kararlar alan ve yaptığı her toplantıda ahkam kesen BM'nin, girdiği her coğrafya-

dan bu vakaların asıl sorumlusu olarak çıkması, kurumun kirli çamaşırlarının etrafa saçıldığı andı.

BM'nin kalkıştığı cinsel istismar ve tecavüzler, ilk kez Bosna ve Kosova'da 1990'da belgelendi. Sonrasında Mozambik, Kamboçya, Doğu Timor ve Liberya'da da benzeri vakalar belgelendi. (2) Cinsel istismarların içeriğinde saldırı, pedofili ve pornografi gibi durumlar yer alıyordu. 1997'de BM Barış Güçleri'nin Somali'de yerli kadınlara tecavüz vakaları tespit edildi. 1997'de aynı "barış" güçlerinin çocuk fuhuşu için ticaret çetesi kurduğu iddia edildi. Fakat, bu vakaların hiçbirisi Kongo'da olduğu kadar ön plana çıkmadı. Kongo'daki iç savaş sırasında yaşanan birçok tecavüz belgelendi.(3) Dönemin Genel Sekreteri Kofi Annan "BM adına utanç verici bir durum. Bu durumu detaylarıyla ortaya çıkaracağım. Cinsel sömürü ve istismara yönelik toleransımız sıfır." açıklamasında bulundu. Vakalarda daha rahatsız edici olan şey, tecavüze ve istismara maruz kalanlar seks işçisiymiş gibi gösterilmek istendiğinden, tecavüz sonrası para ve hediyeler verilmiş gibi gösterildi. Bir diğer rahatsız edici şey ise, "barış" güçlerince istismara maruz kalanların özellikle aileleri tarafından terk edilmiş ve savaş mağdurlarından seçilmiş olmasıydı.

2005 Ekimi'nde BM'nin 60. yılı anısına The New York Times gazetesi, BM Barış Güçleri'nin cinsel istismarlarını eleştiren bir makale yayınladı. Makalede "Kongo'daki insanlık suçları ortaya çıkmalı tam bir yıl olmuştu ki, aynı cinsel şövenizm, istismar BM Barış Güçleri eliyle sürdürüldü." ibareleriyle eleştirildi. (4) 2007 Ocak'ında medya, BM Barış Güçleri'nin Sudan'daki tecavüz raporlarını yayınladı. Bu tecavüzler arasında 12 yaşındaki çocuklara yönelik sistemik istismar da vardı.(5) Ban Ki Moon

BM'nin bu meselelerdeki "sıfır tolerans" politikasını hatırlatıp, bu işin içinde olanlara tolerans gösterilmeyeceğini vurguladı. Fakat, BM'nin "Sıfır Tolerans" politikasının BM'deki etkisi sıfırdı! Benzeri vakaların ardı arkası kesilmedi. Ban Ki Moon'un açıklamasından sonraki yıl, BM Barış Güçleri'nden 100 asker Haiti tarafından iade edildi. Wall Street Journal'in haberine göre Barış Güçleri 10-16 Yaş arasında en az 9 çocuğa BM kampında cinsel tacizde bulunmuştu. Karşılığında yiyecek almaları için her birine 75 cent verilmişti. BM Barış Güçleri BM'nin misyonunun ne olduğunu, savaş ortamında, aileleri katledilmiş, ekonomik ve psikolojik zorluklar içinde olan kadın ve çocuklara göstermiş; 2010 yılının ilk yarısında tespit edilen 45 cinsel istismar vakasının 18'inin 16 yaş altındakilere yönelik olduğu belgelenmişti.

Barış Gücü, Tecavüz Ordusu

BM erkek kültürün uluslararası ifadesidir. BM tüm bu yaşanan durumları disiplin problemi olarak ele almış, meselenin aslına odaklanmamıştır. BM'nin 4 kıtada toplamda 124 bin çalışanı bulunmaktadır. Bu çalışanların başında askerler gelmektedir. BM dünyanın en büyük ordusuna sahip bir yapılmamıştır. Ordu, erkek egemen zihniyetin sürekli üretildiği kurumlardan biriyken, benzeri vakaların olmamasını beklemek anormaldir.

BM ve benzeri kurumlar, eğildiklerini söyledikleri problemlerin aslında yaratıcılarıdır. 2008 yılında BM Barış Gücü tarafından mağdur edilenler için yine BM tarafından oluşturulan yardım programı, ironik olmakla beraber bunun en açık örneğidir.

Yazının dipnotlarına www.meydangazetesi.org'dan ulaşabilirsiniz.

Anarşistlerin Ekonomi Tartışmaları (14)

Sınıfsızlık Anarşizmle Mümkündür Anarşist Komünist Ekonomi Pratiği

Çeviri: Özlem Arkun

Meydan gazetesinin Anarşist Ekonomi Tartışmaları dizisine, Kuzey Amerika IWW üyesi, Scott Nappalos'un yazısının ikinci bölümüyle devam ediyoruz. Yazının odağında güncelliğini koruyan bir tartışma olan teorinin pratikte somutlaşması ve teorinin pratikten üretilmesi yer alıyor. Yazının bu

bölümünde, anarşist komünist ekonomi teorisi içindeki iki ana akım, planlı ve plansız modeller, günümüzde popüler olan Katılımcı Ekonomi ile karşılaştırılarak inceleniyor ve önceki bölümde verilen pratikler, teorik tartışma içinde değerlendiriliyor. Uzunluğu nedeniyle üç bölümde yayınlayacağımız

yazı, libcom'un dışında birçok uluslararası anarşist sitede yayınlanmış olma ve daha önceki yazı dizilerimizde içerisinden yazılarına yer verdiğimiz The Accumulation of Freedom: Writings on Anarchist Economics kitabındaki bölümlerden biri olma niteliği taşıyor.

Özgürlükçü Komünizm, Mücadele Eden Sınıfların Özlemi (2)

Scott Nappalos

Ekonominin iki ana alanı vardır: nasıl üretildiği ve nasıl paylaşıldığı. Komünist paylaşımın nasıl işleyebileceği konusunda birkaç farklı alternatif önerildi. İnsanların genelde kabul ettiği yaklaşım, atölyelerden fabrikalara kadar meclis demokrasisi ile, bölgesel ve küresel düzeyde ise meclislerin federasyonu ile örgütlenmektir. Doğrudan demokratik meclisler, kimsenin kimseyi temsil etmediği demokratik organlardır. İşçiler ve toplum üyeleri bütün kararlarını doğrudan, açık toplantılarda alırlar. Halk meclislerinin ötesinde, işyerleri ve mahalleler arasındaki koordinasyonu komiteler ve temsilci heyetleri sağlar. Meclis, temsilcilere talimatlar verir ve temsilcinin meclisin iradesini uygulamasını bekler. Benzer şekilde, sınırlarını aşan temsilcilerin yetkileri anında geri alınabilir ve kararları meclisin onayına bağlıdır. Bunun tam olarak nasıl çalışacağı, temsilcilerin görevleri, vb. bence politik kararlardır ve en iyisini pratik belirler.

Neyin ne kadar üretileceğine karar vermek için mahalle meclisleri benzer şekilde yukarı doğru federe edilir. İşçiler nasıl çalışacaklarına karar verirken ilgili topluluklar atık ve kirlilik gibi konuları ele alarak en güvenli ve en adil nasıl üretileceğine karar verirler. Mevcut ekonominin içinde birçok değersiz endüstri ve ürün olmasının yanı sıra bazılarının nükleer silahlar gibi yok edici potansiyelleri olduğu için

bu endüstrileri kolektifleştirmek yetmez, tasfiye edilmeleri gerekir. Ani yükselişler ve düşüşlerle örgütlenen, kar etmeye dayalı bir ekonomiyi, toplumun ihtiyaçlarını kullanıma dayalı olarak karşılayan bir ekonomiye dönüştürme süreci zaman alacaktır. İş sınıflarını yok etmek ve kötü işleri yeniden örgütleyerek adil paylaşım gerekir. Toplumun ürettiklerinden faydalanmak için engeli olmayanlar en azından asgari miktarda emekle katkıda bulunmalıdır.[xi]

Paylaşımı ele alırsak, komünist ekonomik pratik ve düşünce içinde toplumun zenginliklerini paylaşmak için birkaç örgütlenme stratejisi önerilmiştir. Komünist ekonomik gelenek içerisinde iki ana çerçeve vardır: Planlı strateji ve kendiliğinden ortaya çıkan denilebilecek strateji. Teorilerin sayısı, mevcut düşüncedeki kütüphanelerin sayısından azdır.

Planlı komünist ekonomi, genel olarak, paylaşımın halk meclislerinin federasyonu ile oluşturulan konseylerde yapılan üretim planına göre yapılmasını savunur. Bölgenin halkı düzenli olarak bir araya gelip hazırdaki malzeme ve emek miktarına göre ne üretileceğine karar verirken üreticilerin paylaşımını bireylerin ve ailelerin ihtiyaçlarına göre düzenler (ücrete göre değil). Böyle bir komünist toplumda üretim iki faaliyet üzerine kurulur: insanların neyi ne kadar istediğini ölçmek ve bunları hem kolektif

olarak, hem de sorumluluğu belli olacak biçimde üretmek.

Teknolojinin bugün geldiği seviye düşünüldüğünde insanların günlük tüketimini ölçmek çok basittir. Komünist bir toplumda, hem tüketim hem de üretim istatistiklerini otomatik olarak kaydetmek kolay olacaktır. Böylece neyin ne kadar gerektiğini tahmin edebilmek için tüketim örüntüleri (dönemsel ya da belirli durumlarda gerçekleşen azalmalar ve çoğalmalar) hakkında anlık veri üretilebilir ve toplum, insanların istekleri için gereken kaynakları tahsis edebilir. Bu yolla kaynaklar durmadan değişen üreticilere demokratik olarak tahsis edilebilir.

Üretimin gelişmesini planlamak amacıyla, bilgi merkezlerinde çalışmalar yapılarak bu veriler bir araya getirilip istatistikler düzenlenebilir. Bu tip bilgi merkezleri yerel, bölgesel ve küresel düzeylerde olabilir. En küçük yerel ölçekte, bilgi merkezleri yerel ihtiyaçları karşılamak için stok durumlarını ve üretim kapasitesini takip edebilir. Bölgesel bilgi merkezleri bu istatistikleri düzenleyerek bölge çapındaki durum tablosunu görebilir. Bunu görmenin bir yolu da bölgesel üretim birimlerinin stok durumlarını, üretim kapasitelerini ve ihtiyaçlarını anında izlemektir. Küresel bir bilgi merkezi benzer şekilde bölgesel istatistikleri düzenler. Bu küresel bilgi sistemi merkezsiz olarak birbirine bağla-

nabilir ve insanlara gereken her tür raporu sağlayabilir.[xii]

Bu, sadece günlük tüketim için üreteceğimiz anlamına gelmiyor. Komünizm, karı ve ekonomik eşitsizliği kaldırarak kapitalizmin aşırı-tüketici ihtiyaçları için yaratılan yapay ihtiyaçları tasfiye ederken, gelip geçici hevesler için değil, daha iyi bir dünya için arzumuzu yansıtan bir ekonomiyi ve toplumu inşa edebilmek isteriz. O zaman, toplumsal dönüşümle ilgili bu kararları ve güncel eğilimleri birbirine bağlayan bir mekanizmanın olması gerekir.

Kullanım tabloları, komün meclislerinde tartışılacak verileri sağlar ve meclisler bu verilere dayanarak, mevcut endüstrilere ve gelecekteki üretimi geliştirecek faaliyetle kaynakların nasıl tahsis edileceğine, yeni üretim birimlerinin kurulmasına ya da mevcut olanların büyütülmesine karar verir. Büyük olasılıkla yeni endüstriler ve ürünler yaratmak isteyen işçiler tekliflerini meclise sunarlar ve meclis eski emek ve malzeme kullanımı ile yenisi arasında karar verir. Bu kısmi planlama denebilecek süreçte, kaynaklar kolektif olarak tahsis edilirken düşünüp taşınılır, tartışılır ve kolektifin önceliklerine dayalı bir plan oluşturulur. Bu plan yukarı doğru ilerlerken meclislerin federasyonunda tartışılır ve değiştirilir. Mevcut endüstriler ve ürünlerse günlük kullanıma uyum sağlayacak esnekliğe sahip olurlar. Buna benzeyen bir sos-

yal bütçeleme biçiminde komünün zenginliği halkın önerilerine göre tahsis edilir. Federasyonlar bu kararları koordine etmek için verileri paylaşır, önerileri gözden geçirir ve etkilenen toplulukların gözden geçirmeleri için gönderir. [xiii]

Üretim çizelgeleri, doğrudan demokratik konseylerde belirlenen ve yukarı doğru federe edilen önceliklere dayanarak hazırlanır. Bu yolla ücretlere, fiyatlara ve sınıf eşitsizliğine dayanmayan birçok endüstrinin planları ve koordinasyonu yapılır. Neyin ne kadar üretileceğini belirleyen şey fiyat değil komünün öncelikleridir. Tüketim, ücrete değil ihtiyaca dayalıdır. Toplumsal üretimle ilgili kararlar kapitalizmin bireyci, ne-olursa-olsun-satılıyorsa-üret mantığıyla değil, bilinçli ve kolektif olacaktır. Kropotkin'in Ekmeğin Fethi 'de bahsettiği komünist belediyeler muhtemelen böyledir. Katılımcı ekonominin önerdiği entegre, küresel bir ekonomi için planlama konseptleri teoride komünist olacak şekilde değiştirilebilir.[xiv]

Başka bir görüş, kendiliğinden ortaya çıkan ve uyum sağlayan bir ekonomiyi savunur. [xv] Komünist paylaşım hakkındaki bu görüş sezgilere güvenir ve toplumu birbirine bağımlı, yaşayan ve

karmaşık bir organizma olarak görür. Bu görüşe teşvik eden iki kök sebep vardır. Birincisi burada bütün bir ekonomiyi başarılı, bilinçli ve net olarak planlama yeteneğimiz şüphelidir; ikincisi, komünist bir toplumda dinamik ve evrilen bir öz-planlama biçiminin hem savunucuları, hem de tarihsel öncülleri vardır. Macar ve İspanya devrimleri sırasında, halk ekonomiyi kendi eline alıp kar amaçlı üretimi kolektifleştirerek ortak kullanım amaçlı bir ekonomiye dönüştürmüştü ve bazı durumlarda bunu çok kısa bir zamanda başarmıştı. Bu dönüşüm başlangıçta hiçbir birleşmiş planlama aygıtı olmadan gerçekleşmiştir. Bireylerin ve grupların sayısız inisiyatiflerinden evrilerken ortaya çıkan paylaşım, zamanla birlik olmuş, örgütlenmesi toplulukların ve savaşların yarattığı talepleri karşılamak için evrilmiştir. Burada söylenmek istenen, o dönemde örgütlülüğün olmadığı değil, iki modelin arasındaki farktır: biri yapısal ve tarihsel olarak açık görüşlü bir örgütlenme, yani kendiliğinden ortaya çıkan ve evrilen bir yapıyı ortaya çıkarabilecek bir örgütlenmedir; diğeri geniş çapta planlanmış, öngörülebilir ve oldukça durağan bir örgütlenmedir. Faaliyetlerini böyle programlara bağlı olarak yönlendiren ve buna uygun koşullarda yaşayanlara sunacak

çok az delil vardır. Birçok seviyede ortaya çıkan problemleri çözerken ortaya çıkan bir ekonomik faaliyeti ve dengeye ulaşabildiği anda bu faaliyetin kararlı duruma gelmesini anlayabiliyoruz. Maalesef bu tartışmalarda saklı kalan bir problem var; devrimci bir durumda dengenin nasıl sağlanacağı problemi, birçok açıdan, olası geleceklerin soyut modellerinden daha önemli bir problemdir. Elbette, sadece sağlam ve uyum sağlayan bir ekonomik biçimin ötesinde, (devrimci ve özgürlükçü) prensipler ve pratikler, çözümün bir parçasıdır.

Gelecekte ne isteyeceğimizi öngörme yeteneğimizi sorgulamanın haklı sebepleri vardır.[xvi] Kapitalizm altında arzular; yaratılır, değiştirilir ve sömürülür. Kar ortadan kalktığında ihtiyaçlar kolektif ve organik hale gelir. Yine de ihtiyaçlar sabit değildir ve tahmin edilemez. Bilakis, insanların yaşamı dalgalanmalar ve öngörülemeyen değişimlerle doludur. Üstelik kendi tüketimimiz ve arzularımız hakkındaki algılarımızın hatasız olduğunu kesin olarak söyleyemeyiz. İnsanlar genellikle kendilerini yanlış nitelerler çünkü nasıl davrandıklarına göre değil, kendilerini nasıl görmek istediklerine göre düşünürler. Durumu politize edin ve milyonlarca insana genişletin ve işte

karşınızda ben-yansımalarına dayalı bir ekonomiyi yaratırken görülen ciddi yapısal zayıflıklar. Cornelius Castoriadis 1960'lar ve 1970'lerde benzer itirazlarda bulunmuştur.[xvii] Castoriadis benzer gerekçelerle sıkı planlamayı reddeder.

Bir plan, tüketim mallarının eksiksiz bir listesini ya da bunların hangi oranlarda üretilmesi gerektiğini nihai bir hedef olarak öneremez. Böylesi bir öneri iki nedenle demokratik olmaz: Birincisi bu önerini hiçbir zaman "ilgili gerçeklerin tüm bilgisine", yani herkesin tercihlerinin tüm bilgisine dayalı olamaz. İkincisi, bu yöntem çoğunluğun azınlık üstünde gereksiz bir tiranlığa eşdeğer olacaktır. Nüfusun %40'ı belli bir maddeyi tüketmek istiyorsa, kalan %60'ın başka bir şeyi tercih etmesi bahanesiyle bundan mahrum bırakılmaları için bir gerekçe yoktur. Hiçbir tercih ya da zevk diğerinden daha mantıklı değildir. Dahası, tüketici istekleri çoğu zaman birbirleriyle uyumlu değildir. Bu konuda çoğunluk oylaması yapmak karne vermeye denk düşer ve bu problemi çözmenin en anlamsız yoludur. Bu yüzden planlama kararları belli maddelere değil, genel yaşam standardına (toplam tüketim hacmi) yöneliktir. Bu tüketimin içeriğine detaylı olarak girilmez.[xviii]

Şirketlerin Yoluna Taş Koyuyoruz

Büşra Cengiz

busra@meydangazetesi.org

Kapitalizm şehirlerdeki yaşamın zenginler için elverişli olmasını sağlarken, bunun dışında kalan kırsalları da kendi hizmetine sunuyor. Gelişme, kalkınma, ilerleme derken yüzlerce proje üretenler, yüzlerini nükleer santrallere, HESlere, GESlere, RESlere ve termik santrallere dönüyor. Bunun temelini şehirlerdeki AVM'lere, şirketlere, fabrikalara enerji sağlamak ile kurarken, yine kendi cebini dolduruyor. Durmadan büyüyen endüstri, enerji ihtiyacını "daha ucuza gelen" kömürden sağlıyor ve çarkın dönebilmesi için her gün bir maden daha kazılıyor.

Kazılan her bir maden onlarca yaşama son veriyor. Bu madenler için yüzlerce işçi göz göre

göre ölüme yollanıyor. Kozlu'da, Soma'da, Ermenek'teki gibi yaşamalar yok ediliyor. Ancak devlet ve şirketler durmuyor, her yere yol açıyor; duble yolları, köprülülük kavşaklar takip ediyor. Adım başı karşımıza bir inşaat çıkıyor. Bu inşaatların hammaddesi kırlardan, dağlardan, ormanlardan, köylerden sağlanıyor. Devlet ve şirketler bu topraklarda, "kamu yararı"na yaşamı katlıyor. "Kamu" ise bu yarardan payını, bahçesindeki ağacın kesilmesiyle, biraz uzağındaki ormanın yakılmasıyla, çocukluğunda yüzdüğü derenin kurumasiyla alıyor.

Taş ocakları da "kamu yararı"na yapılanların önemli bir parçası. Taş ocakları, geri dönüşü olmayan etkileriyle yaşamın

her alanında tehlike yaratıyor. Taş ocaklarında yapılan her patlatma, yüzlerce yılda oluşan yer altı su yollarının çökmesine sebep oluyor. Bu yeraltı suyuna sızan suyun da açığa çıkmasına, akış yönünün değişmesine, buharlaşmasına ve kaybına sebep oluyor. Bütün bunların sonucunda, bölgeyi büyük bir kuraklık bekliyor.

Taş ocaklarında yapılacak her bir patlatma işlemi, küçük çaplı bir deprem etkisinde. Bursa ve Trabzon'daki patlatmaların şiddeti rasathaneler tarafından 2,6 olarak ölçülüyor. Bununla birlikte patlatmalarla oluşan enerji birikimi, doğal depremleri tetikliyor. Ortalama bir ocakta ise haftada en az üç patlatma yapıldığını dü-

şünürsek, bölgedeki yaşam alanlarını ne ölçüde etkileyeceği açık.

Taş ocaklarından çıkan kil ve toz, eğimli arazi üzerinden çevredeki su varlıklarına buluşarak, balıkların solungaçlarını tıkıyor ve toplu balık ölümlerinin sebebi oluyor. Bunun yanı sıra, patlatmalar esnasında oluşan kil ve toz bulutları yerleşim yerlerinin ve tarım arazilerinin üstüne çökerek ciddi akciğer rahatsızlıklarına neden oluyor, bitkilerin yapraklarını kaplayarak fotosentezi engelliyor. Böylece meyve oluşumu zayıflıyor.

Taş ocakları arkalarında devasa büyüklükte çukurlar bırakıyor, bu çukurlarda çöp ve atık maddelerin biriktiği, lağım sularının boşal-

tıldığı bir alana dönüşüyor. Bu atıklar da yine yer altı sularına sızarak, var olan suyu zehirliyor.

Şu sıralar talan projelerinden biri olarak karşımıza çıkıyor, taş ocakları. 2004 yılında ÇED raporundan muaf tutulmasıyla birlikte, 85.000'i aşkın taş ocağına ruhsat verildiği biliniyor. Bu topraklarda azımsanmayacak kadar çok olan taş ocakları, Antalya ve Muğla'da da oldukça fazla. Kayıt dışı olanlar bir kenara Antalya'da 1059, Muğla'da 450 tane ocak bulunuyor. Kentsel dönüşüm yalanlarıyla talana devam eden şirketler, Düzce'den Bolu'ya, İzmir'den Ordu'ya kadar taş ocağı planlarını sürdürüyor.

Var olan taş ocaklarının genişletilmesi şimdi de Yalova'da karşımıza çıkıyor. Güneyköy başta olmak üzere, Orhangazi'yi, Fındıklı'yı, Kurtköy'ü, Soğucak'ı, Hamzalı'yı, Sugören'i, Cihanköy'ü ve Paşakent Mahallesi'ni etkileyecek olan taş ocakları halkın ve yaşam savunucularının tepkisini çekiyor. Yalova'da yapılan taş ocaklarında üç isim öne çıkıyor; Bahadır Madencilik, Gürer Madencilik ve Karayolları. Öncelikle bunlardan ilki olan Bahadır Madencilik'in var olan kapasitesini 8 kat büyütme için yaptığı çalışmalar dikkat çekici.

Devletin ve şirketlerin el ele verip yürüttüğü talan projeleri hız kesmezken, her seferinde halkın direnişi açığa çıkıyor. İzmir, Kemalpaşa'da olan durum da bu. Geçtiğimiz Ocak ayında İstanbul Otoyolu inşaatı için dolgu malzemesi çıkartmak amacıyla, Akalan Köyü'ne taş ocağı açılmasına karar verildi. Köy halkından habersizce alınan bu karara karşı şantiye alanını basıp iş makineleri ile buradaki binalarının camlarını kıran köylüler hakkında adli işlem başlatıldı. Direniş bölgesini terk etmeyen kadınlar, keşkek pişirerek elleriyle dağıttılar. Fatma Köken: "Kesin sonuç alıncaya dek mücadele sürecektir, biz yaşlısak da çocuklarımız ve torunlarımız için bu mücadele" diyerek, talana geçit vermeyeceklerini vurguladı. Düzce'de, Bolu'da, Ordu'da olduğu gibi yaşamı savunanlar her zaman kazandılar ve kazanıyorlar.

Normal şartlarda, yıllık 260.000 ton olan kapasite yıllık 2.000.000 tona çıkarılmak isteniyor. Bunun beraberinde 95 hektarlık orman arazisinin 78 hektarlık kısmı yok edilecek, 192.444 ağaç yok edilecek. Haftada 3 patlatma yapılacak ve toplam 1694 kilo patlayıcı kullanılacak; nakliye için günde yaklaşık 220 kamyon, köy yollarını kullanarak taş taşıyacak. Günde 54 ton su, köylerin şebekelerinden çekilerek taş ocağı için kullanılacak. Üstelik tüm bu veriler sadece bir şirketin yaratacağı tahribatı anlatıyor. Orada bulunan, üç büyük taş ocağı göz önüne alınırsa rakamlar daha da vahim hale geliyor. Çoğunluğu orman arazisinde ve tarım arazilerinin yakınında bulunan taş ocaklarının 550.000 m2 olan işletme izni 1.085.000 m2'ye çıkartılacak. Yıllık toplam kapasite 889.000 tondan 2.143.000 tona çıkarılacak. Her ay 30 patlatma yapılacak. Her seferinde 2686 kg patlayıcı kullanılacak. Köy ve mahalle yollarını kullanan kamyon sayısı 98'den 238'e çıkacak. Yaz boyunca ana haber bültenlerine konu olan ve kaygıyla suyu bitti bitecek denilen Yalova gibi bir yerde, bu taş ocakları için günde 117 ton su şehir ve köy şebekelerinden çekilecek.

Yaşamlarımızdan her geçen dakika bir parça daha götürülürken, talanın adı ve yeri değişiyor fakat faileri değişmiyor. Havamızı suyumuzu ve toprağımızı çalanların adı dün Loç Vadisi'nde HES olarak karşımıza çıktığı gibi, Bugün Yalova'da, İzmir'de taş ocağı oluyor, tıpkı yarın Mersin'de nükleer olacağı gibi...

Gelişme, kalkınma, ilerleme diyerek talan projelerine tumturaklı isimler verenlerin, aklımızı bulandırmaya çalışanların yalanlarına inanmıyoruz. Hava, su, toprak ve yeryüzündeki tüm canlılar için yaşam mücadelemize devam ediyoruz.

Shell Ablukası

Sevinç Karaca

"Erkek egemen sistem kendini bu kadar yoğun dayatmışken; kadın mücadelesinde neden şimdi, her zaman olduğundan daha fazla ihtiyaç var? Bu soruyu aldığım da heyecan ve gerginlik içinde Meydan Gazetesi'ne, İrlanda Devleti'nde 15 yıldır devam eden "Shell to Sea" Direnişi (Shell Denize!) hakkında kısa bir tarihçe yazısı hazırlıyorum ve TC Devletinde yaşadığımız bu vahşet günleri ile bir paralellik arıyordum.

Shell Petrolleri (Royal Dutch Shell Co.Inc.), Nijerya'da ekoloji mücadelesi veren Ken Saro Wiva ve sekiz eylemcinin asılması ile sonuçlanan siyasi cinayetlerden*, 1996'da Greenpeace'den sızan bir rapora göre Diyarbakır'ın Midyat ilçesinde içme suyuna 21 yılda 500 milyon varile yakın zehirli atık boşaltmaya kadar pek çok ülkede zulüm ve cinayet defterini hep kabarıktı tutmuştur. Shell'in başını çektiği konsorsiyumun İrlanda'nın Atlantik Deniz Sahası içerisinde bulunan milyarlarca dolar değerindeki doğalgaz çıkarma haklarını her türlü hile, rüşvet ve sahtekarlıkla çıkarma, işleme ve başta İrlanda halkına fahiş fiyatla satan Corrib Doğalgaz "Arama" Projesi'ni gerçekleştirmek için kullandığı "her yol mübah, devleti, polisi, medyayı satın al" formülü; İrlanda'da başlangıçta bölge halkının örgütlenerek ülke geneline yaydığı lidersiz, yatay, demokratik, katılımcı ve doğrudan eylemci halk direnişine çarpmış ve yavaşlamak, pek çok kez durmak zorunda kalmıştır.

İrlanda halkı; Shell'in ülkenin Kuzey Batısı'nda yer alan Mayo kırsal kent bölgesinde, devletin polisini, askerini ve Doğu Avrupalı Nazilerle doldurduğu özel güvenlik şirketlerini halkın üzerine salarak yaptığı zulmü unutmamıştır ve direnişinden vazgeçmemiştir.

Shell, IRMS (Integrated Risk Management Systems) gibi Bolivya'ya kadar uzanan ırkçı-faşist bir darbe girişimi içerisinde yer almış, Shell'in ve satın aldığı 2008 dönemindeki sağcı İrlanda hükümetinin baskılarının ve büyük bir kısmını bölge halkının oluşturduğu direnişçilerin mücadelesinin en yoğunlaştığı dönemlerinden biri olan 2008 Eylül ayında, yoldaşımız Emekli Öğretmen Maura Harrington ile yaptığım bir telefon görüşmesini hatırlıyorum. Maura artık açlık grevine gitmekten başka çare bulamıyordu. Shell, boru döşeme gemisi Solitiare'i Rosspoint ilçesi açıklarındaki Glengad sahiline zorla sokmaya çalışıyordu. Onlarca yoldaşımız Atlantik dalgalarında lastik şişme botlarla Solitiare'i durdurmaya çalışıyor, biz de Shell Kara Şantiye'sinde her gün iş durdurmaya çalışıyorduk. Maura'ya neden açlık grevine gittiğini sordum, "Acı çekiyoruz" dedi. "Her şeyden önce çektiğimiz acıyı sonlandırmak için direnmeli ve kazanmalıyız".

*Kaynakçaya, www.meydangazetesi.org sitesinden ulaşabilirsiniz.

Tehlikeli Tür 'Erk'ek

Pony, Endonezya'da bir "fuhuş köyü"nde, yanan yağmur ormanlarından seks kölesi yapılmak amacı ile alınan bir orangutandır, yaşamının büyük bölümünü bir duvara zincirle bağlanmış bir şekilde geçirmiştir. Zamanla kendini sunmayı ve cilve yapmayı öğrenen Pony, erkeklerin ilgisini oldukça çekmektedir.

Belen Yıldırım - Günce Akpınar

Doğanın Ölümü: Ve Kadın Tahakküm Altına Alınır

Henüz ataerkinin oluşmadığı zamanlarda, kadın figürü toplumsal hayatta oldukça etkiliydi. Toplum içerisinde doğayla yoğunluklu kurduğu ilişki ve yaşamsal deneyimiyle ortaya çıkan kadın, insan ilişkilerini kolaylaştırır, topluma birçok açıdan yol gösterirdi. Kadın, iktidarlı bir ilişki olan örgütlü eril güç tarafından baskılanana dek, binlerce yıl doğal uyumu sağladı. Fakat eril ilişki biçimi örgütlenip şehirleri ve devletleri kurduğundaysa, ana-kadın dönemindeki toplumsal değerler değişerek, erkeğin iktidarını meşrulaştıran yeni de-

ğerler ortaya çıkardı. Bu durum, kadının olduğu kadar, onunla özdeşleşen doğanın da pozisyonunu değiştirmişti. Artık; kadın toplumsal hayatın önemli bir parçası olmanın ötesinde, erkeğe fayda sağladığı ölçüde var olan bir nesneye dönüştürülürken, aynı şekilde doğa da yine kadın gibi kullanım değeri baz alınarak değerlendirilmeye başlandı.

Özneden, Nesneye: Varoluşundan Kopartılan Kadın ve Doğa

Erkek iktidar hegemonyasını genişlettikçe, kendinin altında olduğuna inandığı her varlığın üze-

rinde sonsuz bir hak iddia eder oldu. Efendi yalnızca ve yalnızca kölesinin kendisine fayda sağlayan kısımlarıyla ilgilendi. Eğer derdi kas gücüyle, bir köleyi bir makine gibi kullandı. Eğer derdi enerji elde etmekse, ırmakları ve ormanları elinin altında bir enerji kaynağı olarak gördü. Eğer derdi erkek egemen cinselliğini doyumak ise, kadının bedenini emrine amade etti. Kısacası, erkek egemen zihniyet kendinden aşağı gördüğü her şeyi (kadın, çocuk, hayvan, doğa...) varoluşundan, bütününden kopartarak, onu ihtiyaçları doğrultusunda "nesneleştirdi"! Tüm bunlarla beraber bu zihniyet, biyolojik olarak dişi

ile erkeğin ötesinde, toplumsal bir model de dayattı. Kadın ile erkek üzerinden tanımlanan bu model, aslında ezilen ve ezen ilişkisini ima etmek için kullanılır oldu.

Kadının Nesneleştirilmesinden Hayvanın Nesneleştirilmesine

İnsan dışı canlılarda da dişi ve erkek belirlenimi olsa dahi, o türün gündelik yaşamında bu ayırım, dişinin ötelenmesi ya da yok sayılması anlamına gelmez. Bu ayırım, sosyal bir ayırım olmanın ötesinde biyolojik bir ayırımdır. Hatta kimi türlerde bu biyolojik

ayrım bile değişkenlik gösterebilir ya da tümüyle ortadan kalkabilir. Mesele, çatal kuyruk kertenkelelerinde, erkeğin cinsel birleşme esnasındaki rolünü dışı bir kertenkele üstlenir, döllenne ise kertenkelenin gerekli hormonları salgılamasıyla kendiliğinden gerçekleşir. Böylece erkek kertenkeleler zaman içinde yok olur. Yani doğa, insanın koyduğu cinsiyet rollerine sığmayacak kadar cinsel çeşitliliğe sahiptir. Fakat toplumsal cinsiyet rolleri, kadını etkilediği kadar insan dışı varlıkları da etkiledi. Ne de olsa, erkek egemen zihniyetin kendi altındakilere dilediği gibi davranma özgürlüğü vardı. Kadınlara istediği gibi davranan, onları taciz eden ve onlara tecavüz eden bu algı, neden aynısını hayvanlara yapmasın ki?

Tahakkümsüz bir ilişki biçimi, her zaman birbirini etkileyen iki özneye ihtiyaç duyar. Bu ilişki biçimi belli bir paylaşım ve yaşanmışlık üretir. İki insan arasındaki sevgi ya da aşk ilişkisinde cinsellik, ilişkinin bütününde bir parçadır. Oysa erkek egemen kapitalist sistem, sonuç odaklı çalışır. Bu akıl, ilişkinin içerisinde cinselliğe odaklanarak, onu amaç haline getirir. Artık iki insan arasındaki ilişki kendi içinde bir süreç olmaktan çıkıp, cinselliğin tüketildiği bir ilişkiye dönüşür. Asıl amaç tüketmek olunca, öznenin kim ve ne olduğu artık bir zevk ve beceri meselesinden ibarettir. Böylece cinsel istek rahatlıkla, damacanaya, orangutana, köpeğe, eşeğe ya da bir papağana yönelebilir. Üstelik toplumsal koşullar içerisinde cinselliği bastırılan kişi için bunu tercih etmek daha da kolaydır.

Hayvanın cinsel bir nesne olarak görülmesi çok eskiye dayanır. Mesele Antik Mısır'da, tapınak rahibelerinin, kutsal görülen köpekler ile cinsel ilişkiye girmesi dini bir ayındır. Yaşadığımız topraklarda, kırsaldaki genç erkekler, eşeklere "Fatmagül" ya da "Nallı Fatma" diye seslenir. Dünyanın birçok yerinde hayvan genelevleri açılır, hatta bu çoğu zaman meşrudur; hayvanların seks kölesi yapılması gazetelere reklam malzemesi bile olur. Bu hayvanlardan belki de en bilineni, Orangutan Pony'dir. Pony, Endonezya'da bir fuhuş köyünde, yanan yağmur ormanlarından seks kölesi yapılmak amacı ile alınan bir orangutandır, yaşamının büyük bölümünü bir duvara zincirle bağlanmış bir şekilde geçirmiştir. Zamanla kendini sunmayı ve cilve yapmayı öğrenen Pony, erkeklerin ilgisini oldukça çekmektedir.

Erkek Aklın Erkek Propagandaları: Pornografi

Erkek egemen zihniyetin cinsel hegemonyası, sokakta, evde, işte kısacası her yerde tecavüzlerle, tacizlerle, kullandığı dil ile kendisini dayatır. Fakat zihniyetin kendisi bununla sınırlı kalmaz, yaptıklarını meşrulaştırmak ve pratik alanını genişletmek için bunun propagandasını yapmaya ihtiyaç duyar. Pornografi de bunun için en etkili propaganda araçlarından biridir.

Kadını aşağılayan ve onu cinsel bir nesneye indirgeyen pornografik görüntüler, yazılar, kurgular aynı zamanda çocukları ve hayvanları da kendine malzeme edinmiştir. Durum artık o kadar vahimdir ki, porno filmler arasında hayvan pornosu başlı başına bir endüstri haline gelmiştir ve hatta yapılan araştırmalara göre yaşadığımız topraklarda porno yelpazesinin içerisinde en fazla tercih edilenin "hayvan pornosu" olması gibi bir durum söz konusudur.

"En yumuşağından en sertine" bu tip görüntüler, yaşamın kendisine yansır. Yaşamın içinde var olan bu sapkınlıklar da, görüntüyü besler. Sokakta bir köpeğe tecavüz eden bir erkek, bu görüntüler yoluyla kendisini meşrulaştırır. Bu görüntüleri izleyen bir erkek, içinde potansiyel bir tecavüzcü taşır.

En Çok Neremi Seviyorsun? Göğüslerimiz mi, Kalçalarımız mı?

Bu tip pornografik görüntüler, tabii ki saklandıkları yerlerde kalmadılar. Erkek egemen zihniyet onları başka alanlarda da kullandı. Reklam sektörü, pornografiyi incelterek, örtük bir şekilde tanıtımını yaptığı ürünlerin reklamlarında her zaman kullandı. Kimi zaman uzuvların yerini dondurma aldı; kimi zaman da, iştahla ısırılan çikolatalar, şuh kahkahalar ve baştan çıkartıcı bakışlarla bezenererek bizlere "başka şeyler" ima edildi.

Pek tabii bu her zaman da örtük olarak yapılmadı. Tıpkı geçtiğimiz günlerde, KFC'nin yaptığı reklam gibi. Her ne kadar reklam, tepkiler nedeni ile geri çekilse de; yapılan şey söz konusu erkek egemen zihniyetin adeta vücut bulmuş hali idi. Reklamda kızarmış tavuk göğsü ve but parçalarının üzerine yazılan göğüslerimiz mi yoksa kalçalarımız mı sloganı ile yine kadın cinselliğine ve kadın bedenine gönderme yapılarak izleyende cinsellik üzerinden şekillenen bir yeme arzusu uyandırılmaya çalışılıyordu.

Erkek egemen zihniyetin, son yüzü olan kapitalizm bu reklamda olduğu gibi, her şeyi, her şekilde istismar etmeye devam ediyor. Bir yandan tavuğu yiyeceğe indirgeyerek tavuğu, bir yandan da yiyeceğe indirgediği tavuğun parçalarını, kadının cinselliğine gönderme yaparak kadını nesneleştiriyor.

İktidarlı algılar için, canlılar belki de tüm varlıklar, o iktidarların yararına kullanılacak potansiyel "nesne"lerdir. Dolayısıyla kadınlara yönelen tüm istismar hamleleri, aslında doğadaki diğer varlıkları da hedef almaktadır. Bir kadının hapsedilip seks kölesi yapılması ile, Endonezya'da bir orangutanın hapsedilip köleleştirilmesi birbirinden çok da farklı değildir. Bunlar arasında açığa çıkan fark; olsa olsa bir tanesinin "ilgi konusu" olarak medyaya taşınması; diğerinin ise normalleştirilmesi, meşrulaştırılması ve satır aralarında geçiştirilmesidir.

Rize, Fındıklı HES'e Direniyor

Rize, Fındıklı Taşdibi'nde yapılmak istenen HES'e karşı direnen köylüler ve yaşam savunucuları, HES ile ilgili yapılacak olan ÇED toplantısının iptal edilme-

sine rağmen; 17 Şubat günü, bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca "HES Yapma Boşuna Yıkacağız Başına" sloganları atıldı.

Akkuyu'da Katliam Gerçek İmza Sahte

Geçtiğimiz günlerde, Mersin'de kurulması planlanan Akkuyu Nükleer Güç Santrali'ne (NGS) ait ÇED raporlarında, sorumlu nükleer enerji mühendislerinin imzalarının taklit edildiği, raporların yatırımcı firma ve ÇED firması tarafından revize edildiği sırada hiçbir nükleer enerji mühendisi tarafından görülmediği öne sürülmüştü.

TMMOB'un yaptırdığı kriminal incelemeyle imzaların sahteliği ortaya çıkmıştı. Yaptıkları idari başvuruyla da, ÇED raporunu hazırlayan ÇED mühendislik firmasının yetki belgesinin iptali, Akkuyu

NGS projesi için verilen ÇED olumlu kararının geri çekilmesi ve firma ile bakanlık görevlileri hakkında suç duyurusunda bulunulması istenmişti.

Bakanlığın yolladığı 4 sayfalık yanıtta imzalara ilişkin hiçbir resmi açıklama, yalanlama ve yorum bulunmazken; ÇED raporunu hazırlayan Dokay ÇED Çevre Mühendisliği şirketinin iki farklı basın açıklamasını ekte yollayan Bakanlık, topu şirkete attı. Yaptığı idari başvuru hakkında hiçbir işlem yapılmayan TMMOB'un, sahte imza skandalını ilerleyen günlerde yargıya taşınması bekleniyor.

Yeşil Senin Rengin!

Mersin'in Silifke ilçesi Taşucu mahallesinde, 2003 yılından bu yana işletilen mermer ocağının sahilden görünen kısmındaki bölümler yeşile boyanarak, yapılan tahribatın kapatılmaya çalışıldığı gözlemlendi.

"Türkiye'nin, en modern işletmelerinden biri" olduğunu belirten Teknomar Firması, doğal alanı tahrip

ettikten sonra yeşile boyayarak, adeta bizle dalga geçmektedir.

Yöre halkı için her yıl düzenli olarak "ağaç ekimi" yaptıklarını da belirtmeden geçemeyen firma yetkilisi, görüntünün "çirkinliğini" gidermek için boyama yaptıklarını, bunun "göz boyama" olarak anlaşılması gerektiğini de ekledi.

Jinekolojinin Erkek Tarihi Bedenlerimizi İşgal Ederse

Ataerki kültürün baskısıyla yüzyıllardır yok sayılan, görünmez kılınan, toplumsal yaşamın her alanından yalıtılmak istenen kadının yalnızca var oluşu değildi erkeğin saldırısı altında olan. Yüzyıllar boyunca, kadının bedeni de erkek egemenliğinin hedefinde oldu. Kadın kimi zaman köle, kimi zaman denek oldu erkek egemenliğinde; kendi bedenini tanıyamadan, bilimin erkek doktorlarının deneği haline getirildi. "İncelenmeye değer" olan kadın bedeni, acıma-

sız deneylerle, yüzyıllar boyu talan edildi.

Şimdilerde, kadın sağlığı ve kadın hastalıkları üzerinde yoğunlaşan jinekoloji biliminin tarihi de, tam buraya dayanıyor. Acıyla, işkenceyle "keşfedilen" kadın, şimdilerde ise katilleri olan erkeklerin isimlerini, bedeninde taşımaya mahkum ediliyor.

Jinekolojinin erkek tarihi ve bu tarih boyunca yok sayılan kadınların yeniden

hatırlanması üzerine bir proje Anarchagland. Kadının üreme organlarına sıkıştırılmış erkek isimleriyle hesaplaşma; her bir deneyde katledilen kadınların isimlerini yeniden hatırlatma... Anarchagland projesinden Klau, jinekolojik deneylerde katledilen köle kadınların, Anarcha'nın, Lucy'nin ve Betsey'nin öyküsünü paylaştı bizlerle; bedenlerimize hapsedilen katil erkeklerin isimlerinin neden sökülüp atılması gerektiğini anlattı.

Meydan: Merhaba Klau. Öncelikli olarak biraz kendinden bahsedebilir misin?

Anarchagland/Klau: Merhaba. Ben, Katalonya'da Ca la Fou adlı bir kooperatif içerisinde yaşıyorum. Bu kooperatif içerisinde, kapitalist döngü dışında yeni bir kültür örüyoruz; gerçekleştirdiğimiz farklı projelerle üretimler yapıyor, yaşamsal ihtiyaçlarımızı gidermeye çalışıyoruz. Aynı zamanda, kadın bedeninin tarihinin yeniden yazılmasını amaçlayan Anarchagland projesi içerisinde yer alıyorum.

Anarchagland projesi ve projeye amaçladığınız şey tam olarak nedir?

Anarchagland, jinekolojinin

tarihi üzerine yapılmış, bağımsız bir araştırma projesi. Bu proje ile aynı zamanda jinekolojinin tarihinin yeniden yazılmasını da amaçlıyoruz.

Anarchagland projesi nasıl başladı? Bu araştırmaya nasıl karar verdin?

Bir sunum metnine hazırlanırken, kadının boşalma bezlerinin, yani skene bezlerinin, adının, jinekolog Alexander Skene'den geldiğini öğrendim. Skene'nin kim olduğunu, kariyerini nasıl inşa ettiğini düşünmeye başladım ve bu detay, beni jinekolojinin başlangıcına kadar götürdü. Araştırmam derinleştikçe, Skene'nin hocası sayılabilecek Doktor J. Marion Sims'le ve kim olduklarını bilmeden, bedenleri-

mizde isimlerini taşıdığımız birçok erkekle tanıştım.

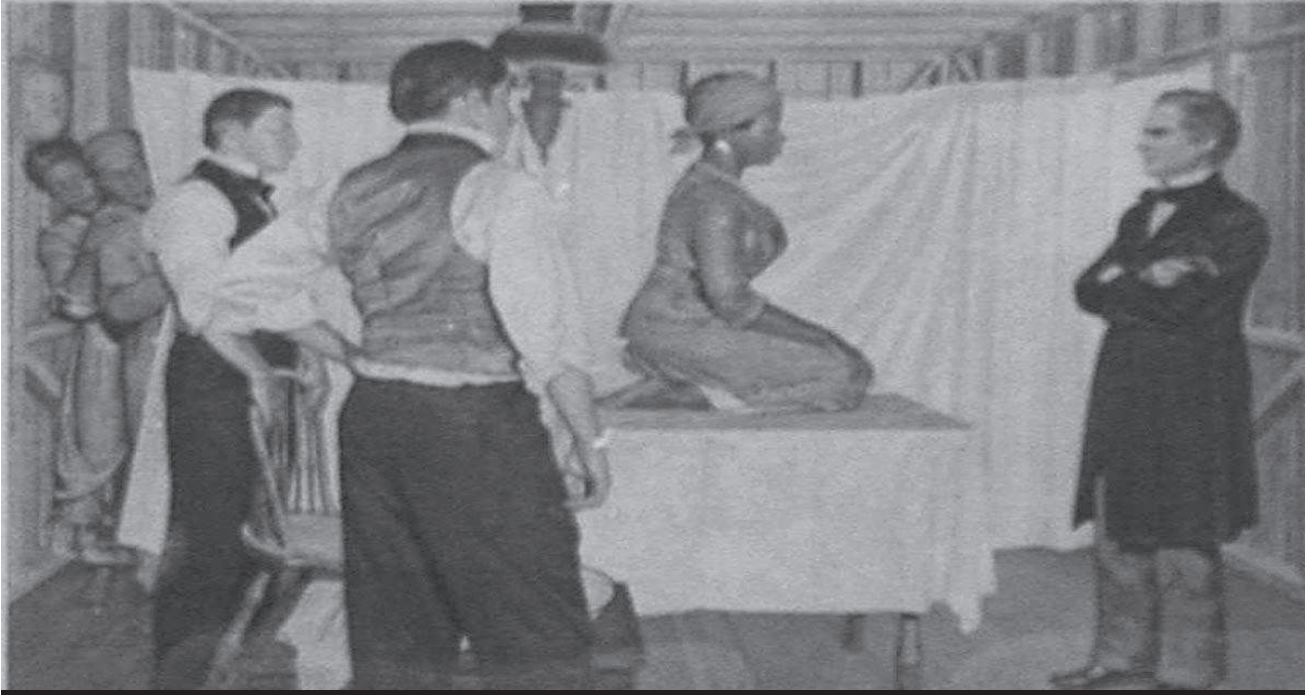
Kimdi bu erkekler, biraz bahsedebilir misin?

Doktor Sims, "modern jinekolojinin babası" olarak tanımlanıyor tıp tarihinde. Sims'in kariyerinin bu kadar popüler olmasının sebebi; vezikovajinal ve rektovajinal fistül hastalığının tedavisi için yaptığı çalışmalar. Sims, gerçekleştirdiği çalışmalar boyunca kullandığı 14 kadın arasından, yine köle olan 3 siyah kadın üzerinde yaptığı araştırmaları kaydetti: Anarcha, Lucy ve Betsey. Doktor Sims, hastalığın tedavi yöntemlerini geliştirebilmek için, bu üç köle kadın üzerinde sayısız cerrahi teknik denedi; Anarcha, Lucy ve Betsey, tüm bu araştır-

Skene ve Bartholin Bezi:

Kadınlarda idrar çıkış deliğinin yanlarında yer alan bezlerdir. Bu bezler kadınlarda cinsel ilişki sırasında genişler ve salgılama fonksiyonu artar. Cinsel uyarılma sırasında bu salgı kadınlarda idrar yollarının en dış kısmında dışarıya boşalır, böylece cinsel ilişki sırasında vajina etrafında oluşan salgıların bir kısmını oluşturur. Bu salgının en önemli görevi ilişki esnasında kayganlığı sağlamaktır.

Bartholin bezleri vajinal girişte sağlı ve sollu iki tarafta bulunan bezlerdir. Cinsel ilişki sırasında bir salgı salgılayan bu bezler, kayganlığı artırır.

Sims'in deney masasındaki Anarcha, ve korkulu gözlerle sırasını bekleyen Lucy ve Betsey

malar boyunca bir "araştırma nesnesi" gibi kullanıldı.

1845-1849 yılları arasında araştırmalarını sürdüren Sims, Anarcha üzerinde tam 30 farklı operasyon gerçekleştirdi. Tüm bu süre içerisinde, operasyon geçiren hiçbir kadına anestezi uygulanmadı. Skene de, işte böyle bir jinekoloğun, en gözde öğrencilerindendi.

Peki Skene'nin de, tıpkı Sims gibi, araştırma adı altında, kadınlara yönelik uyguladığı işkenceler söz konusu mu?

Tabi ki. Kadının vajinal bölgesinde bulunan boşalma bezlerine adını veren Alexander Skene de, en az doktor Sims kadar, tıp alanındaki yetkinliğini işkencelerle arttıran bir jinekolog. Jinekoloji alanında kurumsal olarak kullanılan 72 farklı aracın mucidi olan Skene, tüm bu icatları sırasında, benzer bir şekilde, kadınlara işkence etmişti. Skene, jinekolojik muayene esnasında en çok kullanılan araç olan spekulumun mucidi olurken, klemp ve benzeri her aracın denenme süreci, kadınlar için birer işkenceye dönüşmüştü.

Vezikovajinal ve Rektovajinal Fistül:

Vezikovajinal fistülde mesane ile vajina arasında gelişen ve fistül olarak adlandırılan anormal bir kanalcık sebebiyle, mesanedeki idrar vajinaya kaçmakta ve vajinadan da dışarı akarak istek dışı ve devamlı idrar kaçağına neden olmaktadır. Hastalık, yakın zamanda özellikle zor doğum yapmış, ya da kadın hastalıklarından ameliyat geçirmiş kadınlarda görülebilir.

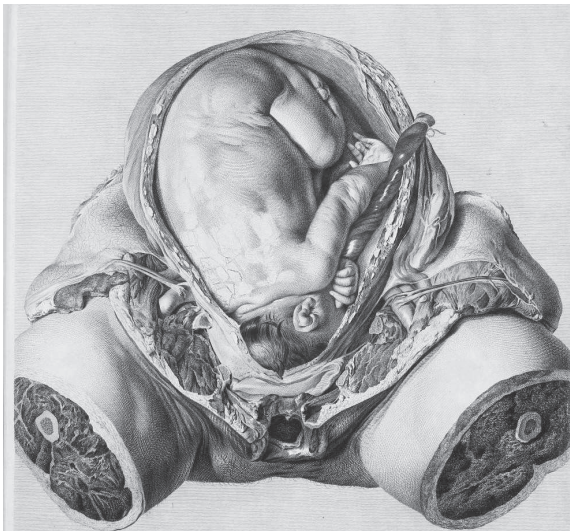
Rektovajinal fistül ise, kalın bağırsağın son kısmı ve vajina arasında bağlantı yani kanal oluşması durumudur. Bu durumda rektumdaki dışkı vajinaya geçer ve hasta vajinasından dışkı veya gaz gelmesinden şikayet eder. Rektovajinal fistüllerin sebepleri arasında da doğum ve doğuma bağlı travmalar ve cerrahi işlemler başta gelmektedir.

Yine kadının vajinal bölgesinde bulunan ve cinsel ilişki sırasında kayganlığı sağlayacak salgının üretilmesini sağlayan gland bezlerinin adı da, işkenceci bir erkekten geliyor: Bartholin Gland.

Özellikle cadıların, dilencilerin, siyahların ve yoksulların bedenleri üzerinde araştırmalar yapan Gland'ın geçmişi de Sims ve Skene kadar işkence dolu. Gebelik dönemlerinin periyodik gelişimine dair araştırma yapan Gland, yaklaşık 40 kadını, hamileliklerinin farklı dönemlerinde öldürmüştü; yaptığı bu "araştırma"yla, karnını kestiği kadınların ve bebeklerinin dönemsel olarak gelişimlerini takip etmeyi amaçlamıştı. Jinekolojinin erkek tarihi içerisinde yer eden bu isimler aslında birer "anatomi katili"dir.

Aslında anlattığın her şey, yaşamın her alanında yok edilmek istenen kadının, tıp tarihindeki gelişimini bir özeti gibi. Peki Anarchagland projesi, tüm bu işkenceci doktorlara karşı ne diyor?

Biz, bilimsel gelişmeleri uğruna kadınları katletmiş erkeklerin isimlerinin bedenlerimizden sökülüp atılmasını istiyoruz. Bu sebeple de, isimlerini vajinal bölgelerimize nüfus ettirerek erkekliklerini yeniden üreten Gland'ın ve Skene'nin isimlerini tanıtmıyor; skene bezini Anarcha bezi, bartholin bezlerini ise Lucy ve Betsey'nin adıyla çağırıyoruz.

Jinekoloji deneylerinde katledilen bir kadın ve bebeği

Hayatın her alanında, kadını baskılayarak erkekliklerini daha da pekiştiren tüm erkeklerle karşı mücadele verirken, bu isimlerin bedenlerimizden silinmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu sebeple, "erkek"liğin en ince noktalarına kadar işlenmiş olduğu jinekoloji alanında da "kadın" tarihini yeniden yazıyor; Anarcha, Lucy ve Betsey'i bugün bedenlerimizde yaşatıyoruz.

Neden Katlanıyoruz

Naz Çopur

En kötüsü sınırlar sınırlarını çizemez bile. Kadının acısı bir başka kadına göç eder durur. Akşam yemeği yerken sesini rastgele kısıtığınız; televizyondan yaşama hevesini gizlemeye çalışan bir haber spikeri tarafından cinayet haberi almanızla, bir polis merkezinden aranıp kızınızın cinayet haberini almanız aynı hikayenin başlığı değildir. Bir topluluğun arasından çıkıp gelirler cenaze günü. Sırtınızı sıvazlayıp sakinleşmenizi söylerler. Oysa öfkedir kadının gardı. Oysa dedim ya; sınırlar sınırlarını çizemez. Bir anneyseniz ve bir kadın, aynı acı içerisinde göç eder, göç eder durursunuz. Yemek biter televizyon kapatılır. Birkaç cık cık çekilir, suratlar buruşur, evet gerçekten kederlenilir belki. Fakat en nihayetinde uyunur.

Her şeye rağmen milyonlarca kadın var yarına inanan. Ve şimdi ataerkinin vücut bulduğu bir katil tarafından katledilen Özgecan için sokaklara göçmeyi, adaletsizliğin dile getirilişini gerçekleştirmeyi planlar.

Özgecan'ın annesi o gece uyumaz. Bu ilk değildir. Kız çocuğu olan anneler hiçbir zaman rahat uyumaz. Binlerce kelime vardır sıralayabileceği, binlerce haykırış. Oysa mutfakta bir sandalyede ileri geri ağır ağır sallanarak kızının o minibüste nasıl öldürüldüğüne dair görüntüler getirir gözünün önüne. Kızının sesini tanır. Kızının korkusunu tanır. Kızının korktuğunda nasıl ağladığını tanır. Hiçbir ses yeterince tanıdık gelmez. Sesine tanımadığı "erkek"lerin sesi eklenir. O dekoru en ince ayrıntısına kadar tekrar düşünür. Ağır ağır, mutfaktaki sandalyede sallanarak düşünür. "Yere yatırmışlar mıdır, ağızını tutmuşlar mıdır, çok canı yanmış mıdır, Özgem annesini çağırılmış mıdır, duyan olmuş mudur." Daha hızlı sallanır mutfaktaki o sandalyede.

Mutfaktaki o sandalyeyi iyi hatırlayın. Babasından dayak yiyen kız çocuğunu ve her gece sessizce gözyaşı döken milyonlarca kadını, ataerkinin kurbanı olan kadınları...

Bedenimizi Tanıyalım

Dr. Mine Bilgili - Mine Yılmazoğlu

Kadın cinsel organı vajina, vücudun diğer bölgelerine göre mikroorganizmayı barındırmaya en müsait bölgedir. Özellikle vajinanın dış ortamdan yalıtılmış ve kıvrımlı yapısı mikroorganizmaların vajinayı konak olarak kullanmalarını neden olmaktadır. Ayrıca vajina, pek çok mikroorganizmanın üreyebileceği sıcak ve nemli bir ortamdır. Bu sebeple vajinada cinsel yollarla bulaşan mikroorganizmaların çoğalıp üremesi çok kolaydır.

Cinsel Yolla Bulaşan Hastalıklar Nelerdir?

Cinsel yolla bulaşan hastalıklar bakteri, virüs ve parazitin ortaya çıkarttığı hastalıklardır. Genital bölgedeki uçuklar (herpes tipleri), sifiliz (frengi), siğiller, toxoplasma, hepatit B, AIDS enfeksiyonları cinsel yolla ve cinsel temasla da bulaşabilmektedir. Bunun ötesinde kişisel temizliğe önem verilmemesi, bu hastalıkların oluşabilmesi için ortam hazırlar. Diğer taraftan kişisel temizliğe özen gösterilmesine ve cinsel ilişkide koruyucu yöntemler kullanılmasına karşın bu hastalıklar oluşabilir.

Korunma Yöntemleri

Cinsel hastalıklardan korunma genellikle bireylerce bilinmeyen, bilinse de ihmal edilen uygulamalardır. Enfeksiyonlardan korunmanın en etkili yolu kişisel temizliğe özen göstermenin yanı sıra cinsel ilişki esnasında kondom kullanmaktır. Ancak gebelikten korunmada etkili olan spiral, hap, iğne gibi yöntemlerin hiçbiri bu hastalıklardan korunmada etkili değildir. Ne yazık ki; cinsel yolla bulaşan hastalıklar-

dan korunma, sıklıkla gebelikten korunmakla karıştırılmaktadır. Bu durumun en büyük sorumlusu toplum mühendisliğine soynan Sağlık Bakanlığı'dır. Grip vakalarında can siper mücadele ediyor görüntüsü veren, sigara ve alkole karşı kamu spotlarıyla sözde "sağlıklı toplum yaratma mücadelesi (!)" veren Sağlık Bakanlığı cinsel yolla bulaşan hastalıkların önlenmesi noktasında olabildiğince duyarsız kalmaktadır. Hatta bu davranışını "Bizim toplumumuz tek eşli olduğundan böyle bir sorun yok" diyerek yanlış bilgilendirme yaparak milyonlarca kadını zan altında bırakarak toplumsal yaşantıda kadını ötekileştirmektedir.

Erken Tanı ve Teşhis

Hastanelerin jinekoloji kliniklerinde düzenli olarak yapılan muayeneler ve kan ya da pap smear gibi testler ile bu hastalıklar başlangıç sürecinde tespit edilebilir. Öte yandan radyografi, ultrasonografi gibi görüntüleme yöntemleri de hastalıklara neden olan durumların anlaşılmasında faydalı olmaktadır.

Ancak kadın hastalıklarını fark etmek ve önlemekte de hastaneye başvurmak tek çözüm değil. Kaldı ki onca işin gücün arasında (Sağlık Bakanlığı'nın randevu sistemi uygulamasına göre) gecenin 12'sinde 14 gün sonraki randevuları kovalamak ve uzun randevu kuyruklarında beklemek de kolay değil.

Kadın hastalıklarından pek çoğunu vajinal kanamaların olağan dışı durumlarıyla fark edebiliriz. Regl dönemindeki aşırı ya da az kanamalar, uzun süren kanama-

lar ya da dönemi dışında gerçekleşen kanamalar kadın hastalıklarının belirtisi olabilir. Ayrıca vajinal akıntılarının rengi, kokusu ve kıvamı da mantar ve parazit enfeksiyonları başta olmak üzere pek çok enfeksiyonun belirtisi olabilir. Vajina çevresindeki uzun süren kaşıntı ve kızarıklık gibi anormallikler de dikkatlice takip edilmelidir.

Kadın hastalıkları arasında bulaşıcı enfeksiyonların yaygınlığı kadar genetik yatkınlık da etkilidir. Özellikle ailesinde meme ve rahim kanserleri görülen bireylerde risk faktörü oldukça yüksektir. Meme kanserinin başlangıç sürecinde tespit edilmesinin en iyi yolu sık yapılan muayenelerdir. Meme muayenesi kendi kendine yapılabilecek oldukça basit bir uygulamadır.

Kadın Cinsel Hastalıklarına Toplumun Bakışı

Ne yazık ki toplum, kadını bedenine yabancılaştırmakta ve kendi bedeninden utanır hale getirmektedir. Biz kadınlar herhangi bir cinsel hastalığa yakalandığımızda hatta ölümcül olanlarında dahi bu hastalığımızı hem kendimize karşı hem de dışarıya karşı gizlemeyi tercih ediyoruz.

Toplumun kadın cinselliğine bakış açısının yarattığı etkiyle sağlık kuruluşlarında kadınlar bu hastalıklar hakkında bilgilendirilmeden tam tersine doktorlar tarafından hastalığından utanması gereken bir durummuş gibi karşılanıyor. Bunun da ötesinde birçok kadın, erkek doktorların davranışlarından çekindiği için de rahatsızlıklarını gizliyor. Cinsel ilişki deneyimlemiş kadınlara-

rın evli olup olmadıkları, eşcinsel ilişki yaşayıp yaşamadıkları gibi tedavi amacından uzak, bireyi yargılayan ve ahlak sorgusuna dönüşen sorular, toplumun ötekileştirdiği kadınları sağlıktan uzaklaştıran, devletin kurumsal dayatmalarıdır.

Dolayısıyla cinsel yolla bulaşan bu hastalıkların tedavisinde kadınların kendi önleyici tedbirlerini oluşturmaları gerekiyor. Bu önleyici tedbirlerin en başında da kadının kendi bedenini iyi tanıması geliyor. Bu ne eğitim kurumlarında, ne sağlık kurumlarında öğretilen bir şey değildir. Bu her kadının kendi bulacağı yöntemlerle geliştirebileceği bir süreçtir. Tabi ki kendi kendimizi tedavi edemeyiz ancak şu da bir gerçektir ki; tedavi edilmesi gereken bir diğer sorun da toplumun hastalıklı zihniyetidir.

Meme muayenesi

Meme muayenesi için ilk basamak; iyi aydınlatılmış bir odada, ayna karşısında, ellerimizi belimize koyarak memelerimizi incelemektir. Memelerin simetrik olmasına, renk değişimine ve herhangi bir çöküntü olup olmasına dikkat etmeliyiz. Bu işlemi kollarımızı yukarı kaldırılarak tekrarlamalıyız. Daha sonra sırt üstü yatarak, önce sağ mememizi kontrol etmek suretiyle; sağ kolumuzu başımızın altına alıp, sol elimizi sağ mememize batırarak ele gelen herhangi bir kitle olup olmadığını kontrol etmeliyiz. Meme muayenesi sonrası koltuk altlarına bakıp, aynı işlemi koltuk altımızda tekrarlamalıyız. Meme kontrolünü 20 yaşından itibaren ayda 1 kez uygulanmalıdır.

Kadınların Jinekoloji Kliniği Comandanta Ramona

Ece Uzun

ece@meydangazetesi.org

Meksika'nın Chiapas eyaletinde uzun yıllardır devletin-kapitalizmin sömürsünden ve dayattığı tüm ilişki biçimlerinden uzak bir şekilde, paylaşma ve dayanışma esasına dayalı bir kültür örgütleyen Zapatistler, buldukları her alanda yaşamı yeniden yaratıyorlar. Zapatistlerin inşa ettiği kolektif yaşam ve öz-örgütlülük, sadece ekonomik alana değil, toplumun ihtiyaçlarının söz konusu olduğu her yere yansıyor. Bu kolektif örgütlülük hali, iktidarın tekeline alarak halkın erişimini daha da zorlaştırdığı sağlık alanında ise, belki de en hayati ihtiyaçların da bu yeni kültürle karşılanmasının zeminini yaratıyor.

Zapatistlerin kolektif bir şekilde inşa ettiği ve hizmetlerin de kolektif bir şekilde sağlandığı hastaneler, özellikle son 20 yıldır, bölge halkının en yaşamsal ihtiyaçlarının karşılandığı alanda, bu kültürün devamlılığı sağlanıyor. Bölgede giderek büyüyen ilaç kıtlığı, devletin özellikle cinsellik ve cinsel hastalıklar konusundaki muhafazakar tutumu sebebiyle Zapatistler, devletin "erişilemez" sağlık kurumlarına karşı kendi sağlık örgütlenmelerini kurduklar. Sağlık hizmetleri, kolektif bir kültürle açılan bu hastanelerde,

hem Zapatistlerin hem de tüm toplumun erişimine açık bir şekilde yürütülmeye başlandı. Hastanelerin giderleri ve ihtiyaçları, toplanan dayanışmalarla giderilirken; bu ihtiyacın kolektif bir şekilde karşılanabiliyor olması gerçeği de toplumsal alandaki dayanışma ilişkisini büyütüyor.

Cerrahi operasyonlardan dış tedavilerine kadar birçok sağlık hizmetinin sağlandığı bu hastanelerde doktorlar da gönüllü olarak çalışıyor ve aslında bunun içinde yaşadıkları topluma karşı sorumlulukları olduğunu söylüyorlar. Ayrıca bu hastanelerde çocukların difteri, tetanos ve çeşitli bulaşıcı hastalıklardan korunması için de ayrı bir çalışma yürütüyor. İnşa edilen bu hastanelerle, halkın, kendi sağlık ihtiyaçlarını kendi çözümleriyle karşılamasında önemli bir adım atan Zapatistler, devletten talep etmenin karşısına da bu kolektif öz-örgütlülük deneyimini koyuyor ve inşa edilen yeni kültürü sağlık gibi çok yaşamsal olan bir alanda da giderek büyütüyor.

Meksika devletinin muhafazakar tutumları sebebiyle, kadınların erişmesinin neredeyse imkansız kılındığı kadın sağlığı alanı da, Zapatistlerin inşa ettiği bu

hastanelerle yeni bir anlam kazanıyor. Kadınlar, kurulan hastanelerde ve kliniklerde, özellikle kadın hastalıkları alanında, sağlık hizmetine erişim sağlayabiliyorlar. 8 Mart 2008'de açılan Comandanta Ramona Kadın Kliniği, bu kadın kliniklerinden yalnızca birisi.

Kadın hastalıklarının görünmez kılındığı ve tedavisinin olanaksızlaştırıldığı Meksika'da, Zapatist kadınlarının inşa ettiği Comandanta Ramona Kadın Kliniği, kadınların öz-örgütlülüğüyle işleyen bir sağlık kliniği. Cinsel yolla bulaşan hastalıkların tedavisinden, risk taşıyan doğumların gerçekleştirilmesine kadar birçok noktada hizmet sağlayan klinikte kadınların tedavisi, yine burada gönüllü olarak çalışan kadın doktorların çalışmasıyla sağlanıyor. Kadın cinselliğini ve iradesini yok sayan devlet politikalarına karşı inşa edilen klinik, Zapatist kadınları arasındaki dayanışmayı daha da büyütürken, bir yandan da iktidarların "görünmez" kıldığı bedenlerini yeniden tanımasında ve anlamlandırmasında da büyük rol oynuyor.

Meksika devletinin kadının varlığını görünmez kılmasına, kadın hastalıklarının tedavisine ve cin-

sel sağlık bilgilendirmesine olan tüm erişimi zorlaştırmasına karşı Zapatist kadınları Comandanta Ramona Kliniği'nde doğum kontrolü, güvenli cinsel ilişki, cinsel yolla bulaşan hastalıklar, anne-çocuk sağlığı gibi konularda bilgi ve deneyim paylaşımını büyütüyor, kadınların ortak sorunlarına karşı kolektif çözümler üretiyor.

Klinik bünyesinde, kadınlara diğer kadınlarla empati kurabilme imkanını yaratırken, var olan sorunları da ortaklaştırarak, öznesi oldukları alanda hemcinsleriyle birlikte beraberce çözüm üretiyor, öz-örgütlülüğü daha da büyütüyor.

Kadın, hemcinslerine ve kendine giderek yabancılaşmaya mahkum bırakılırken, Comandanta Ramona Kliniği'nde örgütlenen deneyim, kadınların var olan problemlerin üstesinden kolektif bir şekilde gelebildiğini göstermesi açısından önem taşıyor. İktidarların kadının kimliğini de, bedenini de, varlığını da görünmez kıldığı ataerkil kültüre karşı, Zapatist kadınlarının ürettiği bu deneyim, dünyanın farklı coğrafyalarındaki kadınlar için de umut oluyor.

YALINAYAK

'Kadın Başına'
Devlete Başkaldıranlar

Gazetemizin bu sayısının Yalınayak köşesinde, onlarca yılını tutsaklıkla geçirmiş, şimdi de görüşçü olarak hapishanelere gitmeyi sürdüren eski bir kadın tutsağın mektubuna yer verdik. Seza Mis Horuz gazetemize yazdığı mektubunda tutsaklık dönemini, devletin kadın tutsaklara yönelik sistematik saldırılarını ve kadınların tüm bunlara rağmen büyüttükleri direnişlerini yazdı. Horuz'un gazetemize gönderdiği mektubu, siz okuyucularımızla paylaşıyoruz.

Seza Mis Horuz

Ben ilk olarak 12 eylül askeri faşist darbenin hemen sonrasında, 30 Ekim 1980'de Elazığ'da gözaltına alındım ve tutuklandım. 1,5 yıl Mamak ve Erzincan Askeri Cezaevi'nde yattıktan sonra, çıktım. Daha sonra 1984 Mart'ında İstanbul'da gözaltına alındım ve 7 yıl Metris, Çanakkale ve Bartın'da mahpus yattım. 1998'de yeniden tutuklandım; 6 ay Bakırköy ve Kütahya Kadın Cezaevi'nde kaldım.

Askeri cunta rejiminin ilk yıllarından 85'li yıllara kadar, oldukça kötü koşullarda yaşadık. Gözaltı süreçlerinin 90 gün olduğu, en ağır işkencelerin hem gözaltındayken hem de cezaevindeyken yaşandığı dönemlerdi. İlk tutuklandığımda Elazığ 1800 Evler'de, Ankara DAL'da ve İstanbul Gayrettepe'de toplam 105 gün işkencede gözaltında kaldım. 84'deki tutuklanmamda da 1,5 ay gözaltında kaldım.

Mamak ve Metris cezaevlerinde geçen yıllarım, işkencenin en yoğun olduğu yıllardı.

Devletin devrimci, siyasi, muhaliflere tahammülü yoktur; kadın devrimci siyasi muhaliflere ise hiç yoktur. Gözaltında ve cezaevlerindeki tüm uygulamalarda bunu derinden yaşadık. **"Kadın başına devlete baş mı kaldırıyorsun?"** diye başlayan işkence ve aşağılanmalar hep devam etti. Saldırıları hem siyasal kimliğimize, hem de kadın kimliğimize yönelikti. Yıllarca, mahkemelere her gidişimizde, giysilerimizi tümünden soyarak çıplak arama dayattılar. Direnincede kadın gardiyanlar grup olarak saldırılarına ve işkencelerine devam ettiler. Bazen zorla çıkardıkları sutyenlerimizi, ellerimizi kelepçeledikten sonra başımıza bağlayarak askerlerin arasında yürüttüler. Birakalım hapishane dışına çıkarken yapılan işkence-

li aramaları, bir dönem koğuştan havalandırmaya çıkarken de dayattılar. **"Arama bahane, amaç işkence"** diyerek aylarca soyunmayı kabul etmediğimiz için havalandırmaya çıkamadık. Havasız, kalabalık, nem kokan koğuşlarda ikişer-üçer kişi aynı ranzada yatmak zorunda bırakıldık. Bir maşrapa suyla, banyo yapmaya zorlandık. **Regl dönemlerinde pamuk alamadığımız dönemler oldu.**

Koğuş aramaları diyerek, yaşadığımız mekanı alt üst ediyorlardı. Giysileri, yiyecekleri birbirine karıştırıyor; üzerine de sıvı yağ döküyorlardı. Kimi aramalarda bizi havalandırmaya çıkarıyorlar, arama süresince de elimizi ve ağızımızı (slogan atmamalım diye) bantla bağlayıp soğukta bekletiyorlardı.

Gazetelerden kesip duvara yapıştırdığımız çocuk ve doğa resimlerini her gün askerler yırtardı; biz de yeniden diş macunu ile yapıştırırdık.

Gözaltında ve cezaevlerinde cinsel küfür ve tacize uğramayan tek bir kadının olduğunu düşünmüyorum. Tecavüze uğrayanlarımızın bazıları da yıllar sonra ancak dilendirebildi. **Uzun ve işkenceli sorgular sonunda, yarı ölü bir şekilde, sürüklenerek hücreme götürülürken orta yaşlı, uzatmalı bir asker elle taciz yapıyor, memelerimi sıkma-ya çalışıyordu.** Ölü seviciler. İğrençtiler... Fiziksel gücümün sıfırlandığı bu durum

Kusma ihtiyacı ve öfkemin harmanlandığı anlardı.

Ankara DAL'dayken yaşlı bir anne getirdiler. Zengin bir eve temizliğe gidiyormuş. Evin kadını "altın küpemi çaldı" diye polise teslim etmiş. Onlarda kadına kabul ettirmek için **vajinasından**

elektrik vermişlerdi. Kadın günlerce travmasını yaşadı. "Oğlum yaşıdaydılar, ya yakınlarım duyarsa ne yaparım, ben çalmadım" deyip durdu.

İstanbul Gayrettepe'deyken hamile siyasi bir kadın vardı hücremizde. "Bize istediğimiz sayıda isim vermezsen seni bırakmayız. Bebeğin zarar görür" diye işkenceci polisler tehdit etmişti. Kadın bebeğimi düşürecekmiş ya da bu koşullarda sakat doğar diye çok büyük korkuya kapıldı. Önceleri isimleri vermek istemedi. Sonra verdi ama buna rağmen gözaltında tuttular. Vicdan azabı ve bebeğini kaybetme korkusuyla sürekli başını duvarlara vurmaya çalışıyor ve çığlık çığlığa bağırıyordu. Kendine zarar vermemesi için sürekli tetikte duruyorduk. Bunlar yaşadığımız binlerce dehşetten sadece ikisi.

İki kişilik hücrede, 10 kandırdık. Biraz daha iyi nefes alabilmek için sırayla küçücük mazgalın önüne geliyorduk. Uzanabilecek tek bir sedir vardı. Hijyen koşullarının sıfırlandığı ortamda bitler, vücudumuzda sürüler halinde gezinti yapıyorlardı.

Uzun soluklu direnişler sonucu, 85'lerden sonra koşullar biraz daha düzeldi. Ziyaret koşulları, iletişim hakkı, koğuşlar arası görüşme, vb. haklar daha iyi kullanıldı. Eğitime, üretime, spora daha çok zaman ayırabildik...

Ama **19 Aralık 2000 katliamıyla makara tekrar geri sarıldı.** F Tipi (hücre) cezaevleriyle birlikte tecrit, izolasyon ve hak gaspları tavan yaptı. Fiziksel ve psikolojik yıpratmanın bin bir türüsü dayatıldı; dayatılmaya da devam ediliyor. Görüş saatleri haftada bir saatle sınırlandırıldı, her itiraz, her talep disiplin suçuna sokulup çeşitli yaptırımlar getiriliyordu. Görüş yasağı, iletişim yasağı, ortak alan kullanma

yasağı, infaz yakmalar sıradan vakalar oldu. En büyük ve en yaygın sorun da, yaşanan ciddi sağlık sorunlarıdır... 600'ün üzerinde hasta mahpus var, 250'ye yakını ölümün sınırında. Kadın tutsaklar asker yanında muayene olmak istemedikleri için tedavi olamıyorlar.

Koğuş sistemindeyken dışarıdan her türlü yiyecek alınabiliyordu. Giysi çeşitliliği, çarşaf nevresim ya da el işi yapabileceğimiz malzemeler alınabiliyordu. Daha çok insan bir aradaydık. Sevinçlerimizi acılarımızı paylaşabiliyorduk; birbirimizi daha fazla koruyup gözetebiliyorduk; ziyaretlerde diğer arkadaşlarımızın ailelerini görebiliyorduk. Kendimizi, kendi dışımızdaki insanlarla yeniden üretebiliyorduk.

F tipine geçeli beri, koğuş sisteminde yaşadıklarımızın çoğu mümkün değil. Şimdi yalnızlaştırmanın yanı sıra, her şeyi çok fahiş fiyatlarla kantinden almaya zorlanıyor tutsaklar. Büyük çoğunluk yetersiz beslenmeden, tecrit koşullarında yaşamalarından dolayı bir dizi sağlık sorunu yaşayabiliyor.

Devlet akıllı, taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri işleyenleri hasta, psikopat, tahrik olmuş (!) vb. diyerek salıveriyor. Siyasi tutsaklara da "Hastalar rehabilite edilmeleri gerekir" diyerek, her türlü fiziksel ve psikolojik zorbalığı dayatabiliyor.

Son 12 yıldır bu ülke torba yasalarla yönetiliyor. **12 Eylül askeri faşist cunta döneminde insanlar kedilerle aynı çuvala konulup ağzı bağlanır ve çuvala sopalarla vurulurdu.** Her sopada, kedi can havliyle çuvaldaki insani tırmalardı. İşte torba yasalar da içerdeki ve dışarıdaki hayatımızı böyle etkiliyor. Bir tane görece iyi yasa konulsa dahi onlarcasının yaşamı yaşam ol-

maktan çıkarıyor. Torba yasalar, yaşamı iktidarın çıkarına uygun dizayn etmeye yarıyor. En son örneği de İç Güvenlik Yasa Tasarıları... Onlar her güvenlik dediklerinde biliyoruz ki biz ezilenlerin, biz muhaliflerin güvenliği risk altındadır.

Şu anda cezaevleri ağırlaştırılmış müebbet, müebbet ve uzun yılları bulan cezaları olan kadın tutsaklarla doludur. Ve tecrit insan soyuna dayatılan en büyük zorbalıktır.

Tüm bu zorbalığa rağmen, bu halkın onurlu oğulları ve kızları direniyor. Bu zorbalık koşullarında bile, yaşama gülümseyerek bakmaya çalışıyorlar. Ve yürekleri hep dışarıyla birlikte çarpıyor. Bu çarpıntıya omuz vermek, onların dışarıdaki eli, kulağı, gözü, sesi olabilmek biz dışarıdakilerin görevidir. Onlar için ne yapılabilir diye sorulacak olunursa, çok şeyler yapılabilir diyebilirim. Ağırlaştırılmış müebbet alanların dışındakilere arkadaş görüşçüsü olunabilir; zira her tutsağın aile dışında üç kişilik arkadaş görüş hakkı vardır. Sıklıkla mektup ve kitap yollanabilir, sağlık ve hukuki ihtiyaçları takip edilebilir. Aileleri ziyaret edilebilir. Hapishanelerde yaşananları deşifre etmek ve koşulların düzeltilmesini sağlamak için yapılan demokratik eylemlere omuz verilebilir vb. Yeter ki tüm bunların gerekliliğini yüreğimizde hissedelim.

Geçmişte mahpusta yarken çoğu zaman dilimize dolanan bir söz vardı; "Çıkaçımız, şapkaları yana yıkacağız" diye ya da "Gün Olur Alır Başımı Giderim" melodisini mırıldanırdık. **Umud etmek ama aynı zamanda koşullara direnmek; o zaman da bu zaman da mahpusluğun yoldaşdır.** Gün gelir ülkemizin hapishanelerini dolaşma yerine, güzelliklerini dolaşırız neden olmasın?

Madem ki Meydan Gazetesi hapishaneleri dolaşıyor, o zaman ta Metris Cezaevi'nden beri kadim dostum olan, 26 yıldır mahpus yatan ziyaretçisi olduğum Güneş Arduç Eliuygun'a ve ziyaretçisi olduğum ölüm orucu direnişçisi, 15 yıldır mahpus yatan müebbetlik Taylan'ıma sevgi ve selamlarımı yolluyorum. Ayrıca mektuplaştığım ve mektuplaşmadığım tüm kadın ve erkek arkadaşlarıma umut, sevgi ve direnç yüklü hasret ve özlemimi yolluyorum. Tüm hasretliklerin son bulması dileğimle...

Kullan-at Kılavuz

Kapitalist işleyiş içerisinde zaman zaman kullanılabilir ama paylaşma ve dayanışmayla örülü özgür dünyada hiçbir şeye yaramayacak bilgiler...

Meşru Müdafaa Hakkı

Ceza hukukunda, bir eylemin cezalandırılabilmesinin ön koşulu o eylemin kanunda suç olarak tanımlanmış olmasıdır. Ancak buna ek olarak, eylemin hukuka aykırı da olması gerekir. Bunun anlamı, kanunda suç olarak tanımlanan eylemin her zaman hukuka aykırı olmayacağıdır. Kanunda suç olarak nitelendirilen eylem; hukuka uygunluk sebeplerinden birinin var olması durumunda hukuka aykırı sayılmaz. Bir diğer deyişle, suç olarak düzenlenen eylemi hukuk uygunluk nedenlerinden biri tahtında işleyen kişinin eylemi suç sayılmaz.

Suç olarak tanımlanan eylemleri hukuka uygun hale getiren nedenlerden biri de bu yazının konusu olan "meşru müdafaa" diğer adıyla "meşru savunma"dır. TCK'ya göre, kendisine veya başkasına ait bir hakka yönelmiş haksız bir saldırıyı derhal uzaklaştırma zorunluluğu ile işlenen suçlardan dolayı faile ceza verilmez(TCK m.25/1).

Meşru savunmanın hukuki temeli, insanın kendisini koruma içgüdüdür. Kişinin kendini savunmasını hukuk kurallarıyla yasaklamak olası değildir. Meşru savunma doğal bir haktır, insanın kendini koruma hakkı vardır. Bu nedenle, kendini veya bir başkasını saldırıya karşı savunan kişi cezalandırılmaz.

Meşru savunmanın koşulları, ortada haksız bir saldırı bulunması ve bu saldırıya karşı savunma yapmanın zorunlu olmasıdır.

Söz konusu saldırı, aktif veya pasif hareketle yapılmış bir saldırı olabilir. Aktif saldırıya bir erkeğin bir kadını dövmesi örnek olarak gösterilebilir. Pasif saldırı ise; örneğin bir erkeğin kilitli bir kapıyı açarak kadının bir yere gitmesini engellemesidir.

Meşru savunmaya esas teşkil edebilecek haksız saldırının üç hali kanunda gösterilmiştir:

- Gerçekleşmekte olan saldırı
- Gerçekleşmesi muhakkak ya da pek muhtemel olan saldırı
- Tekrarı muhakkak veya pek muhtemel olan saldırı

Meşru savunma; sadece kişinin kendini savunması değildir; saldırıya uğrayan bir başkasını savunmak da meşru müdafaa kapsamına girer. Örneğin şiddet gören bir kadına yönelik saldırıyı defetmek için, çevredeki insanların kullanılacağı şiddet de bu kapsama girer. TCK m. 25/1 e göre, "gerek kendisine ve gerek başkasına ait bir hakka yönelmiş" saldırının o anda defedilmesi zorunluluğu ile işlenen fiillerden dolayı faile ceza verilemeyecektir.

Yasada "saldırıyı defetmek zorunluluğu"ndan söz edilmiştir. Burada bahsi geçen zorunluluk, karşı koymak dışında bir seçeneğin bulunmaması anlamına gelmemektedir. Buna karşın, kaçma olanağı bulunduğu halde kaçmayıp kendini savunmak, yasal savunma kapsamına girer. Haksız bir saldırıya uğrayan kişiye, kendisini savunmayarak kaçması yükümlülüğü yüklenemez.

Takdir edilir ki, saldırı ile savunmanın araç ve yöntemlerinin aynı olması da gerekmez. Kişi, hal ve şartlara göre en uygun olan aracı ve yöntemi kullanacaktır. Örneğin, bir erkeğin tekme tokat saldırısına maruz kalan kadından, ille de aynı teknikle yani tekme tokatla karşılık vermesi beklenemez. Örneğin kadın, eline kesici bir cisim geçirirse bununla da savunmasını yapabilir.

Ancak burada belirtmek gerekir ki, savunmanın saldırıyı defetme amacına yönelik olarak "orantılı" olması gerekir. Örneğin saldırıyı defetmek için saldırganı bacağından yaralama imkanı varsa, hayati bölgeler hedef alınmamalıdır. Ancak hal ve şartlara göre, saldırı altındaki kişinin bu dengeyi sağlaması her zaman beklenemez. Bu nedenle de kanun; kişinin meşru savunma sınırını, mazur görülebilecek bir heyecan, korku veya telaştan dolayı aşması durumunda dahi kişinin cezalandırılmayacağını düzenlemiştir. (TCK md. 27/2).

Kadına yönelik şiddet vakalarında meşru müdafaa'nın uygulanması konusunda en çok duyulan iki örnek var: Kendisine şiddet uygulanan kocasını elektrik kablosuyla boğarak öldüren Gülfidan Kuşçuoğlu ile daha önce kendisini kaçırıp tecavüz eden ve yeniden görüşmek isteyen Ali Kalkan'ı öldüren Nafiye Kaçmaz, meşru müdafaa haklarını kullandıkları için beraat etmişlerdi. Ancak yüzlerce kadın, yasal savunma hakkını kullandığı halde kasten öldürme suçundan ya da yaralamadan dolayı yargılanmakta, tutuklanmakta ya da ceza almaktadırlar.

Devlet eliyle haksız tahrik ya da iyi hal indirimleri uygulanarak, cezaları ertelenerek serbest bırakılan erkekler her gün kadınları katlederken, kendini savunan kadınlar tutuklanarak, tutuklevlerinde yine erkek şiddetine maruz kalmaktadırlar.

Devlet tarafından sağlanmayan adaletin, kadın tarafından sağlanması en doğal haktır. Kadına hem erkeğe hem de erkek devletin tüm erk'lerine karşı kendi savunmasını yapması ve adaleti kendi eliyle uygulaması dışında başka seçenek bırakılmamıştır.

Olympe de Gouges

Uyan ey kadın! Usun alarm çanları tüm evrende yankılanıyor; haklarını bil!

Zeynep Coşkun
zeynep@meydangazetesi.org

Kadın kimliği, erkek egemen zihniyetin bir ürünü olan iktidarların başlangıcından bu yana, erkek kimliğine bağlı olarak tanımlanır. Erkek aklın, gücün ve otoritenin temsilcisi olarak görülürken; kadın baskı altına alınması gereken, eğer alınmazsa bütün kötülüklerin ve erdemsizliklerin sorumlusu olan bir varlık olarak anlatılır. Toplumun her alanına hakim bu algı, kadının varlığını ancak erkeğin yanında destekleyici bir rol ile şekillendirir. Felsefenin tarihsel çizgisinde de durum aynıdır. Felsefenin erkek tarihi boyunca kadınlar yok sayılmış, aşağılanmış, hatta katledilmiştir.

Bu yok sayma, tarihin eski çağlarından günümüze kadar gelir. Antik Yunan'da kadının temsil ettiği iki rol vardır: Bereket ve kötülük. Kadını değerli yapan doğurganlığıdır, bereketidir. Doğurganlık, erkek olan iktidarın taşıyıcısı yani devamlılığı olacağından dolayı kadın bereketlidir. Yunan mitolojisinde anlatılan bir başka hikayeye göre Zeus, Epimetheus'a ceza olarak Pandora'yı kötülük dolu bir kutuyla eş olarak ona gönderir. Pandora merakına yenik düşer ve kutuyu açar. İşte bu şekilde kötülük tüm evrene yayılır. Antik Yunan'da arzu, tutku, merak, hırs ve kötü olarak kabul edilen kavramlar kadının varlığına atfedilir.

Ortaçağ'da devlete ve iktidarı elinde bulunduranlara itaat etmeyen, kendi iradesiyle hareket eden kadınlara cadı denmiş, bu kadınlar işkencelerle katledilmiştir. Hangi zaman diliminde olursa olsun kadın erkeğe hizmet ettiği, ihtiyaçlarını karşıladığı, ona çocuk verdiği ölçüde değerlidir. İtaat altına alınmayan kadın felaketi getirir; erkeğe, iktidara, otoriteye tehdit oluşturur. Gerçekten de öyledir. İsimlerini bilmediğimiz pek çok düşünür; felsefenin erkek tarihine, erkek otoritesine karşı çıkmış, onların felaketi olmuştur.

"Uyan ey kadın! Usun alarm çanları tüm evrende yankılanıyor; haklarını bil! Doğanın heybetli krallığını artık ön yargılar, fanatizm, batıl inanç ve yalanlar kuşatmıyor. Hakikatin meşalesi bütün aptallık ve kibir bulutlarını dağıttı..." Bu söz, düşünce alanındaki erkek hakimiyetine, iktidarlara ve devlete isyan eden kadına, Olympe de Gouges'e aittir. Olympe de Gouges belki de ismini duymadığımız bir düşünür ve tiyatro yazarıdır. Fakat 1780 yılından itibaren kadın mücadelesi veren, ataerkiye karşı görüşleri ve kaleme aldığı yazılarıyla o, her ne kadar yok sayılsa da kadın mücadelesinde oldukça önemli bir yere sahiptir.

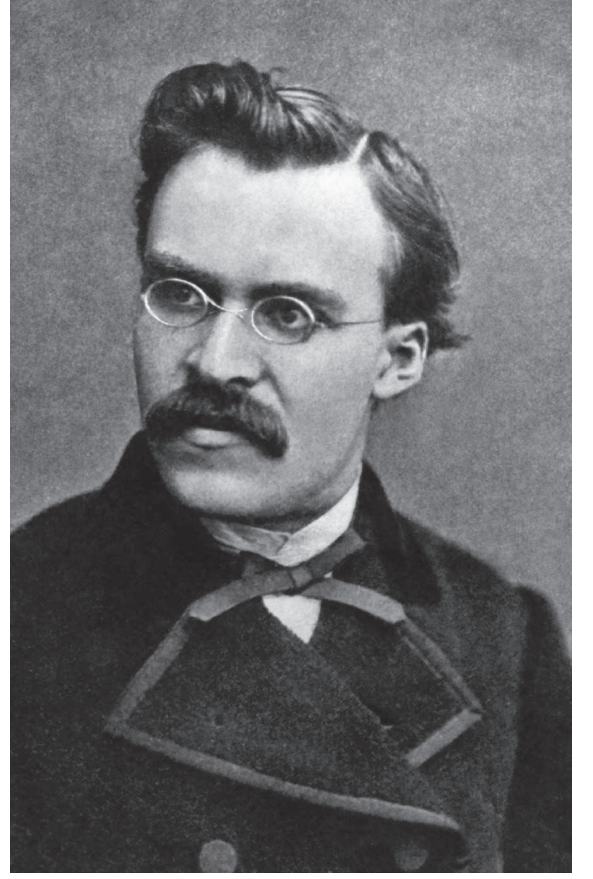
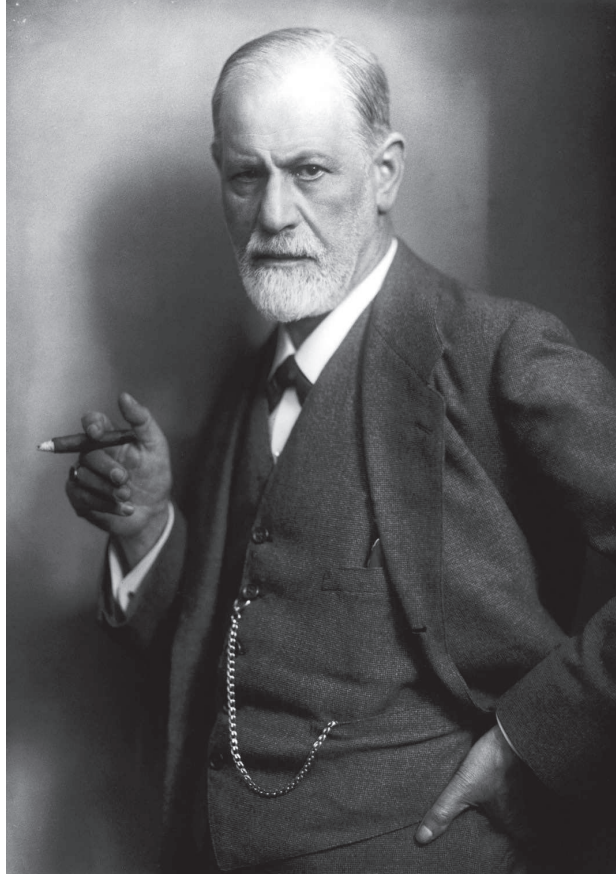
Olympe, Marie Gouze adıyla varlıklı bir ailenin kızı olarak dünyaya gelir. 17 yaşındayken evlendirilen Olympe, 18 ya-

sında eşinin evinden kaçarak Paris'e gelir. İsmi değiştirip okuma-yazma öğrendikten sonra düşünce alanında yoğun olarak çalışmaya başlar. Evlilik dışı ilişkiler, boşanma hakkı, kadının özgür iradesi, kadın-erkek eşitliği, insan ve düşünce özgürlüğü onun çalışmalarının temelini oluşturur. 1774 yılında köleliğe karşı "L'Esclavage des Nègres" (Siyahilerin Köleliği) oyununu kaleme almıştır. Bu oyununda Olympe, kendi çocukluğunda ona öğretilenlerden ve deneyimlerinden yola çıkarak, devletin siyahilerin köleleştirilmesinin meşru olduğunun propagandasını yaptığından, fakat ırkçılığın da köleleştirmenin de bireylerin özgürlüğünü yok saydığından bahsetmiştir.

Ancak bu eseri, konusundan ve yazarının kadın oluşundan dolayı 1789 Fransız Devrimi'ne kadar basılmamıştır. Olympe, Fransız Devrimi'ne ilk başta olumlu ve umutla bakarken, daha sonra toplumda kadının yerinde hiçbir değişiklik olmadığını fark eder. Eşitlik, kardeşlik, özgürlük nidalarıyla yükselen Fransız Devrimi'nin aslında toplumdaki adaletsizliklerin temelinde, özellikle de kadının toplumdaki ezilen konumunda kökten bir değişim yaratmadığını anlar. 1791 yılında kadın özgürlüğü için mücadele eden "Cercle Social" adlı gruba katılır.

Yaşamının bu döneminde söylediği bir söz ileride çok ünlenecektir: "Kadına darağacına çıkma hakkı tanınıyor; öyleyse kürsüye çıkma hakkı da olmalıdır." Aynı yıllarda meclis tarafından yayınlanan "Erkek ve Yurttaş Hakları Bildirgesi"ne cevap niteliğinde "Kadın ve Yurttaş Hakları Bildirgesi"ni yazar. Bu bildirmede Olympe, maddeler halinde kadınların sahip olması gereken hak ve özgürlükleri detaylı olarak anlatır. Görüşlerini sert bir dille savunan Olympe'nin yazıları, zaman içinde gittikçe sertleşir. Yazıları sertleştikçe yöneticiler baskı ve şiddetini kadınlar üzerinde daha da arttırır. Baskıya rağmen mücadele etmeyi sürdüren Olympe, 1793 Temmuz ayında tutuklanır ve aynı yılın Kasım ayında giyotinle idam edilir.

Erkek egemen algının ürünü olan otorite ve iktidarlar; düşüncelerini yüksek sesle söyleyen, özgürlük için mücadele eden kadınları her alanda taciz etmiş, baskı altına almaya çalışmış, onları katlederek seslerini kısma ve mümkünse onları dilsizleştirmeye çalışmıştır. Fakat bizler biliyoruz ki, bu kadınlar katledildikçe onların sesi çoğalacak, sesleri her kadının sesi olacaktır. Felsefe dünyasında yok sayılan, adları bilinmeyen tüm kadın düşünürlerin isimleri her ne kadar silinmeye, unutturulmaya çalışılsa da; o isimler bugün kadın mücadelesinde biz kadınlara ilham vermektedir.

MIZOJİN

Selin Derici

selin@meydangazetesi.org

"Siz hiç kadın filozof duydunuz mu? Ya da neden kadın yazar yok? Hangi edebiyat şaheseri bir kadına aittir?" Hepimiz bunun gibi sorularla karşılaşmışızdır. Bu sorulara verilecek cevabın pek bir önemi yoktur. Asıl önemli şey, bunların daha kılcal bir soruyu doğuruyor olmasıdır. Tarihte, yok sayma çabalarının gölgesinde var olmuş birçok kadın yazar ve düşünür olmasına rağmen, bu sorular neden yüzlerce yıldır felsefe dünyasının ana tartışmalarından biri haline gelmiştir?

Mizojin, yani kadın düşmanlığı... Kimilerine göre bir hastalık olan mizojin erk'ek egemen toplumun ortaya çıkmasından bu yana örtük ya da açık bir şekilde git gide daha da büyüyen bir erk'ek refleksi haline geliyor. Üstelik bu düşmanlık sadece biyolojik olarak erkeklerde değil, toplumun erk'leştirdiği kadınlarda da kendisini gösteriyor. Spordan, sinemaya; müzikten edebiyata kadar bir insanın faaliyet gösterebileceği tüm alanları erkekleş-tiren bir algıdır mizojin.

Elbette ki yine bir erkek faaliyet alanı olarak tanımlanan felsefe ve edebiyat da bunun dışında kalamamıştır. Felsefe tarihi, parlak fikirlerin, akıl almaz soruların ve bu sorulara verilen cevapların çeşitliliğiyle gözümü-

zünü aldığından olsa gerek, bu dahi filozofların kadın düşmanı fikirlerine karşı körleşmişizdir belki.

Tarihte ilk kadın düşmanı metine MÖ 7. yüzyılda rastlıyoruz. Kadın düşmanlığının en belirgin olduğu yer ve dönem Antik Yunan'dı. Klasik Atina'da kadınların siyasete katılmaması bir kenara, kadınlar hakkında konuşmak dahi yasaktı. Antik Yunan Şairi Simonides; kadınların erkekler gibi tanrı soyundan geldiklerini savunurken, Sokrates de kadınları yarım kalmış bir erkeğe benzetir. "Evlenin karınız iyi çıkarsa mutlu, kötü çıkarsa filozof olursunuz." sözü ona aittir. Aristoteles kadınları doğanın bir garabeti, evcilleştirilmiş bir hayvandan biraz daha iyi durumda olan bir yaratık olarak görür. Ona göre kadınla erkek arasındaki ilişki köle-efendi arasındaki ilişki gibi iktidarlı olmalıdır. Kadın yönetilmeye muhtaçtır. Platon ise Timaios Diyalogu'nda her insanın bilgiyi sevdiği, bilgiye yöneldiğini ancak bilgiden kaçan uzak kalan erkeklerin ölüp dünyaya tekrar geldiklerinde kadın olarak geleceklerini düşünür.

Antik Yunan'da durum böyleyken yansımaları kaçınılmaz olmuştur. Yaşlandıkça erkeğin yüz hatları derinleşir, kadının kiler ise buruşur diyen Goethe, en tanınmış mizojinlerden birini

Schopenhauer'ü etkilemiştir. Kadınlar adaletten yoksunlardır ona göre ve muhakeme kabiliyetleri yoktur. Fakat kurnazlığa yatkındırlar. Hile ve yalana bağımlıdır-lar. İşi aklını kullanmak olan birisi için; "Kadınlar aklın miyobudur" benzetmesi yapmak azımsanmayacak derecede korkunç bir algıyı yansıtır.

"Kadınlara mı gidiyorsun? Öyleyse kırbacını unutma!" diyen Nietzsche, gerek eserlerinde gerek gündelik yaşamında kadınlarla yaşadığı gerilimleri üst perdeden haykıran düşünürlerden birisi olmuştur. Hayatında büyük etkisi olan sevgilisi Lou Salome ve ablası Elizabeth hakkındaki nefret dolu sözleri, düşünürün kadın düşmanı olduğunu doğrular niteliktedir.

Bu isimlerin arasına, edebiyat dünyasında "Don Kişot" gibi bir eserle arz -ı endam eden Cervantes de eklenebilir. Yazar "Don Kişot" kitabında şöyle bir pasaja yer verir: "Bir kadın, yargıç önünde bir erkeği şiddet kullanarak namusunu kirletme suçuyla itham eder. Sanço, , kadına zararının karşılığı olarak adamdan aldığı bir kese altını verir ve sonrasında da adama, kadın gittikten sonra onu takip edip kesesini çalmasını söyler. Tabi adam keseyi çalmakta başarısız olur ve kadın ile erkek itişe kakışa tekrar

yargıcın yanına geri dönerler. Kadın, adama keseyi kaptırmadığı için övünmektedir. Sanço şöyle söyler: "Eğer namusunu bu keseyi savunduğunun yarısı kadar savunmuş olsaydın, hâlen iffetli bir kadın olurdu..."

Psikanalizin "baba"sı olarak anılan Freud kadınlara da namına yaraşır bir şekilde yaklaşır. "30 yıldır insan ruhunu arıyorum, yine de kadınları ne istediğini anlayamadım." diyen Freud, kadının erkekten daha kibirli olduğunu, erk'ekleşmek isteyip de bunu yapamadığı için kadının kıskançlık ve haset duyguları kapıldığından bahseder.

21. Yüzyıla geldiğimizde ise mizojinin örtük de olsa, sanat ve felsefe dünyası da dahil olmak üzere hala var olduğunu görmek çok da zor değil. Antik Yunan'dan bu yana değişen tek şey artık kadınlar hakkında konuşmanın yasak olmaması, aksine biz kadınları rahatsız edecek kadar fazla olması. Bedenimize, giyimimize, düşüncelerimize hatta duygularımıza bile karar vermeyi meşru gören mizojinistler, kadının kendi özgün fikirlerini ve bu fikirler doğrultusunda ürettiği eserleri en iyi ihtimalle görmezden geliyorlar. Sonuç olarak, ilkel çağlardan bugüne gelen mizojin, kadınları toplumun dışına iterken erk'lerin de nefretine kılıf oluyor.

Müzik

Kapıları Açan Kadınlar Trio Mara

Devrim Varol

devrim@meydangazetesi.org

Trio Mara; bundan 4 yıl önce 2011 yılında Almanya'da sürgünde yaşayan 3 kadın tarafından yaratıldı. Kadınlar tarafından söylenen, kadını anlatan; geleneksel şarkıları keman ve piyano eşliğince Kürtçe, Ermenice, Arapça, Türkçe ve Azerice söyleyerek batı müziğine harmanlıyorlar.

Ermeni katliamı sırasında, Serhad bölgesinden Ermenistan'a sürülen, Ezidi Kürtlerinden, kemani Nurê Dilovanî ve piyanist Nazê Îsхан kuzenleri grubun kurucularından. Ermenistan'a sürüldükten sonra Rusya'da, sonrasındaysa Almanya'da yaşamlarını sürdürdüler.

Sakîna Tenya ise müzikle iç içe, Alevi bir ailede büyüdü. Yaşamının bir döneminde Kürt Özgürlük Mücadelesinde aktif rol aldı. 2006 yılında müziğe yoğunlaştı ve yine 2006 yılında çekilen, yaşadığımız topraklardaki kadın mücadelesinde önemli bir etkisi olan Bêrîtan'ın yaşam öyküsünün anlatıldığı Bêrîtan filminin müziklerini yaptı.

Grubun ismi, Kürtçe "bizden" anlamına Arapça'da ise "kadın" anlamına gelen "mara"dan geliyor. Ermenice ve Kirmanckî kökeninde ise "ana" kelimesi yatıyor. Grup üyeleri grubun ismini seçerken etnik kimliklerinden dolayı Kürtçe olmasına, kadın olmalarından dolayı da kadınların ezilmesine ve kadın mücadelesine vurgu yapmak için dişil bir anlama gelmesine özen gösterdiklerini belirtiyorlar. Bu noktada ise "mara" değerli bir tercih oluyor.

Trio Mara'yı anlatırken; farklı kültürleri ve yaşamları harmanladıklarına dikkat çekiyorlar. İlk albümlerinin adını da; kültürler arasında köprü oluşturmalarına ve bir kapı açmalarına ithafen Türkçede "kapı" anlamına gelen "Derî" koyuyorlar.

Albümün adının "kapı" olmasının bir diğer önemli noktası da; kadın dengbejler. Yaşamdaki coşkuları, sevinçleri, acıları, öfkeleri ezgilerle anlatan dengbej kültürü; erkek egemenliğinin yayılması ile birlikte kadınları da kapalı kapılar arkasında bırakmıştır diyorlar. Ve Trio Mara ile birlikte bu kültürün devamlılığını sağladıklarını, bu kapalı kapıları ortadan kaldırdıklarına inanıyorlar.

Derî albümünde toplamda 11 şarkı bulunuyor, ancak bu şarkılardan 4 tanesi beste, 7 tanesi ise kadınlar tarafından söylenen veya kadını anlatan anonim halk ezgilerinden oluşuyor.

Trio Mara, sadece adıyla değil, ezgileriyle de kadının toplumsal ezilmesine dikkat çekmeyi, kadınların ezilmesinin ve isyanının sesini kulaklara ulaştırmayı; kadınların mücadelesine müzikal bir dayanışma sunmayı hedefliyor.

Kitap

Canına Tak Eden Kadınlar

Meltem Çuhadar

meltem@meydangazetesi.org

A taerkil yaşamda, şiddet mekanizmasının cendresine sıkışmış kadına, kurtulacağı tek bir alan dahi bırakılmamıştır. Erkeğin türlü şiddetine maruz kalırken sonunda bardağı taşıran son damla kadının katledilmesi de olsa, çektiklerine "yetti be" deyip karşı koyan kadınların hikayeleri de umut olmalı yaşama. Tıpkı bahsedeceğim kitapta gibi, bir yerlerde "Canına Tak Eden Kadınlar" gibi umut taşıyanlar olmalı. Ancak bu kez tam tersine, kadınlar erkeklerin karşısında. Canına Tak Edenler kitabında Sibel Hürtaş kaleme aldı tüm yaşananları. Otuz kadınla yapmış olduğu sohbetler sonrasında seçtiği sekiz hikayeyi anlattı: Sekiz kadın, sekiz çalınmış hayat.

Perşembe, Dört Kadın, Banyo, Avlu, Helal, Konuşsana Kızım, Kürtaj, Akrep adlı Sekiz hikaye. Otuz sekiz sene boyunca hırkasının altında sakladığı bıçakla kapıyı açan kadının, "yabancıya gitmesin" diye on iki yaşında zorla evlendirilmiş çocuk gelinin hikayesi... Kitapta kocalarını öldüren kadınların "planladıkları" cinayetler anlatıldı; her birinde cinayet aracı mutfaktaki ekmek bıçağı kadar plansızdı.

Kitap, eşi tarafından başkalarına satılan kadının; 12 yaşında daha bedeninin değişikliklerine alışmadan hamile kalan kadının; kürtaj yaptırmaya zorlayan sevgili karşısındaki çaresizliğin; defalarca eşi tarafından tecavüze uğrayarak kendi bedeninden nefret eden kadının; yani erkekler tarafından her gün sistematikçe çalınan hayatları anlatıyor bizlere. Polis kocasının işkencelerine dayanamayıp kocasını öldüren kadına, polis üniforması dikme işi verildiğinde de sürüyor erkek şiddeti... Ayrıca kitapta, ataerkinin, kadınların tüm çıkış yollarını kilitletiğine dikkat çekiliyor.

Hayatları çalınan bu sekiz kadının, canlarına tak edip kocalarını öldürdükleri güne kadar, hep yüzlerine kapanmış kapılar. Ailelerinin yanına gitmek istediklerinde, her şeyi geride bırakma cesaretini toplayıp kaçmak istediklerinde "el alem ne der", "bizim yüzümüzü yere eğme", "kocandır döver, kocandır yapar" sözleriyle kesilmiş yolları. Kitaptaki hikayelerde kadınlar, her

gün eve başka arkadaşlarını getirip onu aynı yatağa sokan, bir köşeye çekilip onun bedeni üzerinden kazandığı paraları bir bir sayan kocalarından bahsedemiyorlar. Karakoldaki polisler eşinden şiddet gördüğünde "aileler dağılmasın" deyip evine geri gönderdiğinde, eşinin onu nasıl daha vahşice dövdüğünü anlatamıyorlar. Kadınlar tüm yaşadıklarına rağmen anlatamıyorlar, el alem bir şey demesin diye!

Sayfaları çevirdiğimizde görüyoruz ki, kadınların hapisanede yaşadıklarını anlatmayı unutmamış Sibel. Çünkü hapse düştüklerinde de kadınların peşlerini bırakmıyor erkek şiddeti. İyi hal indirimi alabilmek için türlü işlerde çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Kadınlara, "çalışmazsan iyi halin düşer, kapalı cezaevine geri döner, bir daha da çıkamazsın" diyen erkek gardiyanlar tarafından çalışmak zorunda bırakılmaları anlatılırken, hapisanenin kendi sermayesini kadınlar üzerinden nasıl döndürdüğü, tutsakken dahi kadınlara nasıl rahat verilmediğine dikkat çekiliyor.

Kadınların kocalarını öldürdüğü "o" anlar anlık bir öfke patlaması, sinir krizi ya da cinnet olarak tanımlanamaz. "Yılların öfkesi, yıllar boyu süren şiddete yıllar boyu hazırlanılan bir tepki olabilir" diye yazmış Sibel kitabında. Bu sebeptendir ki belki de hiçbir kadının pişman olmaması, "keşke daha önce yapsaymışım, daha önce kurtulsaymışım" deyişi.

"Sonucuna katlandıkları tek eylem"

"Sonucuna katlandıkları tek eylem" diye yazıyor kitabında Sibel, Canına Tak Eden Kadınlar için. Fikirleri bile sorulmadan yaşamaya mecbur bırakıldıkları hayatlarında kocalarını öldürmelerini, isyan edip yaptıkları tek eylem olarak değerlendiriyor. Bu yüzden eylemlerini sahipleniyorlar, pişman değil diyorlar. Çünkü sadece yaşayabilmek için, kadın olduklarını unutmak zorunda olmadan, yaşamlarında bir erkeğin onları her gün katletmesine izin vermeden, kendilerinden ya da etraftakilerden nefret etmeden yaşamak istedikleri bir hayatları olmalı ve umut taşıyabilmeliler, bütün kadınlar gibi...

Kapitalizmde Zerre Kadar Değerimiz Yok

“ Bu sistem Zeynep’e kirasını ödemek, evine ekmek götürmek dışında bir hayal kurdurmuyor. Aslında ataerki ve kapitalizm yalnızca Zeynep’in değil bütün kadınların hayallerini, hayatlarını çalıyor. Çünkü onlara göre kadınların bir zerre kadar değeri yok.

Deniz Tanfener

deniz@meydangazetesi.org

Kapitalizmin, kendisini alışveriş merkezleri, plazalar, yarışma programları, pembe dizilerle süslediği ve vazgeçilmez gösterdiği günümüz dünyasında, günde 12 ya da 14 saat çalışarak evine ekmek götürme çabasında olan insanlar var. Ama bu tarz öykülere filmlerde çok sık rastlayamıyoruz. Engelli kızı ve yaşlı annesi ile birlikte yaşayan Zeynep’in yaşama mücadelesini anlatan Zerre filmi bu açıdan bakıldığında günümüzdeki nadir örneklerden birisi.

Birçok festivalden ödülle dönen filmin anlatım biçimi, İtalyan yeni gerçekçilik akımının yapıtlarından biri sayılan Bisiklet Hırsızları filmini andırıyor diyebiliriz. Ya da Yılmaz Güney’in Umut’unu. Yoksa, Umut filminin oyuncularından Tuncel Kurtiz’in, bu filmi izledikten sonra “Bu filmi

Yılmaz Güney izleseydi çok heyecanlıydı” demesi boşuna değil.

Zeynep, idare edebilmek için lokantalardan akşamları kalan yemekleri evine götürmek durumundadır. Kentsel dönüşüm kapsamında yıkılmayı bekleyen evinin kirasını dahi ödeyememektedir. Sürekli burnu kanamaktadır, ama parasızlık yüzünden tedavi bile olamamaktadır. Çalıştığı konfeksiyon atölyesindeki koşullar çok da iyi değildir ama buradan da atılınca işsiz kalır. Belediyede bir iş bulma, sabit ve düzenli bir maaşa kavuşma ümidi vardır ama bu hiçbir zaman gerçekleşmez. Kendi yaptığı el işlerini sokakta satmayı dener, ama erkeklerin bakışları rahatsız edicidir.

İşçi simsarları aracılığıyla başka bir şehirdeki bir tekstil fabri-

kasında “ucuz ve esnek işgücü” olarak yatılı bir iş bulur ve orada çalışmaya razı olur. Ancak burada ustabaşlarının davranışları bir köleye davranır gibidir. Çalışanların, fabrikada üretilen kumaşların arasından uçan toz zerrelere kadar bile değeri yoktur. Mesai sonrası gece kaldıkları yerler adeta toplama kampını andırır. Zaten uzun saatler çalışmak zorunda oluşları yetmezmiş gibi, bir gece de temiz çarşaf istemek için gittiği ustabaşlarının taciz girişimlerine maruz kalan Zeynep buradan da ayrılmak durumunda kalır. Emeğini satan Zeynep’ten bedeni de istenmiştir bu kez. Ama kapitalizme bu da yetmemiştir. Filmin sonlarına doğru bir organ mafyasına satmak zorunda kalır böbreğini Zeynep.

Günümüzün çalışma koşullarını özellikle de kadınların du-

rumunu yalın bir biçimde veren Zerre filmi, izlenmeye değer. Üstelik yönetmenin, bu koşulları anlatmak için ayrıca estetik bir çabaya girmemiş olması, doğallığı seçmiş olması ve aktüel kamera kullanmayı tercih etmesi, izleyende bir belgesel etkisi de uyandırıyor. Filmin bir diğer başarısı da duygulara seslenen bir anlatımı olmasına rağmen arabeske kaçmıyor oluşu. Ataerki ve kapitalizm kısıracındaki bir kadının ayakta durma inadını ve bu uğurdaki mücadelesini üzüntüyle değil öfkeyle izliyorsunuz.

Bu sistem Zeynep’e kirasını ödemek, evine ekmek götürmek dışında bir hayal kurdurmuyor. Aslında ataerki ve kapitalizm yalnızca Zeynep’in değil bütün kadınların hayallerini, hayatlarını çalıyor. Çünkü onlara göre kadınların bir zerre kadar değeri yok.

Spor

KADINLARA HER YER DEPLASMAN

Futbola erkek oyunu diyen bir anlayış, taraftarının da erkek olmasını sağlar. Ancak her yerde her oyunda olduğu gibi sahalarda da, tribünlerde de sadece erkekler yok, kadınlar da var. Meydan Gazetesi olarak Fenerbahçe taraftar grubu Vamos Bien'den Simge Çelik ve Beşiktaş taraftar grubu Beleştepe'den Nurbanu Turan ile futbol ve tribünler üzerine konuştuk.

Futbol kelimesi; etrafımızdaki her şey hızla endüstriyel-leştiğinden beri, kelime kökeni itibariyle ata ve erk kelimelerinin bir araya gelmesiyle oluşur. Oyun, "erkek"lerin kafa veya ayak vuruşlarıyla topu karşı kaleye sokma kuralına dayanır. On bir "erkek" ten oluşan iki takım arasında oynanır ve dört "erkek" hakem tarafından yönetilir. Futbolda temel amaç, kaleye topu göndermektir ve buna da "koyduk" denir.

Futbol endüstriyel-leştikçe erkekleşmiş, erkekleştikçe kapitalistleşmiş bir oyuna dönüştü. Mahallede boş arazilerde bazen yırtık topla, lisansını değil sadece renklerini önemseydiğimiz formamızla, ya da bazen formasızlığımızla, kadınmış erkekmiş önemsemeden futbol oynardık. Yeninin, yenilenin önemi yoktu, sonraki gün kaçta bir araya geleceğimizin önemi vardı. Çünkü en sevdiğimiz oyundu futbol. En birlikte olduğumuz, en samimi olduğumuz oyundu. Şimdi meslekleşmişken, reklamsız hiçbir şey yapılmıyorken, kadınlar yok olmuşken futbol, bizim eskiden oyun olarak oynadığımız futbolu ne kadar anımsatıyor bize? Oyun; bencillik yoksa güzeldir, ölümcül rekabet yoksa uzun ömürlüdür. Bencillik varsa, kanayan dizine yapışmaz hiçbir

zaman yara bandı. Kısırcağılık varsa, uzanmaz eline bir el, düş-tüğün yerden kalkman için. Oyun ekip işidir, dayanışma ve uyum gerektirir. Aynı defans oyuncusuyla kalecinin uyumu gibi, aynı saha ile tribün gibi.

Tribünler; taraftarın seyirci kalamadığı yerlerdir. Ne maçtaki heyecanlı bir ana, ne de bir haksızlığa. Endüstriyel futbol yok etmeye çalışsa da e-biletyle, paso ligiyle, tribün; tribündür. Sevdiğin rengin seyircisi değil taraftarı olmayı deneyimlediğin, polis ve özel güvenliğin baskısına, şiddetine kol kola direndiğin yerdir. Peki kadın tribünde nerededir?

Çoğu zaman futboldan anlamayan, oynamayı bilmeyen, tribünde yeri olmayanlar oldu kadınlar. Erkeklerle aynı renkleri aynı takımları tutsalar da, erkekler taraftar, kadınlar seyirciydi birçoklarının gözünde. Tezahüratlardan, kaçan pozisyonlara kadar erkek taraftarların dilindeki ataerki küfürler sarmıştır stadin her yerini. Tribünler bu kadar erkekleşmişken bizde kadın taraftarlarla sohbet ettik:

"Futbolu seveceksen erkek gibi sevmek zorundasın."

Fenerbahçe taraftar grubu Vamos Bien'den Simge Çelik; Fut-

bol, "erkek" gibi oynanan erkek sporu. Eğer futbolu seveceksen erkek gibi sevmek zorundasın. Erkek gibi küfür etmeli, onlar gibi desteklemelisin takımını. Endüstriyel futbola karşı duruyorken, tribündeki erkek algısında karşısında mücadele etmek gerekiyor."

"Futbolla ilgili tüm şaka-lar kadının ofsayıtı bilmemesi üzerinden yapılıyor."

Beşiktaş taraftar grubu Beleştepe'den Nurbanu Turan; Ataerki toplumda erkek işi diye bir ayırım var, şoförlük gibi. Futbolda mesleğe dönüşmüş durumda, tabiki erkek mesleğine. Nasıl ki erkek algı kadın şoför olmaz diyorsa kadından taraftar da olmaz diyorlar. Tribünler zaten erkeğe göre tasarlanmış, kadınların orada olduğunu unuttuyorlar. Küfür ediliyor, arkasından pardon deniliyor. Mesele erkek algısına karşı durmak gerektiği.

TFF'nin kararına göre cezalı maçlarda sadece kadınlar ve çocuk "seyirci" stada giriş yapabiliyor. Bu durum birçok kadın taraftarın tepkisini görmüş durumda. "Kadından taraftar değil seyirci olur" algısıyla tribünlerden yeni bir yer yaratılmaya çalışılıyor ve bu kadının üzerinden gerçekleştiriyor. Kadın taraftarlar bu durumu

hakaret olarak görüp cezalı maçlara gitmiyorlar.

"Kapitalizm erkektir"

"Kadın bedenine uygun forma yoktu bir yıla kadar. Yapıldığında da bir kez daha gördük kapitalizmi. Ya dekolteydi formalar ya da pırlantalı, "süslü-püslü"ydü. Kadın denildiğinde akıllarına dekoltenin gelmesine şaşırmadık çünkü kapitalizm erkektir ve kadını meta olarak görür." diyor Vamos Bien'den Simge. "Kapitalizm, kadını metalaştırmaya devam ediyor ve kesinlikle hem sokakta hem tribünde bunun karşısında mücadele etmeliyiz." diye ekliyor Nurbanu Turan.

Kadınlar hem futbolun endüstriyel-leşmesine, hem de futboldaki ataerki'ye karşı mücadeleyi bırakmıyorlar. "biz ne erkeklerle eşit olmak istiyoruz ne de onlardan fazla. Bizi tribünde bir arada tutan şey renklerimizdir ve bu uyumu istiyoruz. Deplasmana giderken otobüste yer verilsin istemiyoruz, turnikeden kol kola atlayalım istiyoruz ve bunu başarıyoruz da.

Tribün çok değerli, ne polis ne kapitalizmin bir çırpıda yok edebileceği kadar güçlü. Çünkü biz varız, kadınlar ve erkekler var ..

ERKEK MİZAHIN ÜSTÜNÜ ÇİZEN KADIN

Gizem Şahin

gizem@meydangazetesi.org

Meydan: Karikatürle ilk nasıl tanıştın ve ne zaman başladın?

Semra Can: Marmara Üniversitesi'nde öğrenciyken bir dergi çıkartılıyordu. Ben de dergiye komik şiirler yazıyordum. Dergiye çizim de koymak istedim, öyle başladım çizmeye. Daha sonra cesaretlendim ve dergilere gitmeye başladım. İlk karikatürümü Avni'ye çizdim. Sonra -o zaman Limon'du-şimdiki Leman'a çizdim. Çarşaf, Deli gibi dergilerde de çalıştım. En uzun Leman'da çizdim diyebilirim. Profesyonelleştiğim çalışmalarımı Öküz dergisinde verdim. Pazaritesi adında feminist bir dergi vardı, orada da çalıştım. Penguen'den ayrılan bir grup çizer Fermuar adında bir dergi çıkartıyordu, orada devam ettim çizmeye. "Böyleyken Böyle" adında bir köşem vardı. Sonra tekrar Penguen'de çizmeye başladım aynı köşeyle. 8 senedir Penguen'deyim.

Köşedeki kadın karakterinden bahsedebilir misin?

Gerçek yaşamdan kopuk bir karakter değil. Ben evliyim ama bekar bir kadını çiziyo-

rum. Kendi dünyasında yaşayan bir kadının hikayelerini anlatıyorum. Bütün kadınlara dokunmaya çalışıyorum. Ayrıca köşeye özellikle bir erkek karakteri dahil etmek istemedim, bu beni kısıtlardı.

Ataerkil sistemde kadın ve bedeni birçok konuda sömürülürken esprilerden, karikatürlerden de nasibini alıyor. Özellikle erkek çizerler çoğunlukta-ken karikatürlere erkek algı sence nasıl yansıyor?

En basitinden birçok çizimde görmüşüzdür poposu büyük, beli ince kadın karakterleri. Çünkü birçok erkeğin kadına baktığında gördüğü şey bu. Bütün kadınlar kendi meziyetlerince bu durumun karşısında durup, eleştirmeliler. Eleştiriyorlar da. Ben kurguladığım hikayelerde, erkek karakter varsa bile kadına dönüştürüyorum. En azından benim köşemde kadınlar olsun istiyorum, çünkü derginin birçok sayfasında hep erkekler var. Dengelensin diye değil, içimden geldiği için.

Kadın karikatüristler sence neden bu kadar az?

Kadınlara biçilen rollerle alakalı olabilir. Küçüklüğümüzden beri "Kadın dediğin saygı duyulacak, temiz olacak, ağırbaşlı olacak" deyip durdular. Karikatürde ise gözlerin şişer, yorgun olursun, pis olursun, bazen kavgaya edersin bir şeylerle.

Bize anlattıkları kadın figüründen farklı bir şey çizer olmak. Komik birini kimse umursamaz, ama somurtkan birinin önünde ceketler iliklenir. Kısacası gülme eylemini de erkeklere bırakmışız, her şeyde olduğu gibi.

Çizmeye başladığın günden bu güne hiç kadın olduğun için zorlandığın oldu mu?

Bir keresinde "Sen sadece kadınlarla ilgili çiz." yönlendirilmesi olmuştu...

Yaşadığımız coğrafyada erkek sistem her gün kadınları katlediyor. Yakın zamanda Özgecan'la beraber öfkemiz daha da arttı. Sen hem karikatürist kimliğinle hem kadın kimliğinle ne düşünüyorsun bu konu hakkında?

Çizer Semra olarak; köşemde çizmek istiyorum ama yapamıyorum. Bazen üzüntümlü öfkemin karışıklığından yapamıyorum, bazen de bu meselenin gülünerek hafifletilecek bir şey olmaması gerektiğine inanıyorum. Semra olarak ise diyebilirim ki, korkunç bir zamanda yaşıyoruz. Faşizm yükselmeye çalışıyor. Çok öfkeleniyorum, bu yüzden de sokaklardaki kadınlara destek veriyorum.

*yumruğumuz öfkeyle
peçemiz inatla
yüreğimize isyanla
8 mart'ta meydanlara*

ANARŞİST KADINLAR

[facebook/anarsistkadinlariz](https://facebook.com/anarsistkadinlariz)